

ปัจจัยด้านภาษาศาสตร์สังคมที่มีอิทธิพลต่อการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย
SOCIOLINGUISTIC FACTORS AFFECTING VARIATION OF CV SYLLABLE MEDIAL
EPENTHESIS IN THAI WORDS

ธัญญ์แอนนา ทองเจือ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2563

ปัจจัยด้านภาษาศาสตร์สังคมที่มีอิทธิพลต่อการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปีการศึกษา 2563

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

SOCIOLINGUISTIC FACTORS AFFECTING VARIATION OF CV SYLLABLE MEDIAL
EPENTHESIS IN THAI WORDS

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of MASTER OF ARTS
(Linguistics)

Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University

2020

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ปัจจัยด้านภาษาศาสตร์สังคมที่มีอิทธิพลต่อการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย

ของ

ธัญแอนนา ทองเจือ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญา เรืองจวบ) (รองศาสตราจารย์ ดร.จรัลวิไล จวบโรจน์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริพร ปัญญาเมธีกุล)

ชื่อเรื่อง	ปัจจัยด้านภาษาศาสตร์สังคมที่มีอิทธิพลต่อการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย
ผู้วิจัย	ธัญแอนนา ทองเชื้อ
ปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2563
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร. สุกัญญา เรืองจรูญ

การวิจัยนี้มีความมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์การแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย จำนวน 10 คำ เช่น สับดาห์ [สับ - ปะ - ดา] ~ [สับ - ดา] และ ปรัชญา [ปรัด - ชะ - ยา] ~ [ปรัด - ยา] เป็นต้น โดยพิจารณาปัจจัยทางสังคม 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม คือ รายได้ เช่น รายได้ต่ำ รายได้ปานกลาง และรายได้สูง ปัจจัยด้านเพศ คือ เพศชาย และเพศหญิง และปัจจัยด้านวจนลีลา คือ วจนลีลาเป็นทางการและวจนลีลาไม่เป็นทางการ ซึ่งใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างตามความสะดวก (Convenience Sampling) จากพนักงานบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยแห่งหนึ่ง จำนวน 140 คน และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ โดยใช้การวิเคราะห์ทางสถิติ 3 วิธี คือ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA หรือ f-test) ในปัจจัยด้านรายได้ การวิเคราะห์ทีทีเทส (Independent Samples t-test) ในปัจจัยด้านเพศและปัจจัยด้านวจนลีลา และการวิเคราะห์ไคสแควร์ (Chi-Square Test) เพื่อวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างคำภาษาไทยแต่ละคำผ่านโปรแกรมสถิติ SPSS (Statistical Package for the Social Science) รุ่น 22 ผลการวิจัยพบว่า ในปัจจัยด้านรายได้ รายได้ปานกลางและรายได้สูงจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์มากกว่ารายได้ต่ำ เนื่องจากรายได้ปานกลางและรายได้สูงมักจะตระหนักถึงความมีศักดิ์ศรีและรูปแบบภาษาที่ได้มาตรฐานมากกว่ารายได้ต่ำ ในปัจจัยด้านเพศ เพศชายจะไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์มากกว่าเพศหญิง เพราะเพศชายมักจะไม่ตระหนักถึงการใช้ภาษาและมักจะออกเสียงให้สั้นที่สุดเพื่อเร่งเวลาในการสนทนา ในปัจจัยด้านวจนลีลาพบว่า วจนลีลาเป็นทางการจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์มากกว่าวจนลีลาไม่เป็นทางการ เนื่องจากวจนลีลาเป็นทางการจะไม่ตัดคำและเน้นการออกเสียงที่ชัดเจน ส่วนการวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างคำภาษาไทยจำนวน 10 คำ พบว่า คนส่วนใหญ่จะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในการออกเสียงคำว่า ศีลธรรม [สิน - ละ - ทำ] แต่มักจะไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในการออกเสียงคำว่า อุดมการณ์ [อุ - ดม - กาน]

คำสำคัญ : การแปรเสียง, การแปรอิสระ, รายได้, เพศ, วจนลีลา

Title	SOCIOLINGUISTIC FACTORS AFFECTING VARIATION OF CV SYLLABLE MEDIAL EPENTHESIS IN THAI WORDS
Author	TYANNA THONGCHUA
Degree	MASTER OF ARTS
Academic Year	2020
Thesis Advisor	Associate Professor Dr. Sugunya Ruangjaroon

The objective of the research is to analyze the CV syllable medial in ten Thai vocabularies for example [sap.pa.da:] ~ [sap.da:], [prat.t^ha.ja:] ~ [prat.ja:] and so on. There are three social factors are taken into consideration: socio-economic factors, gender factors, and speech styles. In terms of socio-economic factors, this research examines three different income levels, low medium and high income. The gender factors cover both the male and female genders. For the speech style, there are formal and informal speech styles. The method of sampling used was convenience sampling from office workers in a company listed on the Stock Exchange of Thailand with a total number of 140 samples. In order to analyze the data, the One-Way ANOVA, or f-test, was implemented to analyze socio-economic factors. The Independent Samples t-test method was used to study gender factors and speech styles. Furthermore, the Chi-Square test was also utilized in this research. The Statistical Package for the Social Science Program Model 22 was implemented to analyze each word from the previously stated Thai Vocabularies. The research results illustrated that in terms of socio-economic factors, people with medium-income and high-income are more likely to have CV syllable medial than low income people because medium and high-income people are often more aware of their prestige and standardized language patterns than low-income ones. In terms of gender factors, there were more male participants without CV syllable medial than female participants because males are often unaware of the language and tend to pronounce them as quickly as possible, in order to shorten the conversation time. In terms of speech style, we found that in formal speech, people are more likely to have CV syllable medial than during informal speech because formal speech does not have clipping and a strong emphasis on pronunciations. In addition, by studying words from the examples of Thai vocabularies, the outcome shows that most Thai people are more inclined to have CV syllable medial when pronouncing the word "[si.n.la.tham]." while most of them were not likely to have CV syllable medial in pronouncing the word "[u.dom.ka:n]."

Keyword : Phonological variation, Free variation, income, gender, speech styles

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาช่วยเหลือของรองศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญา เรืองจรรยา อาจารย์ที่ปรึกษา ที่ดูแลเอาใจใส่ เมตตาและเปิดโอกาสให้ผู้วิจัยได้เรียนรู้ ชักถาม เพื่อให้ปริญญานิพนธ์นี้มีคุณภาพ และคุณค่าสูงสุดในอนาคตต่อไป ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. ศิริพร ปัญญาเมธิกุล และรองศาสตราจารย์ ม.ล. ดร. จรัลวิไล จรรยาโรจน์ ที่กรุณาเป็นคณะกรรมการการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ และคอยให้คำปรึกษา พร้อมคำแนะนำที่ช่วยให้ปริญญานิพนธ์ของผู้วิจัยมีความสมบูรณ์ครบถ้วน ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. นันทนา วงษ์ไทย และอาจารย์ ดิยนุช ฐิแสง รวมถึงคณาจารย์ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ให้ความช่วยเหลือ ความเมตตา รวมถึงคำแนะนำในเรื่องต่าง ๆ เมื่อผู้วิจัยเกิดปัญหา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ

ขอกราบขอบพระคุณผู้บริหาร พนักงาน หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง ที่อำนวยความสะดวกและกรุณาสละเวลาอันมีค่าในการให้ข้อมูลจนทำให้ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ

ขอกราบขอบพระคุณนางสาวอณูภา ศรีสันติสุข ที่เป็นกำลังใจ คอยช่วยเหลือในทุก ๆ เรื่องราว คอยอยู่เคียงข้างเป็นเพื่อนคู่คิดที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขร่วมกันมาตั้งแต่วันแรกของการศึกษาในระดับปริญญาตรีจนถึงวันที่ข้าพเจ้าสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโท ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ

สุดท้ายขอกราบขอบพระคุณครอบครัว และเพื่อน ๆ ทุกคนที่ผู้วิจัยไม่ได้เอ่ยนามที่เป็นกำลังใจ ให้คำปรึกษา และเชื่อมั่นในตัวผู้วิจัยอยู่เสมอ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ธัญแอนนา ทองเจือ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญรูปภาพ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดของการวิจัย	6
คำถามของการวิจัย.....	6
สมมติฐานของการวิจัย.....	6
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม.....	8
การศึกษาความหลากหลายทางภาษา	8
การศึกษาความหลากหลายทางภาษาในระยะที่ 1	10
การศึกษาความหลากหลายทางภาษาในระยะที่ 2	16
การศึกษาความหลากหลายทางภาษาในระยะที่ 3	17
การศึกษาความหลากหลายของการออกเสียงตามปัจจัยทางสังคม	18

ความหลากหลายของการออกเสียงตามสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้พูด	18
ความหลากหลายของการออกเสียงตามเพศของผู้พูด	20
ความหลากหลายของการออกเสียงตามวัยของผู้พูด	24
ความตั้งใจในการพูด (Attend to speech)	25
การปรับตัวตาม (Accommodation Theory)	26
การออกแบบตามคู่สนทนา (Audience design)	27
วัจนลีลาและอัตลักษณ์ (style and identity)	29
วัจนลีลาตามการนิยามของมาร์ติน โจส (Martin Joos)	33
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	36
การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง	36
ประชากร	36
กลุ่มตัวอย่าง	36
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	39
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลของการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำ ภาษาไทย	40
เครื่องมือที่ใช้ในการบันทึกข้อมูลของการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำ ภาษาไทย	43
การเก็บรวบรวมข้อมูล	45
การจัดกระทำข้อมูล	46
การวิเคราะห์ข้อมูล	46
บทที่ 4 ผลการวิจัย	48
สัญลักษณ์และตัวอักษรย่อที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิจัย	48
ผลการวิจัยจากภูมิหลังกลุ่มตัวอย่าง	49

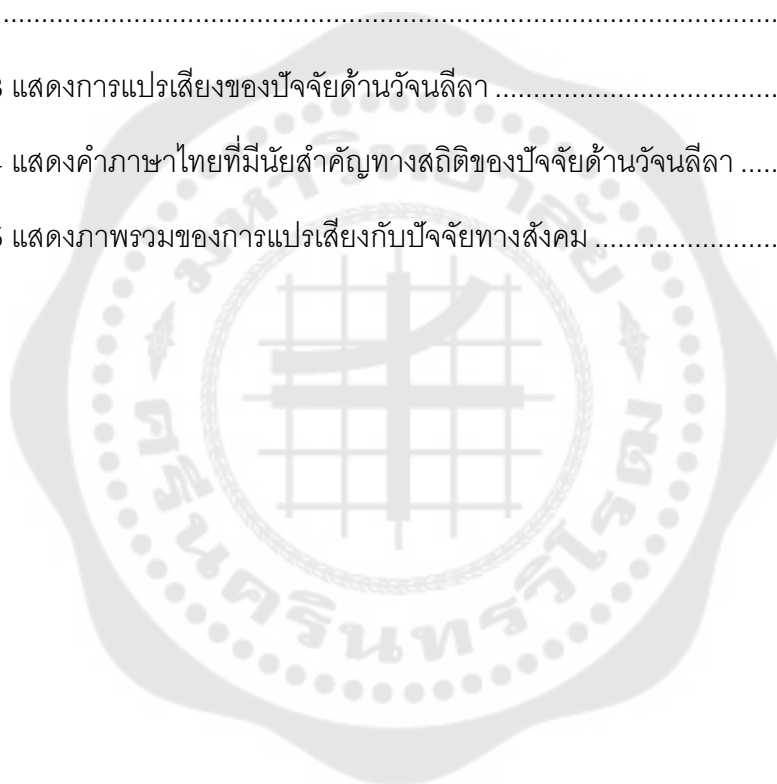
ผลการวิจัยจากข้อมูลของปัจจัยทางสังคม	50
ผลการวิจัยจากข้อมูลของปัจจัยด้านรายได้	50
ผลการวิจัยจากข้อมูลของปัจจัยด้านเพศ	57
ผลการวิจัยจากข้อมูลของคำภาษาไทย จำนวน 10 คำ	60
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	77
ความมุ่งหมายของการวิจัย	77
สมมติฐานของการวิจัย	77
สรุปผลการวิจัย	77
อภิปรายผลการวิจัย	79
ข้อเสนอแนะ	82
บรรณานุกรม	83
ภาคผนวก	85
ภาคผนวก ก	86
ภาคผนวก ข	88
ภาคผนวก ค	90
ภาคผนวก ง	96
ประวัติผู้เขียน	102

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 แสดงกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดตามปัจจัยด้านรายได้ เพศ และวันลีลา	37
ตาราง 2 แสดงความถี่การใช้ของกลุ่มตัวอย่างคำภาษาไทยจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ ...	37
ตาราง 3 แสดงกลุ่มตัวอย่างคำภาษาไทยที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์	38
ตาราง 4 แสดงแบบบันทึกข้อมูลของการออกเสียงในวันลีลาเป็นทางการ	44
ตาราง 5 แสดงแบบบันทึกข้อมูลของการออกเสียงในวันลีลาไม่เป็นทางการ	44
ตาราง 6 แสดงภูมิหลังกลุ่มตัวอย่างของปัจจัยด้านรายได้และปัจจัยด้านเพศ	49
ตาราง 7 แสดงการแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้ในวันลีลาเป็นทางการ	51
ตาราง 8 แสดงการแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้ในวันลีลาไม่เป็นทางการ	52
ตาราง 9 แสดงการแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้กับการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำ ภาษาไทย - วันลีลาเป็นทางการ	53
ตาราง 10 แสดงการแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้กับการไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำ ภาษาไทย - วันลีลาเป็นทางการ	54
ตาราง 11 แสดงการแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้กับการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำ ภาษาไทย - วันลีลาไม่เป็นทางการ	55
ตาราง 12 แสดงการแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้กับการไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำ ภาษาไทย - วันลีลาไม่เป็นทางการ	56
ตาราง 13 แสดงการแปรเสียงของปัจจัยด้านเพศในวันลีลาเป็นทางการ	59
ตาราง 14 แสดงการแปรเสียงของปัจจัยด้านเพศในวันลีลาไม่เป็นทางการ	59
ตาราง 15 แสดงการแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้ - วันลีลาเป็นทางการ	61
ตาราง 16 แสดงคำภาษาไทยที่มีนัยสำคัญทางสถิติของปัจจัยด้านรายได้ในวันลีลาเป็นทางการ	63
ตาราง 17 แสดงการแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้ - วันลีลาไม่เป็นทางการ.....	64

ตาราง 18 แสดงคำภาษาไทยที่มีนัยสำคัญทางสถิติของปัจจัยด้านรายได้ในวังนลิลลาไม่เป็น ทางการ	66
ตาราง 19 แสดงการแปรเสียงของปัจจัยด้านเพศ - วังนลิลลาเป็นทางการ	67
ตาราง 20 แสดงคำภาษาไทยที่มีนัยสำคัญทางสถิติของปัจจัยด้านเพศในวังนลิลลาเป็นทางการ .	69
ตาราง 21 แสดงการแปรเสียงของปัจจัยด้านเพศ - วังนลิลลาไม่เป็นทางการ	70
ตาราง 22 แสดงคำภาษาไทยที่มีนัยสำคัญทางสถิติของปัจจัยด้านเพศกับวังนลิลลาไม่เป็นทางการ	72
ตาราง 23 แสดงการแปรเสียงของปัจจัยด้านวังนลิลลา	73
ตาราง 24 แสดงคำภาษาไทยที่มีนัยสำคัญทางสถิติของปัจจัยด้านวังนลิลลา	75
ตาราง 25 แสดงภาพรวมของการแปรเสียงกับปัจจัยทางสังคม	75

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 แสดงแบบบันทึกข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	43
ภาพประกอบ 2 แสดงการทดสอบสมมติฐานของปัจจัยด้านรายได้	50
ภาพประกอบ 3 แสดงการทดสอบการกระจายของข้อมูล (Tests of Normality).....	57
ภาพประกอบ 4 แสดงการทดสอบสมมติฐานของปัจจัยด้านเพศ.....	58

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยในการสื่อสารของมนุษย์ โดยเราใช้ภาษาเพื่อแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก ความต้องการหรือเจตนาธรรมณ์ ดังนั้นการใช้ภาษาในการสื่อสารให้ประสบความสำเร็จ เราจำเป็นต้องเรียนรู้ไวยากรณ์ของภาษานั้น ๆ ซึ่งไวยากรณ์เป็นสิ่งที่บอกว่า เราพูดอย่างไร แต่ไม่ใช่สิ่งที่บอกว่า เราควรพูดอย่างไร นั่นคือ การรู้ไวยากรณ์ควรจะเป็นไวยากรณ์เชิงพรรณนา (Descriptive Grammar) ไม่ใช่การรู้ไวยากรณ์เชิงบัญญัติ (Prescriptive Grammar) (อมรา, 2554) โดยไวยากรณ์เชิงบัญญัติ คือ ไวยากรณ์ที่มุ่งเน้นกฎเกณฑ์ของการใช้ภาษา ซึ่งจะอธิบายให้ผู้พูดรู้ว่าผู้พูดควรใช้ภาษาในรูปแบบใดในการสื่อสาร เช่น การสอนภาษาให้กับผู้ที่สนใจภาษานั้น เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง (Battistella, 2005, p. 43) ส่วนไวยากรณ์เชิงพรรณนา เปรียบเสมือนพจนานุกรมที่บันทึกการเปลี่ยนแปลงของภาษาอยู่เสมอ เช่น การสะกดคำ วิธีการอ่าน ชนิดของคำ ความหมายของคำ หรือประวัติของคำ (Battistella, 2005, p. 5) ดังนั้นไวยากรณ์เชิงพรรณนามิได้เน้นกฎเกณฑ์ของการใช้ภาษาเทียบกับไวยากรณ์เชิงบัญญัติ เพราะมิได้ตัดสินว่าการใช้ภาษาของผู้พูดนั้นเป็นรูปแบบที่ถูกต้องหรือไม่ (Hazen, 2015, p. 17)

ในขณะเดียวกันเมื่อภาษาที่มนุษย์ใช้ในชีวิตประจำวันเกิดการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เช่น การเปลี่ยนแปลงด้านรูปศัพท์ การเปลี่ยนแปลงด้านการสะกดคำ การเปลี่ยนแปลงด้านความหมาย การเปลี่ยนแปลงด้านไวยากรณ์ หรือแม้แต่การเปลี่ยนแปลงด้านการออกเสียงที่ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงความหลากหลายของการออกเสียงคำบางคำในภาษาไทย ดังแสดงในข้อมูลภาษา (1)

(1)

		[nák.sàt]	~	[nák.ka.sàt]
(ก) นักษัตร	อ่านว่า	นัก - สัต	หรือ	นัก - กะ - สัต
		[on.ha.pom]	~	[on.na.ha.pom]
(ข) อุดมภูมิ	อ่านว่า	อุณ - หะ - พุมิ	หรือ	อุณ - นะ - หะ - พุม
		[lê:t.naj]	~	[lê:t.sa.naj]
(ค) เลศนัย	อ่านว่า	เลด - ไน	หรือ	เลด - สะ - ไน

จากข้อมูลภาษา (1) คำเหล่านี้สามารถออกเสียงได้ 2 แบบ ทั้งที่มีการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์และการไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ โดยไม่ว่าจะเป็นการออกเสียงในแบบใด ก็ได้รับการยอมรับจากเจ้าของภาษา ซึ่งเมื่ออ้างอิงวิธีอ่านที่ปรากฏในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ปี พ.ศ. 2554 พบว่าคำดังกล่าวเป็นคำที่สามารถออกเสียงได้เพียง 1 แบบ โดยไม่มีการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ แต่การออกเสียงจริงที่ใช้ในชีวิตประจำวันสามารถแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ได้ อีกทั้งวิธีอ่านที่ปรากฏในพจนานุกรมก็เปรียบได้กับไวยากรณ์เชิงบัญญัติที่ระบุวิธีอ่านที่ถูกต้อง แต่การออกเสียงจริงที่ใช้ในชีวิตประจำวันเปรียบเสมือนไวยากรณ์เชิงพรรณนาที่มีได้อ้างอิงตามกฎเกณฑ์การออกเสียงที่ระบุไว้ในพจนานุกรมและยังได้รับการยอมรับจากเจ้าของภาษา โดยข้อมูลภาษา (1) แสดงให้เห็นความหลากหลายของการออกเสียงบางคำในภาษาไทย ซึ่งอาจเรียกได้ว่าการแปรอิสระ (free variation) ที่หมายถึงปรากฏการณ์เกี่ยวกับเสียงที่เกิดในตำแหน่งเดียวกัน โดยความหมายของคำจะไม่เปลี่ยนแปลง (Ruangjaroon, 2020) ดังจะเห็นได้จากข้อมูลภาษา (1) ที่มีการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ ซึ่งไม่ได้ส่งผลต่อความหมายของคำแต่อย่างใด

นักภาษาศาสตร์ เช่น ศาสตราจารย์ ดร.อุดม วโรตม์ลิขิตดี ศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา นาคสกุล และรองศาสตราจารย์ ดร.นิตยา กาญจนะวรรณ ได้รับทุนจากราชบัณฑิตยสถานให้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ “การออกเสียงคำไทยให้ถูกต้อง” กล่าวว่าพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 และหนังสืออ่านอย่างไรและเขียนอย่างไร ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ได้ระบุถึงการออกเสียงคำภาษาไทยตามหลักและตามความนิยม แต่ไม่ได้ระบุว่าการออกเสียงตามหลักเป็นอย่างไร หรือการออกเสียงตามความนิยมเป็นอย่างไร ดังแสดงในข้อมูลภาษา (2)

(2)

		[ʔò.dom.kʰa.tìʔ]	~	[ʔò.dom.ma.kʰa.tìʔ]
(ก) อุดมคติ	อ่านว่า	อุ - ดม - คะ - ตี	หรือ	อุ - ดม - มะ - คะ - ตี
		[rat.bu.ri:]	~	[rat.tea.bu.ri:]
(ข) ราชบุรี	อ่านว่า	ราด - บุ - รี	หรือ	ราด - ชะ - บุ - รี
		[mu:n.tʰǎ:n]	~	[mu:n.la.tʰǎ:n]
(ค) มูลฐาน	อ่านว่า	มูน - ถาน	หรือ	มูน - ละ - ถาน

ผลการวิจัยข้างต้นพบว่า การออกเสียงตามหลักในแบบราชบัณฑิตยสถาน หมายถึง การออกเสียงตามแบบหลักภาษาและการออกเสียงแบบตามความนิยมที่ประชาชนส่วนใหญ่ มักออกเสียง หมายถึง การออกเสียงตามหลักทางภาษาศาสตร์ ซึ่งแบบตามความนิยมก็ไม่ถือว่า ผิดหลักการอ่าน โดยจากการวิจัยกลุ่มตัวอย่างพบว่า มีการออกเสียงตามหลักในระดับที่น้อยกว่า ออกเสียงตามความนิยม งานวิจัยนี้เป็นเพียงการสำรวจความคิดเห็นของผู้ใช้ภาษาว่าคำที่ออก เสียงได้ 2 แบบควรมีรูปแบบการออกเสียงแบบใดจึงจะเป็นรูปแบบที่ดีที่สุดในการใช้ภาษาในสังคม (นิตยา, 2560)

เมื่อพิจารณาความหลากหลายในการออกเสียงคำภาษาไทยที่มีทั้งการแทรกหรือไม่ แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ ผู้วิจัยเล็งเห็นว่าปัจจัยทางสังคม ได้แก่ ปัจจัยด้านสถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคม คือ รายได้ และปัจจัยด้านเพศอาจจะส่งผลต่อการแปรเสียง (Phonological Variation) ในการออกเสียงคำภาษาไทย เช่น ผู้พูดที่มีรายได้สูงจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ มากกว่าผู้พูดที่มีรายได้ปานกลางและรายได้ต่ำ ส่วนผู้พูดเพศหญิงจะแทรกเสียง CV ระหว่าง พยางค์มากกว่าผู้พูดเพศชาย แต่นอกเหนือจากปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคมและเพศที่ติดตัวผู้พูดแล้วนั้น ปัจจัยด้านวัจนลีลา ก็ส่งผลกระทบต่อความหลากหลาย ในการออกเสียงเช่นเดียวกัน

Joos (1967) กล่าวในหนังสือ The Five Clocks: A linguistic excursion into the five styles of English usage โดยได้เรียงลำดับวัจนลีลาไว้ 5 ระดับตามระดับความเป็นทางการของการ ใช้ภาษา ดังนี้ วัจนลีลาตายตัว (Frozen Style) วัจนลีลาเป็นทางการ (Formal Style) วัจนลีลาหารือ (Consultative Style) วัจนลีลาไม่เป็นทางการ (Casual Style) วัจนลีลาสนิทสนม (Intimate Style) ทั้งนี้จากแนวคิดเรื่องวัจนลีลาทั้ง 5 ระดับของ Joos ผู้วิจัยเลือกศึกษาเพียง วัจนลีลาเป็นทางการและวัจนลีลาไม่เป็นทางการ ซึ่งวัจนลีลาเป็นทางการจะเป็นภาษาที่ใช้ใน สถานการณ์สำคัญ ผู้พูดจะต้องออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขระวิธี เช่น การออกเสียงคำควบกล้ำ แท้อย่าง /ร/ /ล/ และ /ว/ ให้ถูกต้อง เช่น กรวดเกรียว ปลดปล่อย และขวักไขว่ หรือว่าการออกเสียง คำควบกล้ำไม่แท้อย่าง /จ/ /ศ/ /ซ/ และ /ส/ เช่น จริง เศร้าโศก ไชว์ และเสริม หรือแม้แต่การแทรก เสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย เช่น ขโมย ทนาย และฉลอง ส่วนวัจนลีลาไม่เป็นทางการ เป็นการใช้ภาษาในกลุ่มคนที่มีความคุ้นเคยซึ่งกันและกัน และภาษาในวัจนลีลาระดับนี้จะเป็น ภาษาแบบเรียบง่าย ไม่ต้องคำนึงถึงการใช้คำเป็นทางการมากนักในการสนทนา เช่น ‘ถ้าเขาหลง อยู่จังหวัดอะไร?’ ซึ่งคำตอบของคำถามนี้คือ ‘จังหวัดเพชรบุรีไงละ’ โดยที่ผู้พูดอาจจะออกเสียง

คำว่า เพชรบุรี ได้ 2 แบบ คือ เพชรบุรี [pet.cha.bu.ri:] ที่มีการแทรกเสียง CV ระหว่างพยัญค์ หรือ เพชรบุรี [pet.bu.ri:] ที่ไม่มีการแทรกเสียง CV ระหว่างพยัญค์

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยสนใจวิเคราะห์เกี่ยวกับความหลากหลายของการออกเสียง คำภาษาไทยที่มีเหตุมาจากปัจจัยทางสังคม 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม คือ รายได้ ปัจจัยด้านเพศ และปัจจัยด้านวจนลีลาที่ทำให้เกิดการออกเสียงคำภาษาไทยได้ 2 แบบนั้นคือ การแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยัญค์ในคำภาษาไทย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อวิเคราะห์การแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยัญค์ใน คำภาษาไทย โดยพิจารณาปัจจัยทางสังคม 3 ด้าน ได้แก่

1.1 ปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม คือ รายได้

1.2 ปัจจัยด้านเพศ คือ เพศชาย และเพศหญิง

1.3 ปัจจัยด้านวจนลีลา คือ วจนลีลาเป็นทางการและวจนลีลาไม่เป็นทางการ

2. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางสังคม คือ ปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม คือ รายได้ ปัจจัยด้านเพศ และปัจจัยด้านวจนลีลา คือ วจนลีลาเป็นทางการ และวจนลีลาไม่เป็นทางการ กับการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยัญค์ใน คำภาษาไทย

ความสำคัญของการวิจัย

การวิเคราะห์การแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยัญค์ใน คำภาษาไทยเป็นการบูรณาการของ 2 ศาสตร์เข้าด้วยกัน คือ สัทวิทยาและภาษาศาสตร์สังคม โดยผลการวิจัยที่ได้จะช่วยอธิบายถึงสาเหตุและปัจจัยที่ทำให้คนไทยแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยัญค์ในคำภาษาไทยที่มักปรากฏในชีวิตประจำวัน เนื่องจากไม่เคยมีการอธิบาย ปรากฏการณ์นี้ผ่านมุมมองภาษาศาสตร์สังคมมาก่อน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้เลือกวิเคราะห์การออกเสียงคำภาษาไทยที่สามารถออกเสียงได้ 2 แบบ คือ การแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยัญค์ในคำภาษาไทยเท่านั้น เนื่องจากในการออกเสียง คำภาษาไทยบางคำ เราอาจจะไม่ได้ออกเสียงตามรูปภาษาที่เราเห็นทั้งหมด เช่น คำว่า ‘กลวิธี’

เราสามารถออกเสียงได้ทั้ง 2 แบบ คือ ‘กน – วิ – ที’ ที่มีการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ และ ‘กน – ละ – วิ – ที’ ที่ไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์หรืออีกนัยหนึ่ง คือ เราไม่ได้เขียนคำว่า ‘กลวิธี’ ตามการอ่านออกเสียงเป็น ‘กล – ละ – วิ – ที’ เพราะภาษาเขียนไม่ได้ปรากฏรูปสระ อะ เหมือนภาษาพูด

ผู้วิจัยเลือกคำที่ระบุการออกเสียงได้ 2 แบบ คือ การแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์หรือการไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์จากพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ปี พ.ศ. 2554 แล้วจึงเลือกตามความถี่การใช้ในชีวิตประจำวันจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ (TNC: Thai National Corpus) ในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีของภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้งหมด 10 คำ ซึ่งในบางคำตามพจนานุกรมได้ระบุคำอ่านที่ไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ไว้ก่อนคำอ่านที่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ ทำให้เกิดความหลากหลายของการออกเสียงในชีวิตประจำวัน

นอกจากนี้ในการวิจัยนี้จะพิจารณาปัจจัยทางสังคมของผู้พูด ได้แก่ ปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม คือ รายได้ ปัจจัยด้านเพศ และปัจจัยด้านวจนลีลา ซึ่งวจนลีลาที่ใช้คือ วจนลีลาเป็นทางการและวจนลีลาไม่เป็นทางการ อีกทั้งให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย โดยให้กลุ่มตัวอย่างออกเสียงคำภาษาไทยที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกไว้

นิยามศัพท์เฉพาะ

การแปรเสียง หมายถึง รูปแบบการออกเสียงมากกว่า 1 รูปแบบ ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยศึกษาการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย ซึ่งในบางคำไม่ได้ระบุการแทรกเสียงไว้ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ปี พ.ศ. 2554 แต่ปรากฏการแทรกเสียงในชีวิตประจำวันอย่างแพร่หลาย

ปัจจัยทางสังคม ในการวิจัยนี้ หมายถึง ปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม คือ รายได้ ปัจจัยด้านเพศ คือ เพศชายและเพศหญิง และปัจจัยด้านวจนลีลา คือ วจนลีลาเป็นทางการและวจนลีลาไม่เป็นทางการ

ปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ผู้วิจัยเลือกวิเคราะห์เฉพาะด้านรายได้ โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ รายได้ต่ำ รายได้ปานกลาง และรายได้สูง

ปัจจัยด้านเพศ หมายถึง เพศชาย และเพศหญิง

ปัจจัยด้านวจนลีลา หมายถึง รูปแบบภาษาที่มีลักษณะความเป็นทางการแตกต่างกันและ ผู้พูดสามารถเปลี่ยนวจนลีลาตามที่ต้องการได้ ซึ่งในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยเลือกวิเคราะห์เพียง วจนลีลาเป็นทางการ หมายถึง รูปแบบภาษาที่ใช้ในสถานการณ์สำคัญ ผู้พูดจะต้องออกเสียงให้ ถูกต้องตามอักขระวิธี และวจนลีลาไม่เป็นทางการ หมายถึง รูปแบบภาษาที่ใช้ในสถานการณ์ไม่เป็นทางการ เช่น การสนทนาระหว่างเพื่อนหรือคนรู้จัก ผู้พูดจะไม่รู้สึกตัวหรือจำเป็นต้องระวังตัวในการพูด ลักษณะทางภาษาของวจนลีลานี้ไม่จำเป็นต้องเคร่งครัดตามกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ รวมถึงการออกเสียงในวจนลีลานี้มักไม่ค่อยชัดเจนมากนัก

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้แนวคิดด้านภาษาศาสตร์สังคมในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางสังคม ได้แก่ ปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมใช้แนวคิดของ Abitbol, Karsai, Mague, Chevrot และ Fleury (2016) ปัจจัยด้านเพศใช้แนวคิดของ Gray (2012) ส่วนปัจจัยด้าน วจนลีลาใช้แนวคิดของ Martin Joos (1967) ที่กล่าวถึงวจนลีลา 5 ระดับตามระดับความเป็นทางการของการใช้ภาษา แต่ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยเลือกวิเคราะห์เพียง 2 ระดับ คือ วจนลีลาเป็นทางการ (Formal Style) และวจนลีลาไม่เป็นทางการ (Casual Style)

คำถามของการวิจัย

1. รายได้ปานกลางและรายได้สูงจะส่งผลต่อการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่ารายได้ต่ำหรือไม่ อย่างไร
2. เพศหญิงจะส่งผลต่อการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย ในขณะที่เพศชายจะไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยหรือไม่ อย่างไร
3. วจนลีลาเป็นทางการจะส่งผลต่อการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าวจนลีลาไม่เป็นทางการหรือไม่ อย่างไร

สมมติฐานของการวิจัย

1. รายได้ต่ำจะไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่ารายได้ปานกลางและรายได้สูง ส่วนรายได้ปานกลางและรายได้สูงจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่ารายได้ต่ำ
2. เพศชายจะไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าเพศหญิง

3. วจนลีลาเป็นทางการจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่า วจนลีลาไม่เป็นทางการ และวจนลีลาไม่เป็นทางการจะไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าวจนลีลาเป็นทางการ

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยนี้ศึกษาเกี่ยวกับการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย โดยใช้ปัจจัยทางสังคม 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม คือ รายได้ ปัจจัยด้านเพศ และปัจจัยด้านวุฒิการศึกษาที่ส่งผลต่อความหลากหลายของการออกเสียง ดังนั้นการทบทวนวรรณกรรมในการวิจัยนี้จึงเกี่ยวข้องกับความหลากหลายของการออกเสียงที่แปรตามปัจจัยทางสังคม

การศึกษาความหลากหลายทางภาษา

การศึกษาภาษาศาสตร์สังคมมีเป้าหมายหลักเพื่อศึกษาความหลากหลายทางภาษาที่มีที่มาจากปัจจัยทางสังคม โดยผู้พูดบางคนแสดงการใช้รูปแบบภาษาบางรูปแบบแตกต่างจากผู้พูดคนอื่นหรือในรูปแบบภาษาเดียวกัน ผู้พูดแต่ละคนก็แสดงการใช้ที่แตกต่างกัน ซึ่งในการศึกษาภาษาศาสตร์สังคมจำเป็นต้องศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรเสียง (phonological variables) ที่จะช่วยให้เราเห็นถึงรูปแบบภาษาที่แตกต่างกันและยังศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการวัดการแปรในตัวแปรที่พบหลังจากนั้นจึงเป็นการศึกษาว่าสถานการณ์ภายนอกส่งผลต่อตัวแปรที่ศึกษาในภาษาอย่างไร

ในเบื้องต้นของการศึกษาภาษาศาสตร์สังคม เราจำเป็นต้องกำหนดตัวแปรภาษา (linguistic variables) ที่จะศึกษา เช่น การศึกษาตัวแปรด้านเสียงหรือการศึกษาความแตกต่างของการออกเสียงในแต่ละภาษา ซึ่ง Gordon (2007) ได้กล่าวถึงการแปรด้านเสียง 2 ประการที่พบในการศึกษา ได้แก่ การแปรไม่ต่อเนื่อง (discrete variation) กับการแปรต่อเนื่อง (continuous variation) โดยการแปรไม่ต่อเนื่องมีความเกี่ยวข้องกับรูปแปรทางสัทศาสตร์ (phonetic variants) ที่จะปรากฏตัวแปรที่แตกต่างกัน เช่น การศึกษา H-dropping ในประเทศอังกฤษที่ปรากฏในคำว่า hat ([hʌt] – [t]) หรือการศึกษาการไม่ออกเสียง /r/ ที่มักปรากฏในการออกเสียงคำว่า car ([kɑr] – [kɑ]) ของคนในมหานครนิวยอร์ก ส่วนการแปรต่อเนื่องจะปรากฏรูปแบบแปรที่มีความต่อเนื่องกัน เช่น การศึกษาการออกเสียงสระ /æ/ ที่มักจะออกเสียงสูงคล้ายเสียงสระ /i/ ของภาษาอังกฤษแบบอเมริกันที่บางคนไม่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างเสียงสระ 2 เสียงได้ ซึ่งบางครั้งอาจจะออกเสียงเป็น /æ/ บางครั้งออกเสียงเป็น /i/ หรือบางครั้งอาจจะออกเสียงเป็น /e/ หรือ /ɛ/ ทั้งคู่ บางครั้งการศึกษาตัวแปรภาษาเกี่ยวข้องกับหน่วยเสียงที่ปรากฏในการออกเสียง เช่น การศึกษาการออกเสียงสระ /æ/ ของชาวดีทรอยต์ ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งปรากฏการณ์นี้เกิดขึ้นใน Northern Cities Shift (Labov, 1994; Gordon, 2001, อ้างถึงใน Llamas, 2006) โดยการเปลี่ยนแปลงเสียงสระที่เกิดขึ้นนำไปสู่ตัวแปรหน่วยเสียงหลากหลายหน่วยเสียง การศึกษาตัวแปร

ภาษาบางตัวอาจอยู่ในรูปแบบตัวแปรด้านคำศัพท์ เช่น การออกเสียงคำว่า either และ neither ที่มักจะออกเสียงด้วยเสียงสระ 2 เสียง คือ เสียงสระ /i/ กับเสียงสระ /aj/ และบางกรณีเราอาจพบตัวแปรหน่วยเสียงที่มากกว่า 1 หน่วยเสียงในคำหนึ่งคำ เช่น การออกเสียงคำว่า aunt ที่พบตัวแปรหน่วยเสียง /œ/ กับ /ɑ/ และการออกเสียงคำว่า ask ที่พบตัวแปรหน่วยเสียง /æsk/ กับ /æks/ ในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน (Gordon, 2007, อ้างถึงใน Llamas, 2006, pp. 19-20)

ต่อมาเป็นการกล่าวถึงการหาค่าตัวแปรเสียง ซึ่ง Gordon จำแนกการหาค่าตัวแปรเสียงออกเป็น 2 วิธีการ ได้แก่ การได้ยินที่อาศัยการฟังจากหูแล้วค่อยจดบันทึกผล และการใช้เครื่องมือวิเคราะห์ข้อมูลการออกเสียงด้วยเครื่องวิเคราะห์คลื่นเสียง (spectrograph) โดยวิธีการแรกผู้วิจัยทำการฟังเสียงพูดที่ตนเองอัดไว้แล้วค่อยจดบันทึกตัวแปรภาษาที่ได้ในแต่ละครั้งที่ฟัง ซึ่งการตรวจสอบตัวแปรไม่ต่อเนื่อง (discrete variables) จะค่อนข้างตรงไปตรงมา ผู้วิจัยจะฟังข้อมูลภาษาที่ตนเองได้อัดไว้แล้วค่อยจดบันทึกตัวแปรภาษาที่ได้ หลังจากนั้นผู้วิจัยจะนับความถี่ในการออกเสียงแต่ละตัวแปรภาษาที่จดบันทึกไว้ในช่วงแรกแล้วแปลความถี่ที่ได้เป็นร้อยละ ซึ่งผู้วิจัยจะต้องนำจำนวนความถี่ของแต่ละตัวแปรภาษาหารเข้ากับจำนวนตัวแปรภาษาทั้งหมดจึงจะได้ผลลัพธ์ ส่วนการตรวจสอบตัวแปรต่อเนื่อง (continuous variables) จะมีความยุ่งยากกว่า การตรวจสอบตัวแปรไม่ต่อเนื่อง ผู้วิจัยจะต้องจำแนกตัวแปรเพื่อให้่ายต่อการศึกษาแล้วหลังจากที่จำแนกตัวแปรภาษาเป็นแต่ละตัวแปรได้แล้ว ผู้วิจัยจึงหาค่าความถี่ที่ปรากฏในแต่ละตัวแปรแล้วพิจารณาว่าตัวแปรใดมีค่าความถี่มากหรือน้อยกว่าตัวแปรใดจากตัวแปรทั้งหมด เช่น การศึกษาตัวแปรสระ /æ/ ที่จำแนกตัวแปรที่พบออกเป็น 4 ตัวแปร ได้แก่ [æ] [e] [ə] [i] โดยแต่ละตัวแปรปรากฏผลที่แตกต่างกัน

วิธีการหาค่าตัวแปรเสียงต่อไปจะเป็นการใช้เครื่องมือวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลจะเป็นการแปลงเสียงที่บันทึกไว้ในรูปแบบดิจิทัลส่งข้อมูลเข้าสู่โปรแกรมคอมพิวเตอร์แล้วค่อยนำไปวิเคราะห์ผ่านเครื่องวิเคราะห์คลื่นเสียงเพื่อใช้เป็นตัวแทนแสดงลักษณะของเสียงพูด โดยเครื่องวิเคราะห์คลื่นเสียงจะแสดงผลออกมาเป็นเงามืดและเงามืดช่วยให้เห็นความถี่ในการออกเสียงที่แตกต่างกันในแต่ละช่วงเวลา เช่น การศึกษาความแตกต่างระหว่างเสียงก้อง (voiced) และเสียงไม่ก้อง (voiceless) ที่เมื่อพิจารณาข้อมูลที่ได้จากเครื่องวิเคราะห์คลื่นเสียงแล้ว ข้อมูลจะแสดงผลเป็นแถบสีเข้มออกมาแทนและในการศึกษาตัวแปรสระ /æ/ ที่เมื่อการออกเสียงตัวแปรสระนี้ชัดเจน ข้อมูลที่แสดงจะเป็นเงาที่บึก อีกทั้งการวิเคราะห์ข้อมูลจากเครื่องวิเคราะห์คลื่นเสียงจะแสดงผลออกมาเป็นความถี่สั้นพ้องของช่องเสียงหรือเรียกว่าฟอร์แมนต์ (formant) ที่ผู้วิจัยมักจะใช้เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลที่เสียงสะท้อนออกมาจากปากและ

ช่วงคอหอย (pharynx) ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลความถี่สั่นพ้องของช่องเสียงจะช่วยให้ผู้วิจัยรู้ว่าตำแหน่งในช่องเสียง (vocal tract) ส่งผลต่อการออกเสียงสระอย่างไร ดังนั้นการวิเคราะห์การออกเสียงด้วยวิธีการใช้เครื่องมือจะช่วยให้ผู้วิจัยสามารถหาค่าการแปรที่ละเอียดอ่อนเกินกว่าที่วิธีการได้ยิน (Gordon, 2007, อ้างถึงใน Llamas, 2006, pp. 22-25)

นอกจากนี้การนำปัจจัยทางสังคมกับตัวแปรภาษามาศึกษาร่วมกันจะช่วยให้ผู้วิจัยรู้ว่าตัวแปรภาษาที่ผู้วิจัยค้นพบเป็นผลมาจากปัจจัยทางสังคมอย่างไร เช่น ในการศึกษาของ Labov (1966) ที่ศึกษาการออกเสียง /r/ ในตำแหน่งหน้าสระที่ปรากฏในคำว่า fourth และในตำแหน่งท้ายคำที่ปรากฏในคำว่า floor ของคนในมหานครนิวยอร์ก โดยใช้ปัจจัยทางสังคม เช่น ชนชั้นทางสังคมมาเป็นปัจจัยในการศึกษา หรือในการศึกษาตัวแปรสระ /æ/ ในตำแหน่งหน้าพยัญชนะ /l/ ที่ปรากฏในคำว่า laugh กับ rat (Gordon, 2003, อ้างถึงใน Llamas, 2006, pp. 22-26)

การศึกษาความหลากหลายทางภาษาในระยะที่ 1

ในระยะที่ 1 ของการศึกษาความหลากหลายทางภาษาเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับปัจจัยทางสังคม ได้แก่ ชนชั้นทางเศรษฐกิจและสังคม (socioeconomic class) อายุ (age) เชื้อชาติ (race) หรือชาติพันธุ์ (ethnicity) เพศ (sex) และยังรวมถึงตัวแปรภาษา (linguistic variables) อีกด้วย

การศึกษาความหลากหลายทางเพศที่เก่าแก่ที่สุดงานหนึ่ง ได้แก่ การศึกษาของ Fischer (1958) ที่ศึกษาเกี่ยวกับหน่วยเสียง /n/ ที่ปรากฏในการออกเสียงคำว่า singing เสียง [ŋ] แปรเป็นเสียง [n] singin' นอกจากนี้ยังนำตัวแปร /n/ ที่ได้ศึกษาแล้วข้างต้นไปศึกษากับกลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 3 - 10 ปีในนิวอิงแลนด์ (New England) ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งประกอบด้วยเพศหญิง 12 คนและเพศชาย 12 คน โดย Fischer สังเกตว่ากลุ่มตัวอย่างมีการใช้ -ing [ŋ] และ -in [n] ในสถานการณ์ที่ต่างกัน สถานการณ์แรกเป็นสถานการณ์ที่จะมีความเป็นทางการสูงสุด สถานการณ์ที่สองเป็นการสัมภาษณ์ทั่วไปซึ่งจะมีความเป็นทางการน้อยกว่าในสถานการณ์แรก และสถานการณ์สุดท้ายที่ให้ผู้พูดพูดคุยเกี่ยวกับกิจกรรมที่ตนเองได้ทำซึ่งจะเป็นทางการน้อยที่สุด ผลการศึกษาพบว่าในสถานการณ์แรกที่มีความเป็นทางการสูงสุด ผู้พูดเพศหญิงจะออกเสียงในรูปแบบ -ing ที่ชัดเจนมากถึงร้อยละ 83 ต่างจากผู้พูดเพศชายที่ออกเสียงในรูปแบบ -ing เพียงร้อยละ 42 เท่านั้น (Fischer, 1958, อ้างถึงใน Wardhaugh, 2015, p. 170)

Fischer ยังเปรียบเทียบการออกเสียง [ŋ] และ [n] ของผู้พูดเพศชายในโรงเรียนแห่งหนึ่ง โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ นักเรียนตัวอย่างที่มีพฤติกรรมเรียนดีเป็นที่รักใคร่ มีน้ำใจ และเอาใจใส่ผู้อื่น และนักเรียนที่มีพฤติกรรมรุนแรง อยู่ไม่สุข ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน ผลที่ได้คือในสถานการณ์ที่มีความเป็นทางการสูงที่สุดนักเรียนตัวอย่างและนักเรียนที่มีพฤติกรรมรุนแรงออกเสียง [ŋ] และ [n] ในระดับที่แตกต่างกัน โดยนักเรียนตัวอย่างมีการออกเสียง [n] ในระดับที่สูงขึ้นเมื่ออยู่ในสถานการณ์ไม่เป็นทางการ อีกทั้งยังพบว่าเมื่อนักเรียนเกิดความผ่อนคลายในสถานการณ์ที่มีความเป็นทางการสูง นักเรียนจะออกเสียง [n] ในระดับที่สูงมาก

Fischer ได้ข้อสรุปว่าความแตกต่างในการออกเสียงระหว่าง [ŋ] และ [n] เป็นผลมาจากปัจจัยด้านเพศ ชนชั้นทางสังคม บุคลิกภาพ (ก้าวร้าว/ให้ความร่วมมือ) อารมณ์ความรู้สึก (เครียด/ผ่อนคลาย) ของผู้พูด รวมถึงความเป็นทางการมากหรือน้อยในการสื่อสาร

นอกจากการศึกษาของ Fischer (1958) ที่ได้กล่าวในข้างต้นแล้วนั้น ยังมีการศึกษาการออกเสียง /r/ ของ Labov (1966) ที่ทำการศึกษาในนครนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่ง Labov ตั้งสมมติฐานในการศึกษาไว้ว่า การออกเสียง /r/ ที่ปรากฏหลังสระมักจะพบในผู้พูดที่อายุน้อยมากกว่าผู้พูดที่อายุเยอะและการออกเสียง /r/ ที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้นก็เป็นผลมาจากสถานการณ์ที่มีความเป็นทางการเพิ่มขึ้นอีกด้วย โดยตัวแปรภาษาที่ Labov เลือกศึกษา คือการออกเสียง /r/ ที่อยู่ในตำแหน่งท้ายคำ ได้แก่ คำว่า floor และในตำแหน่งก่อนพยัญชนะ ได้แก่ คำว่า fourth หลังจากที่ตั้งสมมติฐานจึงคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นห้างสรรพสินค้า 3 แห่งที่ชนชั้นทางสังคมแตกต่างกัน ได้แก่ ห้างสรรพสินค้าแซกส์ ฟิฟท์ แอเวนิว (Saks Fifth Avenue) ห้างสรรพสินค้าแมซีส์ (Macy's) และห้างสรรพสินค้าเอสไคลน์ (S. Klein) ซึ่งในแต่ละห้างสรรพสินค้ามีร้านค้าที่อยู่ชั้น 4 เพื่อให้พนักงานขายพูดคำว่า fourth floor ออกมาเมื่อพนักงานขายตอบคำถามแล้ว Labov จะทำเหมือนไม่ได้ยินในการตอบครั้งแรกและถามคำถามอีกครั้งเพื่อให้พนักงานขายพูดอีกครั้ง

ผลการศึกษาพบว่า ห้างสรรพสินค้าแซกส์และห้างสรรพสินค้าแมซีส์แสดงผลในการออกเสียง /r/ มากกว่าห้างสรรพสินค้าเอสไคลน์ร้อยละ 17 และไม่ออกเสียง /r/ เลยอีกร้อยละ 79 จากพนักงานขายจำนวน 71 คน แต่ในขณะเดียวกันผลในการไม่ออกเสียง /r/ ที่พบจากพนักงานขายห้างสรรพสินค้าแซกส์และห้างสรรพสินค้าแมซีส์อยู่ในระดับต่ำกว่าห้างสรรพสินค้าเอสไคลน์

นอกจากนี้ Labov ยังเปรียบเทียบการออกเสียงครั้งแรกและครั้งที่สองของ
ห้วงสรรพสินค้าทั้ง 3 แห่ง ซึ่งการออกเสียงครั้งที่สองจะทำให้การออกเสียง /r/ ชัดยิ่งขึ้นและ
การออกเสียง /r/ ในคำว่า floor จะชัดมากกว่าการออกเสียง /r/ ในคำว่า fourth ทุกครั้งที่ออกเสียง

Labov นำปัจจัยด้านชนชั้นทางสังคมและปัจจัยด้านวจนลีลามาใช้ในการศึกษา
การออกเสียง /r/ ของผู้พูดในนครนิวยอร์ก ซึ่ง Labov จัดชนชั้นทางสังคมเป็น 4 ชั้นชั้น ได้แก่
ชนชั้นล่าง ชนชั้นแรงงาน ชนชั้นกลางระดับล่าง และชนชั้นกลางระดับสูง ส่วนวจนลีลามีตั้งแต่
การเล่าเหตุการณ์ไปจนถึงวจนลีลาเป็นทางการมากที่สุด เช่น การอ่านคู่เทียบเสียง (bit/bid และ
pa/par) ผลที่ได้พบว่า ระดับของการออกเสียง /r/ เพิ่มขึ้นเมื่อมีปัจจัยด้านชนชั้นทางสังคมและ
ปัจจัยด้านวจนลีลาเข้ามาเกี่ยวข้อง อย่างไรก็ตามเมื่อผู้พูดชนชั้นกลางระดับล่างอ่านคู่เทียบเสียง
กับอ่านรายคำศัพท์จะมีการออกเสียง /r/ ได้ดีกว่าผู้พูดชนชั้นกลางระดับสูง ซึ่ง Labov เรียก
ปรากฏการณ์นี้ว่า Crossover ที่จะเกิดขึ้นเมื่อผู้พูดเกิดการแก้ไขเกินเหตุ (Hypercorrection)
นั่นคือเมื่อผู้พูดพยายามที่จะพูดให้เหมือนกับบุคคลที่อยู่ในชนชั้นที่สูงกว่าตน แต่กลายเป็นว่าผู้พูด
แก้ไขเกินกว่ารูปแบบภาษาที่ผู้พูดพยายามที่จะพูดให้เหมือน อีกทั้งผู้พูดชนชั้นกลางระดับล่างก็
เรียนรู้การออกเสียง /r/ ที่ได้มาตรฐานได้ดีกว่าผู้พูดชนชั้นสูงและผู้พูดชนชั้นกลางระดับสูงใน
สถานการณ์ที่มีความเป็นทางการสูง (Labov, 1966, อ้างถึงใน Wardhaugh, 2015, pp. 174-
175)

การศึกษาของ Trudgill (1974) ศึกษาตัวแปรด้านเสียงที่แตกต่างกันในเมืองนอริช
(Norwich) ประเทศอังกฤษ ว่าตัวแปรด้านเสียงที่แตกต่างกันเกี่ยวข้องกับชนชั้นทางสังคมและ
ระดับความเป็นทางการอย่างไร โดยตัวแปรด้านเสียงที่เลือกศึกษา ได้แก่ เสียง /ŋ/ ที่พบในคำว่า
singing เสียง /t/ ที่พบในคำว่า butter และเสียง /h/ ที่พบในคำว่า hammer ซึ่ง Trudgill มองว่า
ถ้าเป็นผู้พูดชนชั้นสูงจะแสดงความถี่ในการออกเสียง /ŋ/, /t/ และ /h/ มากกว่า /n/, /ʔ/ และ /Ø/

ผลการศึกษาพบว่าขณะที่ผู้พูดชนชั้นแรงงานดูเหมือนจะออกเสียงคำว่า singing
เป็น singin' แต่พวกเขาก็ไม่ได้ออกเสียงคำว่า hammer เป็น 'ammer ยิ่งไปกว่านั้นแม้ว่าผู้พูด
ชนชั้นแรงงานจะออกเสียง คำว่า saying เป็น sayin' ในตอนที่ต้องอ่านรายคำศัพท์ที่มีคำที่
ลงท้ายด้วย -ing พวกเขาก็ออกเสียงเป็น [ŋ] เป็นส่วนใหญ่อยู่ดี ทั้งนี้ Trudgill ยังกล่าวถึง
ความแตกต่าง 2 ประการของการออกเสียง [n] ของผู้พูดในแต่ละชนชั้นทางสังคมและแต่ละ
วจนลีลา ดังนี้

ประการที่ 1 เมื่อไม่มีการเปลี่ยนวรรณลีลาชนชั้นล่างจะออกเสียงตัวแปรภาษาที่ไม่ได้มาตรฐาน ดังนั้นการออกเสียงในแต่ละชนชั้นทางสังคมจะเพิ่มสูงมากขึ้นเมื่อวรรณลีลาเปลี่ยนแปลงจากวรรณลีลาเป็นทางการมากที่สุดไปจนถึงวรรณลีลาเป็นทางการน้อยที่สุด

ประการที่ 2 เมื่อไม่มีการเปลี่ยนระดับชนชั้นทางสังคมวรรณลีลาเป็นทางการน้อยที่สุดจะส่งผลให้การออกเสียงตัวแปรภาษาที่ไม่ได้มาตรฐานเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นชนชั้นกลางจะไม่แสดงการออกเสียง [ŋ] ถึงแม้ว่าจะเป็นวรรณลีลาเป็นทางการน้อยที่สุดก็ตาม แต่เมื่อเริ่มเปลี่ยนชนชั้นจากชนชั้นกลางไปยังชนชั้นแรงงานก็ออกเสียง [ŋ] ที่เป็นตัวแปรที่ไม่ได้มาตรฐานมากยิ่งขึ้น

ผลที่พบจากการศึกษาเพิ่มเติม คือ ผู้พูดชนชั้นกลางจะหลีกเลี่ยงการออกเสียง [ŋ] ในวรรณลีลาเป็นทางการมากที่สุด แต่จะรู้สึกผ่อนคลายมากขึ้นเมื่ออยู่ในวรรณลีลาเป็นกันเอง ผู้พูดชนชั้นแรงงานระดับสูงแสดงผลที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนจากการอ่านและการพูดทั้ง 2 รูปแบบ ผู้พูดชนชั้นแรงงานระดับล่างแสดงผลที่ไม่แตกต่างกันมากนักในการพูดทั้ง 2 รูปแบบ ส่วนในผู้พูดชนชั้นแรงงานระดับกลางมักจะออกเสียง [ŋ] ในระดับสูงเมื่ออยู่ในวรรณลีลาที่การอ่าน

นอกจากนี้ Trudgill ยังนำปัจจัยด้านเพศมาพิจารณาพร้อมกับปัจจัยด้านชนชั้นทางสังคมและปัจจัยด้านวรรณลีลา ผลที่ได้พบว่าจำนวนการออกเสียงของผู้พูดเพศหญิงน้อยกว่าจำนวนการออกเสียงของผู้พูดเพศชาย เมื่อออกเสียง [ŋ] และจำนวนการออกเสียงจะเพิ่มมากขึ้นเมื่อชนชั้นทางสังคมมีระดับต่ำลงไป

Shuy et al. (1968) ศึกษาการใช้คำปฏิเสธซ้อน (Multiple Negation) ซึ่งตัวแปรภาษานี้มีความเชื่อมโยงกับชนชั้นทางสังคมดังนี้ ชนชั้นกลางระดับสูงใช้คำปฏิเสธซ้อนเพียงร้อยละ 2 ชนชั้นกลางระดับล่างใช้คำปฏิเสธซ้อนร้อยละ 11 ชนชั้นแรงงานระดับสูงใช้คำปฏิเสธซ้อนร้อยละ 38 ชนชั้นแรงงานระดับล่างใช้คำปฏิเสธซ้อนสูงขึ้นไปถึงร้อยละ 70 ซึ่งจำนวนที่พบทำให้เห็นว่าผู้พูดชนชั้นกลางระดับสูงพยายามหลีกเลี่ยงการใช้คำปฏิเสธซ้อนและผู้พูดชนชั้นแรงงานระดับล่างมักใช้คำปฏิเสธซ้อน

Wolfram (1969) ต้องการหาความแตกต่างทางภาษาที่เกิดขึ้นภายในสังคมหนึ่ง เช่น ชนชั้นกลางระดับสูงในคนผิวขาว และชนชั้นแรงงานระดับล่างในคนผิวดำ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิงอย่างละ 2 คนจาก 3 ช่วงอายุ คือ ช่วงอายุ 10-12 ปี ช่วงอายุ 14-17 ปี และช่วงอายุ 30-55 ปีและจากชนชั้นทางสังคม 4 ชนชั้น คือ ชนชั้นระดับกลางระดับสูง ชนชั้นกลางระดับล่าง ชนชั้นแรงงานระดับสูงและชนชั้นแรงงานระดับล่างจากประชากรทั้งหมด 702 คนเป็นคนผิวดำ 48 คน และคนผิวขาว 12 คน หลังจากที่จะจำแนกกลุ่มตัวอย่างเรียบร้อยแล้ว Wolfram ศึกษาตัวแปรด้านเสียง 3 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรเสียง /th/ ในตำแหน่งระหว่างคำและ

ตำแหน่งท้ายคำ เช่น คำว่า nothing และ path ตัวแปรเสียง /d/ ที่เกิดตำแหน่งท้ายพยางค์และตัวแปรเสียง /r/ ที่เกิดตำแหน่งหลังสระ และยังศึกษาตัวแปรด้านไวยากรณ์ 4 ตัวแปร ได้แก่ การตัดคำกริยาช่วย (zero copula) เช่น He tried การเพิ่มคำกริยา be ในประโยค เช่น He be tired การเติม -s ที่แสดงถึงเอกพจน์หรือพหูพจน์ ความเป็นเจ้าของ และบุรุษสรรพนามต่าง ๆ เช่น girls, boy's, goes และสุดท้ายการใช้คำปฏิเสธซ้อน

การศึกษาของ Wolfram แสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านชนชั้นทางสังคมสัมพันธ์กับความแตกต่างของภาษาที่เกิดขึ้น เช่น ความแตกต่างระหว่างผู้พูดชนชั้นกลางระดับล่างและผู้พูดชนชั้นแรงงานระดับสูง ความแตกต่างของผู้พูดเพศหญิงที่แสดงการใช้รูปแบบภาษาที่ได้มาตรฐานมากกว่าผู้พูดเพศชาย ความแตกต่างของผู้พูดอายุน้อยที่มักจะใช้รูปแบบภาษาที่คนในสังคมไม่ค่อยให้การยอมรับมากกว่าผู้พูดอายุเยอะ และความแตกต่างของวัจนลีลาการอ่านที่แสดงรูปแบบการใช้ภาษาที่ไม่ได้มาตรฐานน้อยที่สุด

Macaulay (1977) สนใจศึกษาเกี่ยวกับความหลากหลายทางภาษาที่สัมพันธ์กับชนชั้นทางสังคม โดยศึกษาตัวแปรภาษา 5 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรเสียงสระ /i/ ที่ปรากฏในคำว่า hit, kill และ risk ตัวแปรเสียงสระ /o/ ที่ปรากฏในคำว่า school, book, full และ fool ตัวแปรเสียงสระ /a/ ที่ปรากฏในคำว่า hat, sad และ back ตัวแปรเสียงสระประสม /au/ ที่ปรากฏในคำว่า now, down และ house ตัวแปรเสียง /t/ เสียงหยุดที่เกิดระหว่างเส้นเสียงที่ปรากฏในคำว่า better และ get (Macaulay, 1977, อ้างถึงใน Wardhaugh, 2015, p. 180)

Macaulay เก็บข้อมูลจากผู้พูดวัยผู้ใหญ่ ผู้พูดที่มีอายุ 15 ปี และผู้พูดที่มีอายุ 10 ปี ช่วงวัยละ 16 คน ทั้งเพศชายและเพศหญิงรวมทั้งสิ้น 48 คน โดยกลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 3 ชนชั้น ได้แก่ ชนชั้นกลางระดับสูง ชนชั้นกลางระดับล่าง และชนชั้นแรงงาน ในกรณีของผู้พูดวัยเด็ก Macaulay จะแบ่งชนชั้นทางสังคมตามอาชีพที่บิดาทำ (ในกรณีที่มารดามีอาชีพที่สูงกว่าบิดาถึงจะแบ่งตามอาชีพของมารดา)

ในการศึกษาพบว่าชนชั้นล่าง ทั้ง 2 ชนชั้นแสดงรูปแบบการใช้ภาษาที่เหมือนกันสำหรับผู้พูดเพศชายที่อยู่ในชนชั้นระดับสูงและชนชั้นระดับรองลงมาแสดงความแตกต่างทางการใช้ภาษาอย่างเห็นได้ชัด ในขณะที่ผู้พูดเพศหญิงก็แสดงความแตกต่างทางการใช้ภาษาอย่างเห็นได้ชัดในชนชั้นทางสังคม 2 ระดับ คือ ชนชั้นกลางและชนชั้นล่าง ส่วนการเพิ่มขึ้นของอายุก็เกี่ยวข้องกับการเพิ่มขึ้นของความแตกต่างในการใช้ภาษาเช่นเดียวกัน เช่น ในผู้พูดอายุ 15 ปีที่แสดงความแตกต่างชัดที่สุด การศึกษาของ Macaulay แสดงให้เห็นว่าผู้พูดจากแต่ละชนชั้นทาง

สังคมจะแสดงรูปแบบการใช้ตัวแปรภาษาที่แตกต่างกันและอาจจะมีการทับซ้อนกันของรูปแบบการใช้ภาษาในบางตัวแปร

Wolfram และ Fasold (1974) ได้นำการศึกษาของ Fasold (1972) มาพิจารณาเพิ่มเติมเพื่อพิสูจน์ว่าอาจจะมีปัจจัยมากกว่าหนึ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อความแตกต่างของตัวแปรภาษา ซึ่งในการศึกษานี้พวกเขาเลือกศึกษาเกี่ยวกับการลดเสียงควบกล้ำที่อยู่ตำแหน่งท้ายคำ เช่น เสียง /d/ ในคำว่า cold ที่ปรากฏในภาษาของคนผิวดำในวอชิงตัน ดีซี (Washington, DC)

การลดเสียงที่เกิดขึ้นในคำเหล่านี้จะเกิดขึ้นในสภาวะที่แตกต่างกัน เช่น บางครั้งก็เกิดในสภาวะที่เสียงหยุด (stop) จะนำหน้าเสียงสั้นหรือเสียงรั้นน้อยกว่าสระ (sonorant) บางครั้งก็เกิดในสภาวะที่เป็นเสียงหยุดหรือเสียงเสียดแทรก บางครั้งเกิดในสภาวะตามหลังสระหรือตามหลังพยัญชนะ โดย Wolfram และ Fasold อธิบายว่า สภาวะที่เกิดในตำแหน่งนำหน้าเสียงสระอาจจะส่งผลต่อการออกเสียงมากกว่าสภาวะที่เกิดหลังเสียงสั้นหรือเสียงรั้นน้อยกว่าเสียงสระ ซึ่งเสียงหยุดที่เกิดก่อนเสียงที่ไม่ใช่เสียงสระจะแสดงให้เห็นถึงการลดเสียงเวลาพูดได้ชัดเจนว่า สภาวะที่เกิดหลังเสียงสั้น แต่เมื่อข้อจำกัดทั้ง 2 อย่างนี้ปรากฏในการศึกษา เราจะเห็นได้ถึงจำนวนของการลดเสียงที่สูงที่สุดถึงร้อยละ 83.3 ในคำว่า san(d) castle แต่เมื่อปราศจากข้อจำกัดจำนวนของการลดเสียงก็ลงไปถึงร้อยละ 25.2 ในคำว่า lif(t) it ดังนั้น Wolfram และ Fasold จึงเรียกสภาวะที่เกิดก่อนตัวแปรที่ไม่ใช่เสียงสระว่าเป็นข้อจำกัดแรกในการศึกษาความหลากหลายทางภาษา ส่วนสภาวะที่เกิดหลังจากเสียงสั้นหรือเสียงรั้นน้อยกว่าเสียงสระเป็นข้อจำกัดที่สองในการศึกษาความหลากหลายทางภาษา (Wolfram & Fasold, 1974, อ้างถึงใน Wardhaugh, 2015, p. 182)

นอกจากนี้ข้อจำกัดทางการศึกษาความหลากหลายทางภาษายังรวมไปถึงตัวแปรด้านเสียงและตัวแปรด้านไวยากรณ์อีกด้วย ซึ่ง Wolfram (1969) ยกรูปแบบการใช้ภาษาของคนผิวดำในเมืองดีทรอยต์ว่า พวกเขาจะไม่ออกเสียงที่อยู่ในตำแหน่งท้ายคำ เช่น เสียง /d/ ในคำว่า col(d) แต่เมื่อพิจารณาเพิ่มเติมเกี่ยวกับหน้าที่ของตัวแปรนี้จะพบว่า (d) ไม่ได้มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ ซึ่งแตกต่างจาก -ed ในคำว่า burn(ed) out ที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์และมีความหมายในตัวเอง เนื่องจากเมื่อเติม -ed เข้าไปในคำว่า burn ที่เป็นรูปปัจจุบันผันแปรเป็นรูปอดีต

Wolfram และ Fasold (1974) ยังทำการศึกษาเพิ่มเติมโดยแยกแยะความแตกต่างระหว่างผู้พูดที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเป็น 3 ประเภท ประเภทแรก คือ ผู้พูดที่ใช้ภาษาอังกฤษมาตรฐาน (Standard English) ประเภทที่สอง คือ คนผิวดำที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษ

มาตรฐาน (White Nonstandard English) และประเภทที่สาม คือ คนผิวดำที่ใช้ภาษาอังกฤษท้องถิ่น (Vernacular Black English) โดยพิจารณาสภาวะการเกิดของกลุ่มเสียงควบกล้ำ 4 สภาวะ ได้แก่ สภาวะคำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ เช่น test program สภาวะคำที่ขึ้นต้นด้วยสระ เช่น test idea สภาวะเกิดปัจจัย (suffix) อย่าง -ing เช่น testing และสภาวะพยัญชนะท้ายคำที่เกิดก่อนปัจจัย (suffix) -ing เช่น risking ซึ่งผลที่ได้จากการคาดการณ์การลดเสียงของตัวอย่างคำมีรายละเอียดดังนี้ คำว่า test idea ของผู้พูดที่ใช้ภาษาอังกฤษมาตรฐานมีการออกเสียงที่ชัดเจนต่างจากคนผิวดำที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษมาตรฐานกับคนผิวดำที่ใช้ภาษาอังกฤษท้องถิ่น แต่กับคำว่า testing และ risking ของคนผิวดำที่ใช้ภาษาอังกฤษท้องถิ่นมีการลดเสียงควบกล้ำที่เกิดขึ้นระหว่างคำ ส่วนคำว่า test program ในการลดเสียงก็เกิดกับผู้พูดทั้ง 3 กลุ่ม แต่ความถี่ในการลดเสียงของแต่ละกลุ่มให้ผลที่แตกต่างกันบางกลุ่มก็ลดเสียงทุกครั้งที่พูดหรือบางกลุ่มก็ลดเสียงบ้างไม่ลดเสียงบ้าง (Wolfram & Fasold, 1974, อ้างถึงใน Wardhaugh, 2015, p. 180)

การศึกษาความหลากหลายในระยะที่ 1 เป็นระยะเริ่มต้นที่แสดงให้เห็นถึงส่วนสำคัญพื้นฐานสำหรับการศึกษาความหลากหลายในภาษาศาสตร์สังคมที่ให้ความสนใจปัจจัยทางสังคมและการอธิบายรูปแบบของภาษา ส่วนต่อไปนี้จะแสดงให้เห็นว่าการศึกษาความหลากหลายทางภาษาพัฒนาไปอย่างไรเมื่อเพิ่มมุมมองและทฤษฎีอื่น ๆ เข้ามาในการศึกษา

การศึกษาความหลากหลายทางภาษาในระยะที่ 2

การศึกษาความหลากหลายทางภาษาในระยะที่ 1 จะมุ่งเน้นที่ความหลากหลายของรูปแบบการใช้ภาษาที่ผู้พูดแต่ละคนแสดงออกมา ในการศึกษาในระยะที่ 2 นี้จะเริ่มให้ความสำคัญ กับตัวตนหรือเอกลักษณ์ในตัวผู้พูดเป็นหลัก เช่น ชาติพันธุ์วรรณา (ethnographically) ที่เป็นตัวกำหนดประเภททางสังคม (social categories) และธรรมเนียมปฏิบัติ (cultural norm) มาใช้ในการศึกษา

Milroy (1978) เป็นการศึกษารูปแบบการใช้ภาษาของผู้พูดชนชั้นแรงงาน 3 ชนชั้นจากเขต Ballymacarrett เขต Hammer และเขต Clonard ในชุมชนแออัดเมืองเบลฟาสต์ (Belfast) ประเทศไอร์แลนด์ ทั้งหมด 46 คน โดย Milroy อธิบายรูปแบบภาษาท้องถิ่น (vernacular norm) นี้ว่าเป็นรูปแบบที่ถูกมองว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งการแสดงความเป็นกลุ่มของผู้พูดกลุ่มหนึ่ง อีกทั้งเป็นการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม ซึ่ง Milroy ศึกษาตัวแปรภาษาที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างเครือข่ายที่เหนียวแน่นและรูปแบบการใช้ภาษา 5 รูปแบบ ได้แก่ สระที่ปรากฏในคำว่า hat, man และ grass กับการลดเสียงเสียดแทรก /ð/ ที่ปรากฏในคำว่า mother และ brother ส่วนความสัมพันธ์ที่เหนียวแน่นน้อยที่สุด ได้แก่ สระที่ปรากฏในคำว่า pull, shove

และ foot กับสระในคำพยางค์เดียว (monosyllabic word) ที่ปรากฏในคำว่า peck, bet และ went หรือการออกเสียงคำที่มีหลายพยางค์ เช่น คำว่า second เป็นต้น

ผลที่ได้จากการศึกษา คือ ผู้พูดในเขต Ballymacarett แสดงรูปแบบการใช้ภาษาในผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิงที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากผู้พูดเพศชายจะแสดงรูปแบบการใช้ภาษาที่ไม่ได้มาตรฐานมากกว่าผู้พูดเพศหญิง แตกต่างจากผู้พูดอีก 2 เขต (เขต Hammer และเขต Clonard) ที่ผู้พูดเพศชายและผู้พูดเพศหญิงไม่ได้แสดงรูปแบบการใช้ภาษาที่แตกต่างกันมากนัก แสดงให้เห็นว่ายิ่งเครือข่ายทางสังคมเหนียวแน่นมากเท่าใด รูปแบบการใช้ภาษาที่เป็นรูปแบบภาษาท้องถิ่นตามสังคมที่ผู้พูดอยู่ก็จะยิ่งชัดมากขึ้น ผลที่ได้จากการศึกษานี้สนับสนุนสมมติฐานของ Milroy ที่ได้ตั้งไว้ว่า เครือข่ายทางสังคมที่เหนียวแน่นจะมีรูปแบบการใช้ภาษาที่มีความเป็นมาตรฐานภายในกลุ่ม (Milroy, 1980, อ้างถึงใน Wardhaugh, 2015, pp. 185-187)

Kiesling (1998) ศึกษาเกี่ยวกับการออกเสียง /ŋ/ ในกลุ่มรุ่นพี่รุ่นน้องเพศชายในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ประเทศสหรัฐอเมริกา Kiesling ทำการเก็บข้อมูลการสนทนาในสถานการณ์ที่ต่างกันและพบว่าออกเสียง /n/ นั้นจะขึ้นอยู่กับประเภทของกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างเข้าร่วม โดยกิจกรรมการสังสรรค์แสดงผลร้อยละ 75 ของการออกเสียง /n/ กิจกรรมการสัมภาษณ์แสดงผลร้อยละ 53 ของการออกเสียง /n/ กิจกรรมการพบปะชุมนุมแสดงผลร้อยละ 47 ของการออกเสียง /n/ และกิจกรรมการอ่านออกเสียงแสดงผลร้อยละ 54 ของการออกเสียง /n/ ซึ่งความแตกต่างที่เห็นได้ชัดเกิดขึ้นระหว่างกิจกรรม 2 กลุ่ม ได้แก่ กิจกรรมกลุ่มแรกที่แสดงผลในระดับที่สูง และกิจกรรมกลุ่มที่เหลือที่แสดงผลในระดับที่ต่ำกว่ากิจกรรมแรก (Kiesling, 1998, อ้างถึงใน Wardhaugh, 2015, p. 188)

การศึกษาความหลากหลายทางภาษาในระยะที่ 3

การศึกษาความหลากหลายทางภาษาในระยะที่ 3 มีการปรับเปลี่ยนมุมมองการศึกษาจากการศึกษาภาษาที่ส่งผลต่อการแสดงตัวตนในสังคมสู่การศึกษาเกี่ยวกับการที่ผู้พูดวางตำแหน่งของตัวเองในสังคมที่ตนอยู่อย่างไร รวมถึงการชี้ให้เห็นว่าในกลุ่มสังคมกลุ่มหนึ่งจะมีรูปแบบกลุ่มเฉพาะที่แตกต่างไปจากกลุ่มอื่นในรูปแบบการใช้ภาษาอีกด้วย

Podesva (2007) ศึกษาเกี่ยวกับการแปรตามปัจจัยด้านวัจนลีลาของผู้พูดเพศชายที่เป็นเพศที่ 3 ซึ่งตัวแปรภาษาที่ศึกษาคือ การใช้เสียงหลบ (falsetto) และการออกเสียง /t/ ในตำแหน่งระหว่างสระ โดยผลการศึกษาพบว่าการใช้เสียงหลบในการออกเสียงพบได้ในกลุ่มผู้พูดที่เป็นเพศที่ 3 และจะพบในการสื่อสารเรื่องความสวยงามหรือเรื่องแฟชั่นที่

ตนเองอีกทั้งยังเป็นการบอกกล่าวให้คู่สนทนาของตนรับรู้ด้วยว่า ผู้ที่ใช้เสียงหลบในการสนทนาจะเป็นผู้ที่ควบคุมบทสนทนาเป็นส่วนใหญ่ (Podesva, 2007, อ้างถึงใน Wardhaugh, 2015, p. 190)

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาของ Schilling-Estes (2004) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการออกเสียง /r/ ของผู้พูดเพศชาย ชาวอเมริกันเชื้อสายแอฟริกาที่ทำการสัมภาษณ์เพื่อนของตนที่อาศัยอยู่ในชนเผ่า Lumbee ประเทศอินเดีย โดยพบว่า การออกเสียง /r/ ในระดับที่แตกต่างกันเป็นผลมาจากพื้นเพของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ประเด็นในการสัมภาษณ์ และความสัมพันธ์ระหว่างผู้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง (Schilling-Estes, 2004, อ้างถึงใน Wardhaugh, 2015, pp. 191-192)

โดยรวมของการศึกษาในระยะที่ 3 นี้จะแตกต่างจากการศึกษาในระยะที่ 1 และระยะที่ 2 เป็นอย่างมาก เนื่องจากการศึกษาที่รวบรวมความไม่แน่นอนของวัจนลีลาที่เกิดขึ้น และสิ่งเหล่านี้เองจะต้องสอดคล้องกับความจริงที่ว่า การใช้ภาษาเหล่านี้มีรากฐานมาจากความสัมพันธ์ของผู้พูดในกลุ่มสังคม สถานะของผู้พูดและบรรทัดฐานที่ผู้พูดใช้ในกลุ่มสังคมของตน

การศึกษาความหลากหลายของการออกเสียงตามปัจจัยทางสังคม

การศึกษาความหลากหลายของการออกเสียงตามปัจจัยทางสังคมในแต่ละปัจจัย ผู้วิจัยจะเลือกอภิปรายผลเพียงปัจจัยทางสังคมที่ตรงกับงานของผู้วิจัยเท่านั้น โดยในเบื้องต้นของแต่ละงานวิจัย ผู้วิจัยจะกล่าวถึงปัจจัยทางสังคมที่เจ้าของงานวิจัยเลือกใช้ หลังจากนั้นจะเลือกอภิปรายผลตามปัจจัยทางสังคมที่ตรงกับงานของผู้วิจัย ได้แก่ รายได้ เพศ และวัจนลีลา

ความหลากหลายของการออกเสียงตามสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้พูด

Levy Abitbol, Karsai, Magué, Chevrot, and Fleury (2018) ศึกษารูปแบบภาษาของผู้ใช้ Twitter ในประเทศฝรั่งเศส โดยอาศัยปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ตำแหน่งที่ตั้ง ช่วงเวลาของการเล่น และเครือข่ายสังคมของผู้ใช้ ซึ่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มข้อมูลที่มาจากปัจจัยทางสังคมกับกลุ่มข้อมูลที่เป็นตัวแปรภาษา โดยมีรายละเอียด ดังนี้

กลุ่มข้อมูลที่มาจากปัจจัยทางสังคม 3 กลุ่ม ได้แก่

1. กลุ่มฐานข้อมูลจากไมโครบล็อกกิ้ง (microblogging) ขนาดใหญ่อย่าง Twitter ที่ผู้ใช้สามารถโพสต์หรือพูดคุยผ่านตัวอักษรกับผู้ใช้ที่อยู่ในเครือข่ายเดียวกัน เมื่อผู้ใช้ต้องการจะโพสต์ข้อความในเครือข่ายนี้จะเรียกกันว่า “ทวีต (tweet)” และข้อจำกัดในการทวีต 1 ครั้งเพียงแค่

140 ตัวอักษรเท่านั้น โดยผู้ใช้สามารถทวีตข้อความได้หลากหลายประเภท เช่น ข้อมูลส่วนตัวของผู้ใช้ หรือแม้แต่การตรวจจับช่วงระยะเวลาและตำแหน่งที่ผู้ใช้ทวีต อีกทั้งยังเก็บข้อมูลจากภาษาเขียนในภาษาฝรั่งเศสอีก 170 ล้านทวีต ซึ่งถูกโพสต์โดยผู้ใช้ 2.5 ล้านคนในเขตเวลา GMT (เวลามาตรฐานสากล) และ GMT+1 (เวลามาตรฐานสากลกับอีก 1 ชั่วโมง) ตลอดระยะเวลา 3 ปี (ระหว่าง กรกฎาคม ปี ค.ศ. 2014 ถึง พฤษภาคม ปี ค.ศ. 2017)

1.1 กลุ่มข้อมูลตัวแปรภาษา เนื่องจาก Twitter เป็นไมโครบล็อกกิ้งขนาดใหญ่ที่มีวิธีการเล่นที่หลากหลาย ซึ่งผู้วิจัยคัดแยกข้อมูลที่ได้จากการทวีตข้อความเดิม การรีทวีต (retweet) การใส่อีโมจิ ลิงค์ การใส่แฮชแทค และการเมนชั่น (mention) หาผู้ใช้อื่น รวมถึงการใช้เครื่องหมายวรรคตอนออกจากกลุ่มข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

1.2 กลุ่มเครือข่ายสังคมที่ผู้ใช้ที่อยู่ในเครือข่ายเดียวกันจะมีการทวีตถึงกัน โดยการใช้สัญลักษณ์ @ ในการเมนชั่นถึงผู้ใช้คนอื่น

1.3 กลุ่มข้อมูลจากตำแหน่งที่ตั้งของผู้ใช้ ในการทวีตแต่ละครั้งจะมีรายละเอียดของตำแหน่งที่ตั้งของผู้ใช้ ซึ่งผู้วิจัยเลือกพิจารณาเพียงทวีตที่ระบุตำแหน่งที่ตั้งชัดเจนจาก GPS ของผู้ใช้

กลุ่มข้อมูลเป็นตัวแปรภาษา 3 ตัว ได้แก่

1. การลดคำปฏิเสธ แบ่งออกเป็น 2 คำ ได้แก่ คำว่า ne ที่เกิดตำแหน่งก่อนคำกริยา ซึ่งจำเป็นต้องปรากฏในภาษาเขียนแตกต่างจากภาษาพูดที่จะปรากฏหรือไม่ปรากฏก็ได้ โดยคำนี้ ผู้พูดที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับสูงจะใช้มากกว่าผู้พูดที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับล่าง และคำว่า pas, jamais, personne และ rien ที่เกิดตำแหน่งหลังคำกริยา

2. การไม่ออกเสียง s หรือ x ที่เกิดตำแหน่งท้ายคำ ซึ่งคำนามหรือคำคุณศัพท์ของภาษาเขียนในภาษาฝรั่งเศสจะเติม s หรือ x แต่มักจะไม่ออกเสียง

3. ชุดข้อมูลคำศัพท์ที่มาจากผู้ใช้ Twitter ทั่วโลก ซึ่งชุดข้อมูลคำศัพท์ที่หลากหลายไม่ว่าจะในผู้พูดวัยเด็กหรือวัยผู้ใหญ่ก็เป็นผลมาจากสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้พูด

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับสูงจะใช้ตัวแปรภาษาที่ได้มาตรฐานและชุดคำศัพท์มากกว่ากลุ่มตัวอย่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับอื่นที่จะใช้ตัวแปรภาษาที่ไม่ได้มาตรฐานและชุดคำศัพท์น้อยกว่า กลุ่มตัวอย่างที่อยู่แถบใต้จะใช้ตัวแปรภาษาที่ได้มาตรฐานและชุดคำศัพท์น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่อยู่แถบเหนือ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ตัวแปรภาษาที่ได้มาตรฐานจะอยู่ในช่วงเวลากลางวันมากกว่าช่วงเวลากลางคืน

และเครือข่ายทางสังคมกับความคล้ายคลึง (Homophily) ส่งผลต่อการใช้ภาษาของกลุ่มตัวอย่าง โดยกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมระดับเดียวกันจะปรากฏตัวแปรภาษาที่คล้ายคลึงกันมากที่สุด ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้อยู่ในสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมระดับเดียวกันจะปรากฏตัวแปรภาษาที่แตกต่างกัน (Levy Abitbol et al., 2018)

ความหลากหลายของการออกเสียงตามเพศของผู้พูด

ในยุคแรกเริ่มของภาษาศาสตร์สังคมมักจะไม่นำปัจจัยทางสังคม เช่น เพศ มาใช้ในการศึกษาความหลากหลายทางภาษามากนัก แต่นักภาษาศาสตร์สังคมหญิง ชาวอเมริกัน นามว่า Robin Tolmach Lakoff ได้ตีพิมพ์หนังสือชื่อว่า *Language and Woman's Place* ขึ้นในปี ค.ศ. 1975 ทำให้การศึกษาคความหลากหลายทางภาษากับปัจจัยด้านเพศกลายเป็นที่ถกเถียงสำหรับการศึกษามานานแล้ว นักภาษาศาสตร์สังคมและสาขาวิชาอื่นมากยิ่งขึ้น ซึ่งนักภาษาศาสตร์สังคมจะแยกความแตกต่างระหว่าง คำว่า เพศ (sex) ที่เป็นคำใช้อธิบายความแตกต่างทางสรีระและคำว่า เพศสภาพ หรือสถานะเพศ (gender) ที่เป็นคำใช้อธิบายลักษณะทางสังคม เช่น ความเป็นชาย (masculinity) และความเป็นหญิง (femininity) โดยที่ในสังคมส่วนใหญ่ไม่ว่าจะเป็นเพศใดก็ส่งผลต่อความหลากหลายทางภาษาที่เกิดขึ้นเช่นเดียวกัน

Trudgill (1974) นักภาษาศาสตร์สังคม ชาวอังกฤษ ศึกษารูปแบบการใช้ภาษาของผู้พูดในเมืองนอริช ประเทศอังกฤษ โดยผลการศึกษาพบว่า ผู้พูดเพศชายจากทุกชนชั้นทางสังคม ปรากฏรูปภาษาท้องถิ่น (local vernacular) ในระดับที่สูงกว่ารูปภาษาที่ได้มาตรฐาน ซึ่ง Trudgill มองว่าการที่ผู้พูดเพศชายปรากฏรูปภาษาที่ไม่ได้มาตรฐานเป็นผลมาจากศักดิ์ศรีแอบแฝงที่ส่งผลให้ผู้พูดเพศชายไม่ค่อยปรากฏรูปภาษาที่ได้มาตรฐานในสังคม อีกทั้งนักภาษาศาสตร์สังคมในทศวรรษที่ 1980 ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการใช้ภาษาที่ปรากฏในภาษาพูดของผู้พูดทั้งเพศชายและผู้พูดเพศหญิงว่า ในการสนทนา มักจะปรากฏการตอบสนองแบบน้อยความ (minimal responses) เช่น 'yeah' และ 'mhm' การตอบแบบเลียงคำตอบ เช่น 'I mean', 'you know' และ 'maybe' การใช้ประโยคคำถามย่อท้ายประโยค (tag questions) เช่น 'isn't it?' การใช้คำแสดงคำถาม คำสั่ง คำต้องห้าม (taboo language) คำหยาบคาย (swearing) คำเชยชม หรือมีการพลัดกันพูด (turn-taking)

นอกจากนี้ การศึกษารูปแบบการใช้ภาษาของผู้พูดเพศหญิงถูกมองว่าเป็นส่วนหนึ่งของรูปแบบการใช้ภาษาทั่วไป โดยที่ไม่ได้คำนึงไปถึงความเหลื่อมล้ำทางเพศที่เกิดขึ้นในสังคม ส่วนการศึกษารูปแบบการใช้ภาษาของผู้พูดเพศชายมักจะเปลี่ยนแปลงไปตามช่วงวัยและรูปแบบ

ภาษาที่ใช้จะมีความหลากหลาย โดยอาจจะขึ้นอยู่กับสถานที่ที่ผู้พูดอยู่ เช่น ถนน สถานบันเทิง และห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า (Coates, 2007, อ้างถึงใน Llamas, 2006, pp. 63-64)

Jespersen (1938) นักภาษาศาสตร์ ชาวเดนมาร์ก ได้กล่าวเกี่ยวกับความแตกต่างของการออกเสียงของผู้พูดเพศชายและเพศหญิง เช่น การออกเสียงของคำว่า girl ผู้พูดเพศหญิงมักจะออกเสียงเป็น [geəl] ส่วนผู้พูดเพศชายมักจะออกเสียงเป็น [gɜ:l] หรือแม้แต่การออกเสียงคำว่า waistcoat ที่ผู้พูดเพศหญิงเน้นการออกเสียงพยางค์ให้ยาวกว่าแตกต่างจากการออกเสียงของผู้พูดเพศชายที่สั้นกว่า (Jespersen, 1938, อ้างถึงใน Cameron, 2005, pp. 231 - 232)

Gray (2012) นักเขียนและผู้ให้คำปรึกษาเรื่องความสัมพันธ์ ชาวอเมริกัน ได้กล่าวถึงรูปแบบการใช้ภาษาในการสื่อสารระหว่างผู้พูดเพศชายและเพศหญิงไว้ในหนังสือที่มีชื่อว่า Men Are from Mars, Women Are from Venus ว่า ในการสนทนาระหว่างผู้พูดเพศชายที่เป็นตัวแทนของดาวอังคาร และผู้พูดเพศหญิงที่เป็นตัวแทนของดาวศุกร์ ผู้พูดเพศหญิงอาจตีความรูปประโยคที่สั้นกระชับของผู้พูดเพศชายได้มากกว่านั้น เช่น ผู้พูดเพศชายพูดว่า ‘ผมไม่เป็นไร’ ผู้พูดเพศหญิงอาจตีความได้ว่า ‘ผมไม่เป็นไร ผมจัดการปัญหาของผมได้น่า ผมไม่ได้ต้องการความช่วยเหลือจากคุณสักหน่อย’ ซึ่งรูปแบบภาษาที่ยกตัวอย่างมานั้นแสดงให้เห็นถึงความสั้นกระชับของรูปแบบภาษาในผู้พูดเพศชาย แตกต่างจากรูปแบบภาษาของผู้พูดเพศหญิงที่มีความยาวในการสนทนา มากกว่าผู้พูดเพศชาย (Gray, 2012, pp. 77-78)

พิมพ์ระวี เรืองวัฒน์ (2551) ศึกษาเกี่ยวกับการแปรทางสังคมของพยัญชนะควบกล้ำ /kw/ และ /khw/ ที่ปรากฏในภาษาไทยถิ่น ตำบลบ้านแพรก อำเภอบ้านแพรก จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยใช้ปัจจัยทางสังคม 4 ปัจจัย ได้แก่ เพศ อายุ วัฒนธรรม และระดับการศึกษา ซึ่งวิธีการเก็บข้อมูลในการศึกษามีทั้งการนำบทความที่มีคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ /kw/ และ /khw/ และรายการคำศัพท์ที่มีพยัญชนะควบกล้ำ /kw/ และ /khw/ ให้กลุ่มตัวอย่างอ่าน โดยในรูปแปรพยัญชนะควบกล้ำ /kw/ พบ 4 รูปแปร คือ [kw] [k] [f] และ [khw] อย่างเช่นคำว่า ‘เกวียน’ /kwian/ ที่มีรูปแปรที่ได้มาตรฐาน แต่ออกเสียงเป็น /kian/ /fian/ และ /khwian/ ที่มีรูปแปรที่ไม่ได้มาตรฐาน คำว่า ‘กวางตุ้ง’ /kwa:ŋ tuŋ/ ที่มีรูปแปรที่ได้มาตรฐาน แต่ออกเสียงเป็น /fa:ŋ.tuŋ/ และ /khwa:ŋ.tuŋ/ ที่มีรูปแปรที่ไม่ได้มาตรฐาน และในรูปแปรพยัญชนะควบกล้ำ /khw/ อีก 3 รูปแปร คือ [khw] [kw] และ [f] อย่างเช่นคำว่า ‘ขว้าง’ /khwa:ŋ/ ที่มีรูปแปรที่ได้มาตรฐาน แต่ออกเสียงเป็น /kwa:ŋ/ และ /fa:ŋ/ ที่มีรูปแปรที่ไม่ได้มาตรฐาน คำว่า ‘แขวน’ /khwe:n/ ที่มีรูปแปรที่ได้มาตรฐาน แต่ออกเสียงเป็น /kwe:n/ และ /fe:n/ ที่มีรูปแปรที่ไม่ได้มาตรฐาน

พิมพะวี พบความถี่ของการใช้รูปแปรต่าง ๆ ของพยัญชนะควบกล้ำ /kw/ และ /khw/ ดังนี้ รูปแปร /kw/ และ /khw/ ที่เป็นรูปแปรที่ได้มาตรฐานปรากฏมากกว่ารูปแปรที่ไม่ได้มาตรฐาน เช่น [kw] [k] [f] และ [khw] ถึงร้อยละ 80 อีกทั้งเมื่อวิเคราะห์ผลที่ได้จากปัจจัยทางสังคม คือ ปัจจัยด้านเพศพบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจะปรากฏการใช้รูปแปรพยัญชนะควบกล้ำที่ได้มาตรฐาน [khw] ในระดับที่ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชาย (พิมพะวี เรื่องวัฒกี, 2551, pp. 89-90)

ปาลิรัฐ ทรัพย์ปรุง (2537) ศึกษาเกี่ยวกับการแปรของเสียง /ห/ ในเขตชุมชนเมือง จังหวัดสงขลา โดยใช้ปัจจัยทางสังคม 5 ปัจจัย ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา แวดวงการใช้ภาษาและทัศนคติต่อภาษาถิ่นของผู้พูด ผู้วิจัยมีสมมติฐานว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายใช้รูปแปรเสียง /ห/ น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ซึ่งผู้วิจัยกำหนดประชากรในการศึกษาเป็นชาวสงขลาจำนวน 100 คนที่สุ่มมาจากประชากรตามท้องถนนในจังหวัดสงขลา 5 สาย ได้แก่ ถนนไทรบุรี ถนนรามวิถี ถนนทะเลหลวง ถนนนครนอก และถนนนครใน ผลการศึกษาพบว่า การแปรของเสียง /ห/ มีทั้งหมด 3 รูปแปร คือ รูปแปรเสียง [ห] ที่เป็นเสียงเสียดแทรก อโฆษะ เสียงขึ้นจมูก ซึ่งเป็นเสียงดั้งเดิมในภาษาสงขลา รูปแปรเสียง [ง] ที่เป็นเสียงนาสิก อโฆษะ ฐานเพดานอ่อน ซึ่งเป็นรูปแปรใหม่ของภาษาสงขลา และรูปแปรเสียง [h] ที่เป็นเสียงเสียดแทรก อโฆษะ โดยทั้ง 3 รูปแปรนี้แสดงผลของการใช้ในระดับที่แตกต่างกัน ดังนี้

ปัจจัยด้านเพศพบว่า เป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการใช้รูปแปรเสียง [ห] น้อยที่สุด โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายปรากฏการใช้รูปแปรเสียง [ห] ที่เป็นรูปแปรดั้งเดิมในระดับที่สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิงถึงร้อยละ 24.77 และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงปรากฏการใช้รูปแปรเสียง [ง] ที่เป็นรูปแปรใหม่ในระดับที่สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายถึงร้อยละ 54.18 ส่วนรูปแปรเสียง [h] ของกลุ่มตัวอย่างเพศชายปรากฏการใช้ในระดับที่สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิงถึงร้อยละ 31.61 ซึ่งผลที่ได้ตรงกับสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจะปรากฏการใช้รูปแปรเสียง [ห] ที่เป็นรูปแปรดั้งเดิมในระดับที่น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชาย เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมองว่ารูปแปรเสียง [ง] ที่เป็นรูปแปรใหม่นั้นเป็นรูปแปรที่ได้มาตรฐาน ทำให้กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงไม่ค่อยใช้รูปแปรเสียง [ห] ที่เป็นรูปแปรดั้งเดิมมากกว่ารูปแปรเสียง [ง] ที่เป็นรูปแปรใหม่ที่ใช้กันในปัจจุบัน (ปาลิรัฐ ทรัพย์ปรุง, 2537, pp. 154-155)

ณิรวัลย์ บันทอง (2557) ศึกษาเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษในการพูดและการอ่านออกเสียงของนักเรียนโรงเรียนสองภาษา ซึ่งการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ประการ คือ การเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นเสียง โดยอาศัยปัจจัยทางสังคม 3 ปัจจัย ได้แก่ ระดับการศึกษา เพศ และวัจนลีลา กลุ่มตัวอย่างใน

การศึกษา คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6, นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระดับละ 4 คน จำนวนทั้งสิ้น 12 คน แต่ละระดับชั้น แบ่งเป็นเพศชาย 2 คนและเพศหญิง 2 คน ส่วนปัจจัยด้านวจนลีลาแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ คือ วจนลีลาเป็นกันเอง (การพูดแนะนำตัวเอง) และวจนลีลาการอ่านข้อความ (การอ่านบทเรียน)

ผู้วิจัยสรุปผลของการศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบอเมริกันในการพูดและการอ่านออกเสียงของนักเรียนโรงเรียนสองภาษาตามปัจจัยด้านเพศ ดังนี้

ปัจจัยด้านเพศพบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายมีการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องตามหลักการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบอเมริกันในวจนลีลาเป็นกันเองและวจนลีลาการอ่านข้อความมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง อีกทั้งกลุ่มตัวอย่างเพศชายก็มีการเน้นเสียงของการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้นในการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบอเมริกันที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจากทั้ง 2 วจนลีลาเช่นเดียวกัน ทำให้สรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิงและกลุ่มตัวอย่างเพศชายในวจนลีลาทั้ง 2 รูปแบบไม่มีผลต่อการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้น ซึ่งผลที่ได้จะไม่ตรงกับสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจะอ่านออกเสียงและพูดได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชาย อีกทั้งการที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีการเน้นเสียงของการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้นน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายเป็นเพราะความตื่นเต้นที่มีมากกว่าทำให้ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ในปัจจัยด้านเพศ กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงปรากฏผลที่น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชาย

ซึ่งผู้วิจัยสรุปผลจากปัจจัยทางสังคมได้ว่าในการออกเสียงเน้นพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้นเสียงของกลุ่มตัวอย่างเพศชายและกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงปรากฏผลการออกเสียงที่ไม่ถูกต้องตามหลักการการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมากกว่าการออกเสียงที่ถูกต้องตามหลักการการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบอเมริกันเกินร้อยละ 50 (ณิรวัลย์ บัณฑิต, 2557, pp. 93-94)

พนิดา ธนानันท์ (2545) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียง [ร], [ล] ในตำแหน่งพยัญชนะต้นของการพูดและการเขียนสะกดคำในภาษาไทย โดยอาศัยปัจจัยทางสังคม 3 ปัจจัย ได้แก่ ระดับการศึกษา เพศ และวจนลีลา ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา จำนวน 100 คน โดยตัวอย่างคำที่เลือกใช้ในการศึกษามีทั้งหมด 16 คำ แต่ทั้งหมด 16 คำนี้ถูกแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มแรกคือกลุ่มคำที่มีเสียง [ร] เป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว ได้แก่ กวดยเดี่ยวราดหน้า เครื่องราง เล็กกรา และกระตือรือร้น กลุ่มที่สองคือกลุ่มคำที่มีเสียง [ล] เป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว ได้แก่

ถนนลาดยาง ลูกลี้ลูกถนน ไหล่เลีย และหลุดลุ่ม กลุ่มที่สามคือกลุ่มคำที่มีเสียง [ร] เป็นพยัญชนะต้นควบกล้ำ ได้แก่ หอยแครง พรางตา ประปา และสะพริงกลัว และกลุ่มที่สี่คือกลุ่มคำที่มีเสียง [ล] เป็นพยัญชนะต้นควบกล้ำ ได้แก่ เกล็ดปลา บิดพลั่ว ยุ่งกันปล่อง และผลัดผ้า (พนิดา ธนาคันท์, 2545, pp. 10-17)

ปัจจัยด้านเพศ พบว่า วัจนลีลาการพูดเป็นทางการ กลุ่มตัวอย่างเพศชายและกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงออกเสียงรูปแปรเสียง [ร] , [ล] หรือรูปแปรที่ถูกต้องแตกต่างกัน เพราะกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจะออกเสียงรูปแปร [ร] , [ล] หรือรูปแปรที่ถูกต้องมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชาย วัจนลีลาการพูดไม่เป็นทางการพบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายออกเสียงรูปแปรเสียง [ร] , [ล] หรือรูปแปรที่ถูกต้องน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิงและในวัจนลีลาภาษาเขียนพบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจะใช้รูปแปร [ร] , [ล] หรือรูปแปรที่ถูกต้องมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายเช่นเดียวกัน ซึ่งสรุปผลได้ว่าในวัจนลีลาการพูดเป็นทางการและวัจนลีลาภาษาเขียนกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจะใช้รูปแปรเสียง [ร] , [ล] หรือรูปแปรที่ถูกต้องมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชาย แต่ในวัจนลีลาการพูดไม่เป็นทางการ ทั้งกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงและกลุ่มตัวอย่างเพศชายจะออกเสียงไม่แตกต่างกันมากนัก (พนิดา ธนาคันท์, 2545, pp. 100-101)

ความหลากหลายของการออกเสียงตามวัจนลีลาของผู้พูด

วัจนลีลา (Style) เป็นรูปแบบที่ผู้พูดแต่ละคนเลือกที่จะสื่อสารออกมาซึ่งจะมีรูปแบบที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่ผู้พูดเผชิญอยู่และการพูดที่แตกต่างกันนี้นำไปสู่ความหมายทางสังคมที่แตกต่างกันในการพูดนั้น ๆ ซึ่งนักภาษาศาสตร์สังคมให้ความสนใจเป็นอย่างมากกับวัจนลีลา โดย Hymes (1974) นักภาษาศาสตร์สังคมชาวอเมริกันกล่าวว่ามีความสนใจเป็นอย่างมากต่อรูปแบบการพูดของมนุษย์ในแต่ละสถานการณ์ วัตถุประสงค์ ประเภท และช่องทางการสื่อสารก็สามารถส่งผลกระทบต่อวัจนลีลา (Hymes, 1974, อ้างถึงใน Llamas, 2006, p. 95)

แต่ก่อนการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยด้านวัจนลีลาในการสื่อสารถูกนำมาวิเคราะห์อย่างไม่ชัดเจนเท่าปัจจุบัน เนื่องจากมุ่งเน้นไปที่บริบทและวัตถุประสงค์ของผู้พูดกับผู้ฟังอย่างเดียว ดังนั้นการศึกษาวัจนลีลาในปัจจุบันจึงต้องนำความหลากหลายทางภาษาที่เป็นผลมาจากความแตกต่างทางระดับความเป็นทางการ สถานการณ์ที่แตกต่างในการสื่อสาร และความสัมพันธ์กับคู่สนทนามาเป็นปัจจัยในการศึกษา

Chambers, Schilling-Estes, and Trudgill (2001) กล่าวว่า การเปลี่ยนวัจนลีลาที่ก่อให้เกิดรูปแบบภาษาที่หลากหลายเกิดจากปัจจัยต่าง ๆ เช่น

1. การเปลี่ยนวัจนลีลาโดยเจตนา (deliberate) ที่ผู้พูดตระหนักถึงการใช้ภาษาในการสื่อสารกับคู่สนทนาของตน นั่นคือ ผู้พูดจะระมัดระวังตัว (self-conscious) กับการใช้ภาษาในการสื่อสาร หรือแม้แต่การใช้ภาษาโดยไม่ตั้งใจ (unconscious) ที่เกิดขึ้นเมื่อผู้พูดไม่ได้ตระหนักถึงการใช้ภาษาในการสื่อสาร เช่น เมื่อผู้พูดอยู่ในช่วงเวลาผ่อนคลาย
2. การเปลี่ยนวัจนลีลาในช่วงสั้น (short - lived) ที่ผู้พูดมีการเปลี่ยนภาษาในรูปแบบเป็นทางการ (formal interview) สู่รูปแบบภาษาพูด (vernacular style)
3. การเปลี่ยนวัจนลีลาโดยแพร่หลาย (extensive) ที่มักจะส่งผลต่อการสื่อสารของผู้พูดในชีวิตประจำวัน เช่น ผู้พูดที่มีอาชีพเป็นพนักงานขาย เพศหญิง ชาวเท็กซัสมักจะพูดลากเสียง เมื่อต้องการเพื่อยอดขายกับลูกค้าเพศชาย
4. การเปลี่ยนวัจนลีลาในช่วงยาว (long-term) ที่แสดงลักษณะเฉพาะในผู้พูดแต่ละกลุ่มหรือแต่ละบุคคล เช่น การออกเสียงภาษาอังกฤษสำเนียงแคลิฟอร์เนียได้ในผู้พูดเพศหญิงวัยกลางคนที่มิชชันทางสังคมกลางระดับสูงกับผู้พูดเพศหญิงวัยรุ่นที่อาศัยในแถบหุบเขาซานเฟร์นาโด (San Fernando) รัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา (Chambers et al., 2001, p. 376)

ในส่วนต่อไปจะเป็นการกล่าวถึงแนวคิดที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์วัจนลีลา 4 ประการ ได้แก่ ความตั้งใจในการพูด การปรับตัวตาม การออกแบบตามคู่สนทนา และวัจนลีลาและอัตลักษณ์

ความตั้งใจในการพูด (Attend to speech)

Labov (1966) ศึกษาเกี่ยวกับวัจนลีลาของคนในนครนิวยอร์ก (New York City) โดย Labov กล่าวว่า วัจนลีลาได้รับอิทธิพลมาจากความใส่ใจในการพูดไม่ว่าความใส่ใจนั้นจะมากหรือน้อยก็ก่อให้เกิดวัจนลีลาที่แตกต่างกันไป ซึ่ง Labov มีความเชื่อว่าเมื่อเราสื่อสารเรื่องทั่วไป เราจะแสดงวัจนลีลาไม่เป็นทางการเพราะจะไม่ใส่ใจในการใช้ภาษา โดยเรียกวัจนลีลานี้ว่า วัจนลีลาเป็นกันเอง (Casual Speech) ถ้าเราอยู่ในการพูดคุยแบบมีทั้งผู้ถามคำถามและผู้ตอบคำถาม เราจะใส่ใจในการใช้ภาษามากยิ่งขึ้น Labov เรียกวัจนลีลานี้ว่า วัจนลีลาแบบระมัดระวัง (Careful Speech) แต่ถ้าต้องอ่านออกเสียงเรื่องสั้น เราก็จะแสดงวัจนลีลาที่ระมัดระวังมากขึ้น แต่ในสถานการณ์ที่เราต้องอ่านรายคำศัพท์ทีละคำและอ่านคู่เทียบเสียงที่มีความแตกต่าง

กันในคำหนึ่งคำเพียง 1 เสียง เช่น คำว่า batter และ better เราจะยิ่งใส่ใจในการพูดมากยิ่งขึ้น เพราะจะต้องระมัดระวังไม่ให้เกิดความผิดพลาดใด ๆ ในการออกเสียง

Labov พบการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งการออกเสียงที่ได้มาตรฐานอย่าง /ŋ/ และการออกเสียงในการพูดคุยนทนาทั่วไปอย่าง /n/ ที่ปรากฏในคำว่า crying การออกเสียง /ŋ/ จะชัดเจนมากกว่าในการอ่านคู่เทียบเสียง ในขณะที่การออกเสียง /n/ จะชัดเจนมากในวัจนลีลาเป็นกันเอง ซึ่งเทคนิคนี้ถูกนำมาใช้ในการศึกษาจำนวนมากและบ่อยครั้งที่ผู้วิจัยมักจะพบความคล้ายคลึงของรูปแบบการพูดในลักษณะเดียวกันอีกด้วย (Labov, 1966, อ้างถึงใน Llamas, 2006, p. 95)

Coupland (1984) นักภาษาศาสตร์สังคมชาวเวลส์ ศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับวัจนลีลา ซึ่งเก็บข้อมูลการสนทนาระหว่างผู้แทนบริษัทนำเที่ยวกับลูกค้าที่มาจากคนละชนชั้นทางสังคม โดยตัวแปรภาษาที่ใช้ในการศึกษา คือ การออกเสียง /t/ ที่อยู่ระหว่างสระในคำว่า writer แต่ออกเสียงเป็น rider แทน จากการศึกษานี้ Coupland พบว่าผู้แทนบริษัทนำเที่ยวออกเสียง /t/ ที่ชัดเจนเมื่อต้องสนทนากับลูกค้าในชนชั้นล่าง แต่จะออกเสียง /t/ ที่ไม่ชัดเจนเมื่อต้องสนทนากับลูกค้าในชนชั้นสูง นั่นคือชนชั้นล่างจะออกเสียง /t/ ที่อยู่ระหว่างสระชัดเจนมากในการสื่อสารทั่วไปแตกต่างจากชนชั้นสูงที่การออกเสียง /t/ ที่อยู่ระหว่างสระจะไม่ค่อยชัดเจนอยู่แล้ว ทำให้ผู้แทนบริษัทนำเที่ยวต้องเปลี่ยนการออกเสียงไปตามชนชั้นทางสังคมของลูกค้า (Coupland, 1984, อ้างถึงใน Llamas, 2006, p. 96)

การปรับตัวตาม (Accommodation Theory)

Glies (1975) นักจิตวิทยาสังคมด้านภาษา ชาวอังกฤษ นำทฤษฎีการปรับภาษาตามสภาพ (Speech Accommodation Theory) ที่อธิบายเกี่ยวกับรูปแบบการพูดที่เราจะต้องปรับเพื่อให้เข้ากับคู่สนทนาของเราและเพื่อให้ได้รับความชอบจากคู่สนทนาใช้ในการวิเคราะห์รูปแบบภาษา (Glies, & Powesland, 1975, อ้างถึงใน Llamas, 2006, p. 96)

Glies แบ่งประเภทของทฤษฎีการปรับภาษาตามสภาพออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ การลอกเลียนแบบพฤติกรรมคู่สนทนา (Convergence) และ การสร้างความแตกต่างกับพฤติกรรมคู่สนทนา (Divergence) ประเภทแรกผู้พูดจะเปลี่ยนรูปแบบการพูดให้เหมือนกับคู่สนทนาของผู้พูด เช่น ความเร็วหรือช้าในการพูด สำเนียง ประเด็นที่กำลังพูดถึง และจังหวะการหยุดขณะกำลังพูด ส่วนประเภทที่สองผู้พูดจะคงรูปแบบการพูดของตนเองไว้ ไม่ลอกเลียนพฤติกรรมคู่สนทนาเหมือนในประเภทแรก เนื่องจากต้องการแยกตัวเองออกจากกลุ่มหรือคู่สนทนา

การวิเคราะห์วัจนลีลาไม่ได้มีแค่ความตั้งใจในการพูดและการปรับตัวตามเท่านั้น แต่ยังมีการออกแบบคู่สนทนาที่ผู้พูดสามารถเลือกออกแบบวัจนลีลาที่ใช้ในการสื่อสารกับคู่สนทนาของตนเองได้อีกด้วย ซึ่งจะกล่าวถึงรายละเอียดในหัวข้อต่อไป

การออกแบบตามคู่สนทนา (Audience design)

Bell (1984) นักภาษาศาสตร์สังคม ชาวนิวซีแลนด์ คิดค้นแนวคิดเรื่องการออกแบบตามคู่สนทนาที่ต่อมาแนวคิดนี้กลายเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายในการวิเคราะห์วัจนลีลา โดย Bell ศึกษาวัจนลีลาในรายการวิทยุ ประเทศนิวซีแลนด์ 2 รายการ คือ National Programme และ Community Network ซึ่งทั้ง 2 รายการใช้ผู้ประกาศข่าวเพียงคนเดียวในการอ่านข่าวรายการวิทยุ National Programme มีผู้ฟังที่มีชนชั้นสูงกว่ารายการ Community Network โดยผู้ประกาศข่าวจะเปลี่ยนการออกเสียงที่ชัดเจนในทั้ง 2 รายการและเมื่อสำรวจข้อมูลความคิดเห็นจากการรับฟังการประกาศข่าวจากทั้ง 2 รายการพบว่าวัจนลีลาในรายการวิทยุ National Programme เป็นรูปแบบที่ผู้ฟังรายการชื่นชมมากที่สุด (Bell, 1984, อ้างถึงใน Llamas, 2006, p. 97)

Bell (2014) รวบรวมแนวคิดการออกแบบตามคู่สนทนาไว้ 9 ประการ ดังนี้

1. วัจนลีลา คือ การที่ผู้พูดแต่ละคนใช้ภาษาเพื่อสื่อสารกับคู่สนทนาของตน และวัจนลีลา คือ รูปแบบการใช้ภาษาที่ยืนยันความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มและระหว่างบุคคลของผู้พูดในการสนทนา
2. วัจนลีลา มีที่มาจากความสัมพันธ์ระหว่างคุณสมบัติทางภาษา (linguistic features) กับสังคมเฉพาะกลุ่ม ซึ่งความแตกต่างของกลุ่มสังคมส่งผลไปยังวัจนลีลาที่แตกต่างกัน อีกทั้งวัจนลีลายังเกี่ยวข้องกับความหมายทางสังคมที่มาจากภาษาที่ใช้ในสังคมแต่ละกลุ่มอีกด้วย
3. แก่นของแนวคิดการออกแบบตามคู่สนทนาช่วยให้ผู้พูดสามารถออกแบบวัจนลีลาที่ใช้กับคู่สนทนาของตน นั่นคือเมื่อผู้พูดรู้ว่าคู่สนทนาของตนมีการใช้ภาษาแบบใด ผู้พูดจึงต้องเปลี่ยนวัจนลีลาของเราต่อคู่สนทนานั้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการปรับตัวตามที่กล่าวถึงการลอกเลียนแบบคู่สนทนา (convergence)
4. การออกแบบตามคู่สนทนาสามารถประยุกต์ใช้ได้กับทุกระดับของภาษา ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มผู้พูดที่สามารถพูดได้เพียงภาษาเดียว หรือกลุ่มผู้พูดที่สามารถพูดได้หลายภาษา
5. การเปลี่ยนวัจนลีลามีสาเหตุจากความแตกต่างทางสังคมในตัวผู้พูด
6. ผู้พูดสามารถเลือกใช้วัจนลีลาได้ตามสถานการณ์ นั่นคือเมื่อผู้พูดอยู่ในเหตุการณ์ที่ผู้พูดคิดว่าไม่ควรใช้วัจนลีลาเช่นนี้ในการสนทนา ผู้พูดก็เลือกใช้วัจนลีลาอื่นได้ เช่น

ในกรณีที่คู่สนทนาของผู้พูดไม่มีความรู้ในเรื่องที่กำลังสนทนา ตัวผู้พูดอาจจะเปลี่ยนวัจนลีลาของตนให้เข้ากับคู่สนทนา หรือเมื่อมีคนแอบฟังว่าผู้พูดกำลังสนทนาในเรื่องใดเรื่องหนึ่งกับคู่สนทนา ผู้พูดก็เลือกใช้วัจนลีลาอื่นได้

7. การเปลี่ยนวัจนลีลาเป็นผลมาจากหัวข้อในการสนทนา (topic) หรือสถานการณ์ (setting) ที่ในบางครั้งวัจนลีลาบางรูปแบบอาจใช้ได้เฉพาะบางกลุ่มหรือบางเหตุการณ์เท่านั้น

8. การตอบสนองของแต่ละวัจนลีลามีที่มาจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้ต้องเปลี่ยนวัจนลีลาที่ผู้พูดใช้ ซึ่งในการตอบสนองของแต่ละวัจนลีลามีความเชื่อมโยงกับภาษาและสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม ทำให้ภาษากลายเป็นตัวแปรสำคัญที่สามารถกำหนดสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นในการสนทนาได้

9. การเปลี่ยนวัจนลีลาสัมพันธ์กับการออกแบบตามคู่สนทนาที่ในบางครั้งเราต้องปรับวัจนลีลาที่ผู้พูดใช้ให้เข้ากับคู่สนทนาในบางกลุ่ม

Bell ยังศึกษาเพิ่มเติมโดยศึกษาถึงผลกระทบของวัจนลีลาที่เป็นผลมาจากปัจจัยด้านเพศและปัจจัยด้านเชื้อชาติในเด็กวัยรุ่น ประเทศนิวซีแลนด์ ซึ่ง Bell เลือกศึกษาวัจนลีลาของชาวเมารี (Maori) เชื้อสายโพลินีเซีย (Polynesian) ในผู้พูดเพศหญิงและเพศชาย และวัจนลีลาของชาวปาเกฮา (Pakeha) ในผู้พูดเพศหญิง และเพศชายเช่นเดียวกัน โดยเก็บข้อมูลจากผู้พูดคนละ 3 ครั้งและผู้เก็บข้อมูลในแต่ละครั้งจะแตกต่างกันรวมทั้งสิ้น 12 คน

ในการเก็บข้อมูลครั้งแรก ผู้เก็บข้อมูลจะเป็นผู้พูดที่เพศและเชื้อชาติเดียวกัน เช่น ผู้เก็บข้อมูลและผู้ให้ข้อมูลเป็นผู้พูดที่อาศัยในชนเผ่าเมารีและเป็นเพศชายเหมือนกัน ในการเก็บข้อมูลครั้งที่สองผู้เก็บข้อมูลและผู้ให้ข้อมูลจะไม่ใช้เพศเดียวกัน เช่น ผู้เก็บข้อมูลชาวเมารี เพศหญิงเก็บข้อมูลจากผู้พูดชาวเมารี เพศชาย และในการเก็บข้อมูลครั้งที่สามจะไม่ใช้เชื้อชาติเดียวกัน โดยครั้งนี้ผู้เก็บข้อมูลจะเป็นชาวปาเกฮา เพศชาย

จากการเปรียบเทียบวัจนลีลาของชาวเมารี เพศชายในการเก็บข้อมูลครั้งแรกและในการเก็บข้อมูลครั้งที่สาม พบว่าผู้พูดชาวเมารี เพศชาย มีการเปลี่ยนวัจนลีลาของตนเองเมื่อเปลี่ยนผู้เก็บข้อมูลเป็นชาวปาเกฮา ซึ่งแตกต่างจากการถูกเก็บข้อมูลจากผู้พูดที่อาศัยอยู่ในชนเผ่าเดียวกัน นอกจากนี้ยังพบคุณสมบัติทางภาษาที่ใช้แยกแยะความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษในชาวเมารีและภาษาอังกฤษในชาวปาเกฮา โดยชาวเมารีเพศชายจะแสดงรูปแบบภาษาที่เป็นเอกลักษณ์ในชนเผ่าของตนมากกว่าที่พวกเขาจะแสดงรูปแบบเหล่านี้กับผู้พูดที่ไม่ได้อาศัยในชนเผ่าเดียวกับตน จากข้อมูลเหล่านี้ทำให้เราเห็นได้อย่างชัดเจนว่าผู้พูดแต่ละคนรู้ว่า

ตนเองต้องเปลี่ยนวัจนลีลาให้เข้ากับคู่สนทนา และยังพบว่าผู้พูดชาวเมารีจะแสดงลักษณะภาษาที่ตนใช้ในสังคมของตนอย่างเห็นได้ชัดเมื่อมีการพูดคุยในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวหรือวัฒนธรรมในชนเผ่า กล่าวคือ ผู้พูดจะเป็นตัวเองมากที่สุดเมื่อผู้พูดใช้ลักษณะภาษาที่ตนเองใช้เป็นประจำในสังคมของตน

วัจนลีลาและอัตลักษณ์ (style and identity)

นอกจากวัจนลีลาที่เปลี่ยนตามความตั้งใจในการพูด การปรับตัวตามและการออกแบบตามคู่สนทนาที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นแล้วนั้น ยังมีอีกปัจจัยที่ส่งผลต่อวัจนลีลา คือ อัตลักษณ์ (Identity) ซึ่งการใช้ภาษาในการแสดงอัตลักษณ์นั้นเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างมากที่จะแสดงว่าตัวเรานั้นมาจากสังคมแบบใด Coupland (2001) ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบภาษาที่ใช้ในการจัดรายการวิทยุในประเทศเวลส์ พบว่าภาษาที่ผู้จัดรายการวิทยุใช้มากที่สุดจะเป็นรูปแบบภาษาท้องถิ่น (Coupland, 2001, อ้างถึงใน Llamas, 2006, p. 99)

สิ่งที่ได้เห็นได้อย่างชัดเจนเกี่ยวกับวัจนลีลาที่บ่งบอกอัตลักษณ์ของผู้พูดในการศึกษาต่าง ๆ นั้นก็ช่วยให้เราตระหนักได้ว่าการที่ภาษามีความหลากหลายมีที่มาจากวัจนลีลาที่แตกต่างกันในแต่ละสถานการณ์ที่ผู้พูดเผชิญ และวัจนลีลาที่แตกต่างกันนี้เองก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดความหลากหลายทางภาษา

Okamoto (2008) ศึกษาเกี่ยวกับวัจนลีลาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษายามากูจิกับการใช้ภาษาระดับมาตรฐานของคนญี่ปุ่นในจังหวัดยามากูจิ (Yamaguchi) ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งข้อมูลที่ใช้ศึกษาอยู่ในระหว่าง ปี ค.ศ. 1997 และปี ค.ศ. 1998 โดยแหล่งข้อมูลหลักในการศึกษามาจากเทปบันทึกเสียง 9 เทปที่ประกอบด้วยบทสนทนาของผู้พูดจำนวน 10 คน และยังมีแบบสอบถามที่เก็บข้อมูลเพิ่มเติมหลังจากบันทึกเสียงไปแล้วในครั้งแรก ซึ่งผู้พูดทุกคนที่มาจากจังหวัดยามากูจิจะนั่งหันหน้าเข้าหากันและเริ่มพูดคุยกันเกี่ยวกับหัวข้อที่ตนเองเลือก หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาผู้พูดจำนวน 2 คนจาก 10 คน ซึ่งผู้พูดคนแรกเกิดเมืองฟูกูโอกะ ภูมิภาคคิวชู แต่อาศัยอยู่ที่ Shuuhoo-choo ตั้งแต่เด็กและมีธุรกิจเป็นของตนเอง ส่วนผู้พูดคนที่สองเกิดและอาศัยอยู่ที่ Shuuhoo-choo ตั้งแต่เกิดและทำอาชีพมัคคุเทศก์

ผลการศึกษาพบว่าผู้พูดทั้ง 2 คนแสดงรูปแบบการใช้ภาษาที่แตกต่างกัน โดยเมื่อผู้พูดคนแรกสื่อสารกับครอบครัวหรือเพื่อนสนิทของตนจะใช้ภาษาระดับมาตรฐานน้อยครั้งกว่าภาษายามากูจิ แต่เมื่อต้องสื่อสารกับบุคคลที่ตนไม่ค่อยสนิทสนม เช่น ลูกของเพื่อนจะใช้ภาษาระดับมาตรฐานบ่อยครั้ง เช่นเดียวกันกับผู้พูดคนที่สองที่เลือกใช้ภาษายามากูจิและภาษาระดับมาตรฐานกับคู่สนทนาของตน นอกจากนี้สิ่งที่เหมือนกันของผู้พูดคนแรกและผู้พูด

คนที่สอง คือ การที่ผู้พูดทั้งคู่มักใช้ภาษาในระดับมาตรฐานในการทักทายหรือเริ่มบทสนทนาด้วยกัน ดังนั้นถึงแม้ผู้พูดคนแรกและผู้พูดคนที่สองจะอาศัยในเมืองเดียวกัน แต่ผู้พูดที่มีประวัติการโยกย้ายที่อยู่อาศัยของตนจากเมืองหนึ่งไปสู่เมืองหนึ่งก็จะปรากฏการใช้ภาษาในรูปแบบที่แตกต่างกัน (Okamoto, 2008, pp. 235-247)

Astika (2018) ศึกษาวิจัยลึลลาจากรายการโทรทัศน์ชื่อ Kick Andy ที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์นครหลวงอินโดนีเซีย หรือ เมโทร ทีวี (Metro TV) ซึ่งเป็นรายการที่ให้แขกรับเชิญแบ่งปันเรื่องราวเกี่ยวกับตนเองเพื่อเป็นแง่คิดแก่ผู้ชม โดยสุ่มกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาจากเทปบันทึกการเพื่อศึกษาวิจัยลึลลาระหว่างพิธีกรรายการและแขกรับเชิญในการศึกษาครั้งนี้ Astika อ้างอิงแนวคิดวิจัยลึลลาตาม Martin Joos (Joos, 1962, อ้างถึงใน Astika, 2018) ที่แบ่งวิจัยลึลลาออกเป็น 5 รูปแบบ ได้แก่ วิจัยลึลลาตายตัว (Frozen Style) วิจัยลึลลาเป็นทางการ (Formal Style) วิจัยลึลลาปรึกษาหารือ (Consultative Style) วิจัยลึลลาเป็นกันเอง (Casual Style) และวิจัยลึลลาสนิทสนม (Intimate Style) ผลการศึกษาพบเพียง 4 วิจัยลึลลา ได้แก่ วิจัยลึลลาเป็นทางการ วิจัยลึลลาปรึกษาหารือ วิจัยลึลลาเป็นกันเอง และวิจัยลึลลาสนิทสนม ซึ่งในแต่ละวิจัยลึลลามีรูปแบบการใช้ภาษา ดังนี้

1. วิจัยลึลลาเป็นทางการจะเป็นการสื่อสารทางเดียว (one-way communication) ที่ไม่มีการตอบรับจากผู้ชมในห้องส่ง โดยพิธีกรได้แจ้งกับผู้ชมในห้องส่งล่วงหน้าเกี่ยวกับการสัมภาษณ์แขกรับเชิญ
2. วิจัยลึลลาปรึกษาหารือ เป็นการสื่อสารระหว่างพิธีกรกับแขกรับเชิญ
3. วิจัยลึลลาเป็นกันเอง ทั้งพิธีกรและแขกรับเชิญจะไม่ใช้รูปแบบภาษาอินโดนีเซียมาตรฐาน เพื่อให้การสื่อสารมีความผ่อนคลายและลดความเป็นทางการของสถานการณ์ลง
4. วิจัยลึลลาสนิทสนม จะแสดงรูปแบบการใช้ภาษาที่พิธีกรและแขกรับเชิญมีความสนิทสนมอยู่ก่อนแล้ว เช่น พิธีกรเรียกแขกรับเชิญด้วยคำว่า 'opa' ที่แปลว่า คุณปู่ ส่วนแขกรับเชิญก็ตอบกลับด้วยคำว่า 'Terimakasih' ที่แปลว่า ขอขอบคุณ ซึ่งคำนี้สามารถใช้ได้ทั้งวิจัยลึลลาเป็นทางการและวิจัยลึลลาไม่เป็นทางการ

ผลจากการศึกษาพบว่าวิจัยลึลลาเป็นกันเองปรากฏผลในระดับที่สูงที่สุดถึงร้อยละ 65.3 เนื่องจากเป็นวิจัยลึลลาที่พิธีกรใช้เพื่อสร้างความผ่อนคลายและความคุ้นเคยในการสนทนากับแขกรับเชิญให้ได้มากที่สุด รองลงมาเป็นวิจัยลึลลาปรึกษาหารือที่พบในสถานการณ์ที่พิธีกรและแขกรับเชิญไม่ได้สื่อสารกันตรงตามทีเตรียมไว้ก่อนเข้ารายการ วิจัยลึลลาเป็นทางการปรากฏผลเพียงร้อยละ 5.3 เนื่องจากพิธีกรจะใช้รูปแบบภาษาที่เป็นทางการเมื่อต้องแจ้งรายละเอียดกับผู้ชมใน

ห้องส่งก่อนจะเข้ารายการ และวลีวลีสนทนาที่ปรากฏผลในระดับที่น้อยที่สุดเพียงร้อยละ 1.22 เนื่องจากพิธีกรต้องการสร้างความคุ้นเคยหรือลดความเป็นทางการในการสนทนาให้น้อยลง แต่ในการศึกษานี้ไม่พบวลีวลีลาตายตัว เพราะในการจัดรายการทอล์กโชว์ไม่เหมาะแก่การใช้ ภาษารูปภาพที่ต้องระมัดระวังเป็นอย่างมาก ซึ่งวลีวลีลาตายตัวมักจะปรากฏในสถานการณ์ที่เป็นทางการที่มีการวางแผน เช่น พิธีกรรมทางศาสนา และการกล่าวสุนทรพจน์ โดย Astika กล่าวเพิ่มเติมว่าวลีวลีลาระหว่างพิธีกรและแขกรับเชิญนั้น ช่วยให้การสนทนาของพวกเขาเป็นไปอย่างราบรื่น ไม่อึดอัดจนเกินไป และช่วยสร้างความบันเทิงแก่ผู้ชม (Astika, 2018, p. 160)

Yaguchi, Iyeyri, and Baba (2010) ศึกษาความแตกต่างของการใช้คำคุณศัพท์เน้นย้ำ (Intensifiers) เช่น very, really และ real ในรูปแบบการใช้ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ซึ่งในการศึกษานี้ใช้ปัจจัยทางสังคม 2 ปัจจัย ได้แก่ เพศและวลีวลีลา โดยเก็บข้อมูลจาก Corpus of Spoken Professional American-English (CSPA) ที่จำแนกวลีวลีลาที่ใช้ในการสนทนาออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ วลีวลีลาในทำเนียบขาว (White House) วลีวลีลาการประชุมภายในคณะ (faculty meetings) วลีวลีลาการประชุมวิชาคณิตศาสตร์ (Committee of Mathematics) และวลีวลีลาการประชุมวิชาการอ่าน (Committee of Reading) ซึ่งผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจะปรากฏการใช้คำคุณศัพท์เน้นย้ำมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายในการสื่อสาร

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างวลีวลีลาในทำเนียบขาวปรากฏการใช้ very มากกว่ากลุ่มตัวอย่างวลีวลีลาการประชุมภายในคณะ กลุ่มตัวอย่างวลีวลีลาการประชุมวิชาคณิตศาสตร์ และกลุ่มตัวอย่างวลีวลีลาการประชุมวิชาการอ่าน ซึ่งแตกต่างจาก real หรือ really ที่พบในระดับที่น้อยมาก อีกทั้งเมื่อวิเคราะห์ถึงความถี่ของการใช้คำคุณศัพท์เน้นย้ำทั้ง 3 คำนี้ กลุ่มตัวอย่างที่อยู่วลีวลีลาเป็นทางการ เช่น วลีวลีลาในทำเนียบขาวจะหลีกเลี่ยงการใช้ real หรือ really แต่เมื่ออยู่ในวลีวลีลาไม่เป็นทางการ เช่น วลีวลีลาการประชุมวิชาคณิตศาสตร์กับวลีวลีลาการประชุมวิชาการอ่านจะปรากฏการใช้ real หรือ really ในระดับที่สูงมากและเมื่อนำปัจจัยด้านเพศมาวิเคราะห์ด้วยจะพบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิงในวลีวลีลาการประชุมวิชาคณิตศาสตร์ และวลีวลีลาการประชุมวิชาการอ่านปรากฏการใช้ real หรือ really ในระดับที่สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชาย

สรุปผลจากทั้ง 2 ปัจจัยทางสังคมได้ว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจะปรากฏการใช้ very ในระดับที่สูงกว่า real หรือ really ทำให้เข้าใจได้ว่าความถี่ในระดับที่สูงของการใช้คำคุณศัพท์ของเพศหญิงอาจไม่ได้ขึ้นอยู่กับวลีวลีลาที่กลุ่มตัวอย่างใช้ แต่เป็นสิ่งที่กลุ่มตัวอย่าง

เพศหญิงส่วนมากมักใช้กัน และในคำว่า real หรือ really จะพบมากสุดในวัจนลีลาเป็นทางการ หรือในสถานการณ์ที่มีการเจรจาโต้ตอบระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง และในคำว่า very พบในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการมากที่สุด (Yaguchi et al., 2010, pp. 585-595)

DiCanio and Whalen (2015) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสั้นยาวของเสียงสระและวัจนลีลาการพูดในภาษา Arapaho ที่ใช้ในรัฐไวโอมิง ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นคำในภาษา Arapaho ที่เป็นสระเดี่ยว (monophthongs) และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง 3 คนและเพศชาย 1 คน โดยในการเก็บข้อมูลจะใช้วัจนลีลา 2 รูปแบบ คือ วัจนลีลาการเล่าเรื่องและวัจนลีลาการสัมภาษณ์

ผลที่ได้จากการศึกษา ผู้วิจัยจำแนกออกเป็น 2 รูปแบบ คือ รูปแบบความถี่สั้นพ้องของช่องเสียงหรือเรียกว่า ฟอर्मเอนต์ (formant) ที่พิจารณาคุณสมบัติของเสียงสระ (vowel quality) ด้วยการแทนค่าด้วยตัวแปร F1, F2 อีกรูปแบบ คือ รูปแบบระยะเวลาของการออกเสียง โดยรูปแบบความถี่สั้นพ้องของช่องเสียงพบว่า ตัวแปร F1 ของสระต่ำเสียงสั้นปรากฏความถี่สั้นพ้องของช่องเสียงในระดับที่น้อยกว่าสระต่ำเสียงยาวและสระสูงเสียงสั้นที่ปรากฏความถี่สั้นพ้องของช่องเสียงในระดับสูงกว่าสระสูงเสียงยาว และในตัวแปร F2 ของสระ /i:/ /e/ และ /u/ ที่ปรากฏความถี่สั้นพ้องของช่องเสียงในระดับที่สูงกว่าสระ /i:/ /e:/ และ /u:/ ตัวแปร F1 ของวัจนลีลาการเล่าเรื่องปรากฏความถี่สั้นพ้องของช่องเสียงในระดับสูงเมื่อเป็นการออกเสียงสระเสียงสั้นทั้งหมด ซึ่งแตกต่างจากตัวแปร F2 ของวัจนลีลาการเล่าเรื่องที่ปรากฏความถี่สั้นพ้องของช่องเสียงในระดับสูงเมื่อเป็นการออกเสียงสระเสียงยาว

ส่วนรูปแบบระยะเวลาของการออกเสียงพบว่า สระเสียงยาวปรากฏระยะเวลาของการออกเสียงยาวกว่าสระเสียงสั้นถึง 165.5 มิลลิวินาที (ms) แต่สระเสียงยาวบางตัวอาจจะปรากฏระยะเวลาของการออกเสียงที่สั้นกว่าสระเสียงสั้น ซึ่งความสั้นยาวของเสียงสระส่งผลต่อเนื่องไปยังวัจนลีลา โดยสระเสียงยาวในวัจนลีลาการเล่าเรื่องปรากฏระยะเวลาของการออกเสียงที่สั้นกว่าสระเสียงสั้นเพียง 28 มิลลิวินาที และสระเสียงสั้นในวัจนลีลาการสัมภาษณ์ปรากฏระยะเวลาของการออกเสียงที่ยาวกว่าวัจนลีลาการเล่าเรื่อง อีกทั้งผู้วิจัยพบว่า สระสูง เช่น /i/ และ /u/ ปรากฏระยะเวลาของการออกเสียงที่สั้นกว่าสระต่ำเสียงสั้น เช่น /e/ และ /o/

Brown (2015) ศึกษาเกี่ยวกับหน่วยคำแสดงความรู้สึก -yo และหน่วยคำแสดงความเคารพ -supnita ที่ปรากฏในภาษาเกาหลี่ ซึ่งในภาษาเกาหลี่มีการแบ่งประเภทของวัจนลีลาออกเป็น 6 ประเภทหลัก ได้แก่ วัจนลีลาทั่วไป (plain style) วัจนลีลาสนิทสนม (intimate style) วัจนลีลาคุ้นเคย (familiar style) วัจนลีลาทางการ (semiformal style)

วัจนลีลาแสดงความสุภาพ (polite style) และวัจนลีลาแสดงความเคารพ (deferential style) โดยผู้วิจัยเลือกศึกษาเพียง 2 วัจนลีลา คือ วัจนลีลาแสดงความสุภาพที่ประกอบด้วยหน่วยคำ –yo ซึ่งมีความสุภาพและความเป็นทางการน้อยกว่า และวัจนลีลาแสดงความเคารพที่ประกอบด้วยหน่วยคำ –supnita ที่มีความเป็นทางการมากที่สุด เช่น ในคำยทหาร ผู้ที่มีศักดิ์น้อยกว่าจะใช้หน่วยคำ –supnita กับผู้ที่มีศักดิ์มากกว่าตนและในหนังสือสอนไวยากรณ์ภาษาเกาหลีสำหรับผู้เรียนภาษาที่สองบางตัวอย่างจะแสดงหน่วยคำ –supnita ในสถานการณ์ที่มีความเป็นทางการมากที่สุด

Brown เก็บข้อมูลจากรายการโทรทัศน์ช่อง KBS ชื่อว่า Ask whatever you want ที่ออกอากาศช่วงเวลากลางวัน ซึ่งเป็นรายการให้ความรู้เกี่ยวกับด้านโภชนาการ ด้านสุขภาพและด้านการเงิน โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 ประเภท คือ ประเภทที่หนึ่งเป็นผู้นำเสนอสินค้า (presenter) เพศหญิงและเพศชาย 2 คน ประเภทที่สองเป็นแขกรับเชิญเพศชาย 1 คน ประเภทที่สามเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านยาและผู้อำนวยการโรงพยาบาล เพศชาย 2 คน และประเภทที่สี่เป็นผู้ชมในห้องส่ง 8 คน ซึ่งประกอบด้วยผู้ชมเพศหญิง 7 คนและผู้ชมเพศชาย 1 คน จำนวนทั้งสิ้น 13 คน ผลการศึกษาพบว่าหน่วยคำ –yo และหน่วยคำ –supnita ทั้ง 2 หน่วยคำเป็นหน่วยคำที่ใช้เพื่อแสดงความสุภาพในการสื่อสาร ซึ่งวัจนลีลาที่แตกต่างกันส่งผลโดยตรงต่อการใช้หน่วยคำแสดงความสุภาพที่แตกต่างกัน โดยหน่วยคำ –yo จะถูกใช้ในบริบทการพูดที่ค่อนข้างเป็นส่วนตัวหรือเป็นการสื่อสารกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้นำเสนอสินค้ากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้เชี่ยวชาญ ส่วนหน่วยคำ –supnita จะถูกใช้เมื่อกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในรายการอธิบายถึงหน้าที่ที่กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มต้องทำขณะถ่ายทำและกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้นำเสนอสินค้าจะใช้หน่วยคำนี้ เมื่อต้องการนำเสนอเกี่ยวกับสินค้าของตน ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านยาและผู้อำนวยการโรงพยาบาลจะใช้หน่วยคำนี้เมื่อต้องใช้คำศัพท์ที่เป็นทางการในการสื่อสาร เช่น การให้ความรู้ทางการแพทย์ ดังนั้นในการวิเคราะห์วัจนลีลาแสดงความสุภาพและวัจนลีลาแสดงความเคารพ หน่วยคำ –supnita จะถูกใช้มากที่สุดในบริบทที่มีความเป็นทางการสูงแตกต่างจากหน่วยคำ –yo ที่มักจะถูกใช้กับบริบทที่มีความเป็นทางการน้อย (Brown, 2015, pp. 55-57)

วัจนลีลาตามการนิยามของมาร์ติน โจส (Martin Joos)

วัจนลีลาตามการนิยามของ Joos (1967) นักภาษาศาสตร์ ชาวเยอรมันที่ได้กล่าวไว้ในหนังสือ The Five Clocks: A linguistic excursion into the five styles of English usage ว่าวัจนลีลา คือ รูปแบบภาษาที่มีลักษณะความเป็นทางการแตกต่างกันและปราศจากกฎเกณฑ์ที่ผู้พูดจำเป็นต้องใช้เพียงวัจนลีลาเดียวในการสนทนา ซึ่งสามารถเปลี่ยนวัจนลีลาตามที

ผู้พูดต้องการได้ โดยเรียงลำดับวัจนลีลาไว้ 5 ระดับตามระดับความเป็นทางการของการใช้ภาษาดังนี้

1. วัจนลีลาตายตัว (Frozen Style) เป็นวัจนลีลาที่รูปแบบภาษาเหมาะกับการแสดงความรัก การประกาศ หรือการตีพิมพ์ ซึ่งผู้ฟังหรือผู้อ่านจะไม่สามารถแก้ไขหรือโต้แย้งกับตัวผู้เขียนหรือตัวผู้พูดได้ อีกทั้งผู้พูดกับผู้ฟังจะแยกกันอย่างชัดเจน นั่นคือ ผู้พูดและผู้ฟังจะยังเป็นคนแปลกหน้าต่อกัน เนื่องจากเป็นวัจนลีลาที่ไม่เปิดพื้นที่ให้ผู้พูดหรือผู้ฟังได้สนทนากันอย่างเต็มที่ (Joos, 1967, pp. 39-41)

2. วัจนลีลาเป็นทางการ (Formal Style) เป็นวัจนลีลาที่รูปแบบภาษาจะแตกต่างจากวัจนลีลาหารือ โดยรูปแบบภาษาที่ใช้จะช่วยให้ผู้ฟังรู้ว่าตนเองกำลังอยู่ในสถานการณ์เป็นทางการ แต่ผู้ฟังจะต้องรองจนกว่าผู้พูดอนุญาตให้ผู้ฟังเป็นฝ่ายพูด อีกทั้งวัจนลีลาเป็นทางการยังไม่มีคำตัดคำทิ้งจากประโยค หลีกเลี่ยงการใช้คำซ้ำ เน้นการออกเสียงที่ชัดเจน เนื่องจากผู้ฟังจะได้ยินเสียงผู้พูดเพียงครั้งเดียว ทำให้การออกเสียงจะต้องชัดเจนมากที่สุด (Joos, 1967, pp. 35-38)

3. วัจนลีลาปรึกษาหารือ (Consultive Style) เป็นวัจนลีลาที่รูปแบบภาษาเชิงปรึกษาหารือ รูปแบบประโยคจะไม่ซับซ้อนเท่าวัจนลีลาเป็นทางการ ผู้ฟังจะมีส่วนร่วมในการสนทนาอย่างเต็มที่ เช่น การสนทนาผ่านโทรศัพท์และการสนทนาแบบเผชิญหน้า ผู้ฟังจะไม่นิ่งเฉยต่อบทสนทนาของผู้พูด โดยผู้ฟังจะแสดงท่าทาง เช่น การพยักหน้า การยิ้ม หรือตอบรับกับบทสนทนานั้น ๆ เช่น 'oh' , 'I see' , 'yes I know' , 'yeah' , 'unhuh' , 'that's right' และ 'well' เป็นต้น (Joos, 1967, pp. 20-28)

4. วัจนลีลาเป็นกันเอง (Casual Style) หรือวัจนลีลาไม่เป็นทางการ (Informal Style) เป็นวัจนลีลาที่รูปแบบภาษาที่ใช้มักจะอยู่ในกลุ่มเพื่อนหรือคนรู้จักที่มีช่วงอายุหรือสถานภาพทางสังคมเดียวกัน ซึ่งรูปแบบภาษาที่มักใช้ในวัจนลีลาเป็นกันเอง คือ การตัดคำทิ้งจากประโยค (ellipsis) หรือการใช้คำแสลง (slang) ที่บุคคลที่อยู่นอกบทสนทนาจะไม่สามารถเข้าใจได้ โดยความแตกต่างของการตัดคำทิ้งจากประโยคในวัจนลีลาปรึกษาหารือกับวัจนลีลาเป็นกันเอง คือ วัจนลีลาหารือมักจะใช้รูปแบบประโยคที่ว่า 'I believe that I can find one' แต่วัจนลีลาเป็นกันเองจะใช้รูปแบบประโยคที่สั้นกว่าวัจนลีลาปรึกษาหารือ นั่นคือ 'I believe I can find one' หรือ 'Believe I can find one' แทน ซึ่งไม่จำเป็นต้องเคร่งครัดตามกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์หรือแม้แต่การออกเสียงในวัจนลีลาปรึกษาหารือที่จะออกเสียงชัดเจนทุกคำ คือ 'Can I help you?' แต่การออกเสียงในวัจนลีลาเป็นกันเอง ผู้พูดอาจจะไม่รู้สึกรู้สีกตัวหรือจำเป็นต้องระมัดระวัง

ทำให้การออกเสียงอาจจะเร็วและไม่ชัดเจนในบางคำ คือ 'C'n I help you?' (Joos, 1967, pp. 23-25)

5. วจนลีลาสนิทสนม (Intimate Style) เป็นวจนลีลาที่รูปแบบภาษาที่ใช้อยู่ในระดับเครือญาติหรือคนในครอบครัว ไม่ต้องระมัดระวังในการใช้ภาษา ซึ่งรูปแบบภาษาที่มักใช้ในวจนลีลาสนิทสนม คือ การสกัด (extraction) และศัพท์เฉพาะ (jargon) ซึ่งรูปแบบภาษาที่ใช้มักจะเข้าใจกันภายในกลุ่ม (Joos, 1967, pp. 29-32)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยแบ่งประชากรออกเป็น 2 ประเภท ซึ่งรายละเอียดมีดังนี้

1. ผู้บอกภาษา คือ คนไทยเจ้าของภาษาที่ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน เกิดและมีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร ไม่เคยย้ายไปอยู่ภูมิลำเนาอื่น และจะต้องไม่มีความบกพร่องทางอวัยวะที่ใช้สำหรับการออกเสียง
2. รายการคำภาษาไทยที่สามารถแปรเสียงได้ 2 แบบจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ปี พ.ศ. 2554

กลุ่มตัวอย่าง

1. กลุ่มตัวอย่างผู้บอกภาษา คือ พนักงานจากบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยแห่งหนึ่ง ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างตามความสะดวก (Convenience Sampling) เนื่องจากเป็นบริษัทที่ตั้งใกล้บ้าน ทำให้ประหยัดเวลาและค่าใช้จ่าย และยังเป็นบริษัทที่มีคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่างตรงกับปัจจัยทางสังคมที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ โดยคัดเลือกพนักงานแผนกบริหารทรัพยากรบุคคลและบริหารงานระบบอาคารกับพนักงานแผนกทรัพยากรบุคคล ซึ่งกำหนดกลุ่มตัวอย่างตามปัจจัยทางสังคม ได้แก่ ปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม คือ รายได้ ปัจจัยด้านเพศ ปัจจัยด้านวันจันลีลา คือ วันจันลีลาเป็นทางการและวันจันลีลาไม่เป็นทางการ จำนวน 140 คน ดังตาราง 1

ตาราง 1 แสดงกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดตามปัจจัยด้านรายได้ เพศ และวันลีลา

ประเภท	ตัวแปร	รายละเอียด
ตัวแปรตาม	การแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์	1. การแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ 2. การไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์
ตัวแปรต้น	รายได้	1. รายได้ต่ำ 2. รายได้ปานกลาง 3. รายได้สูง
	เพศ	1. ชาย 2. หญิง
	วันลีลา	1. วันลีลาเป็นทางการ 2. วันลีลาไม่เป็นทางการ

2. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นคำภาษาไทยที่มีการแปรเสียงได้ 2 แบบ จำนวน 10 คำ ซึ่งผู้วิจัยแบ่งขั้นตอนการเลือกใช้คำภาษาไทยออกเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยคัดเลือกคำที่สามารถออกเสียงได้ 2 แบบ คือ การแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์หรือการไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ และได้ระบุไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ปี พ.ศ. 2554

2.2 เมื่อคัดเลือกคำที่สามารถออกเสียงได้ 2 แบบแล้ว ผู้วิจัยจะนำคำที่คัดเลือกข้างต้นไปค้นหาความถี่การใช้ในชีวิตประจำวันจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ (TNC: Thai National Corpus) ในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีของภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ให้เหลือเพียง 10 คำที่เรียงลำดับการใช้จากมากที่สุดไปจนถึงน้อยที่สุด ดังตาราง 2

ตาราง 2 แสดงความถี่การใช้ของกลุ่มตัวอย่างคำภาษาไทยจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ

คำภาษาไทย	ความถี่การใช้จากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ						รวม
	นวนิยาย	หนังสือพิมพ์	ทั่วไป	วิชาการ	กฎหมาย	อื่น ๆ	
สัปดาห์	423	2249	739	460	26	355	3252
ปรากฏการณ์	39	194	414	1665	2	189	2503

ตาราง 2 (ต่อ)

คำภาษาไทย	ความถี่การใช้จากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ						รวม
	นวนิยาย	หนังสือพิมพ์	ทั่วไป	วิชาการ	กฎหมาย	อื่น ๆ	
ศีลธรรม	50	83	396	1459	96	263	2347
จิตวิทยา	48	67	183	1426	91	101	1916
ปรัชญา	89	175	400	842	3	306	1815
อุดมการณ์	60	111	262	1325	3	50	1811
กลวิธี	11	21	32	452	1	190	707
เพชรบุรี	20	162	191	71	6	96	546
มนุษยสัมพันธ์	26	6	26	70	3	22	155
คุณประโยชน์ ¹	-	-	-	-	-	-	-

ที่มา: คลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ (TNC: Thai National Corpus) ในพระราชูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีของภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.3 หลังจากคัดเลือกคำตามความถี่การใช้ในชีวิตประจำวันโดยเรียงลำดับการใช้จากมากที่สุดไปจนถึงน้อยที่สุดเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะได้คำภาษาไทยที่สามารถออกเสียงได้ 2 แบบ คือ การแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์หรือการไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ จำนวน 10 คำ ดังตาราง 3

ตาราง 3 แสดงกลุ่มตัวอย่างคำภาษาไทยที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์

คำภาษาไทย	แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์	ไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์
ศัพท์อักษรสากล	[sap.pa.da:]	[sap.da:]
สัปดาห์		
วิธีอ่านไทย	สัป – ปะ – ดา	สัป – ดา

¹ คำว่า คุณประโยชน์ ไม่ปรากฏความถี่การใช้จากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ เนื่องจากความถี่การใช้ปรากฏในการใช้ภาษาประเภทอื่นที่นอกเหนือจาก 6 ประเภทข้างต้น ซึ่งผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าความถี่การใช้ของ คำว่า คุณประโยชน์ อาจปรากฏในสถานการณ์ที่มีความเป็นทางการสูงหรือในรูปแบบของภาษาเขียน ผู้วิจัยจึงนำมาใช้ในการวิจัย

ตาราง 3 (ต่อ)

คำภาษาไทย	แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์	ไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์
ปรากฏการณ์	สัทอักษรสากล [pra:.kot.ta.ka:n]	[pra:.kot.ka:n]
	วิธีอ่านไทย ปรา – กต – ตะ – กาน	ปรา – กต – กาน
ศีลธรรม	สัทอักษรสากล [si:n.la.tʰam]	[si:n.tʰam]
	วิธีอ่านไทย สิ้น – ละ – ทำ	สิ้น – ทำ
จิตวิทยา	สัทอักษรสากล [tɕit.ta.wit.tʰa.ja:]	[tɕit.wit.ja:]
	วิธีอ่านไทย จิต – ตะ – วิด – ทะ – ยา	จิต – วิด – ยา
ปรัชญา	สัทอักษรสากล [prat.tɕʰa.ja:]	[prat.ja:]
	วิธีอ่านไทย ปรัต – ทะ – ยา	ปรัต – ยา
อุดมการณ์	สัทอักษรสากล [u.dom.ma.ka:n]	[u.dom.ka:n]
	วิธีอ่านไทย อุ – ดม – มะ – กาน	อุ – ดม – กาน
กลวิธี	สัทอักษรสากล [kon.la.wi.tʰi:]	[kon.wi.tʰi:]
	วิธีอ่านไทย กน – ละ – วิ – ที่	กน – วิ – ที่
เพชรบุรี	สัทอักษรสากล [pʰet.tɕʰa.bu.ri:]	[pʰet.bu.ri:]
	วิธีอ่านไทย เพ็ด – ทะ – บุ – รี	เพ็ด – บุ – รี
มนุษย์สัมพันธ์	สัทอักษรสากล [ma.nut.sa.ja.sam.pʰan]	[ma.nut.sam.pʰan]
	วิธีอ่านไทย มะ – นุด – สะ – ยะ – สัม – พัน	มะ – นุด – สัม – พัน
คุณประโยชน์	สัทอักษรสากล [kʰun.na.praʔ.jo:t]	[kʰun.praʔ.jo:t]
	วิธีอ่านไทย คุณ – นะ – ประ – โหยด	คุณ – ประ – โหยด

*ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยไม่ระบุเสียงวรรณยุกต์ เนื่องจากไม่ได้อยู่ในขอบเขตของการวิจัย

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็น 2 ประเภท ได้แก่ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลของการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย และเครื่องมือที่ใช้ในการบันทึกข้อมูลของการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย โดยรายละเอียดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลของการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย

ผู้วิจัยแบ่งเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลออกเป็น 2 ประเภท โดยประเภทของเครื่องมือจะแบ่งตามวจนลีลาที่ผู้วิจัยเลือกไว้ คือ เครื่องมือสำหรับวจนลีลาเป็นทางการ และเครื่องมือสำหรับวจนลีลาไม่เป็นทางการ โดยรายละเอียดเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลมีดังนี้

เครื่องมือสำหรับวจนลีลาเป็นทางการ

1. การอ่านบัตรรายการคำ ความสูงขนาด 29.7 เซนติเมตร และความยาวขนาด 21 เซนติเมตร (ขนาด A4) ฟอนต์ Angsana New ขนาด 140 โดยบัตรรายการคำจะประกอบด้วยกลุ่มตัวอย่างคำภาษาไทยที่เลือกไว้ จำนวน 10 คำ ซึ่งผู้วิจัยจะบอกถึงสถานการณ์ให้กลุ่มตัวอย่างฟังและชูปบัตรรายการคำเพื่อให้กลุ่มตัวอย่างอ่านออกเสียง โดยการอ่านบัตรรายการคำเป็นเครื่องมือที่บ่งบอกถึงสถานการณ์ที่มีความเป็นทางการ ทำให้กลุ่มตัวอย่างจะต้องระมัดระวังในการออกเสียงมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงจัดให้การอ่านบัตรรายการคำเป็นเครื่องมือสำหรับวจนลีลาเป็นทางการ โดยรายละเอียดสถานการณ์ทั้ง 10 สถานการณ์มีดังนี้

สถานการณ์ที่ 1 สถานการณ์การรายงานข่าว

ผู้ประกาศข่าวรายงานข่าวว่าในช่วง_____นี้ จะมีการปรับราคาน้ำมันให้สูงขึ้น
กลุ่มตัวอย่างต้องออกเสียงคำว่า สัปดาห์

สถานการณ์ที่ 2 สถานการณ์การรายงานข่าว

ผู้ประกาศข่าวรายงานข่าวว่าวันนี้จะเกิด_____จันทรุปราคา
กลุ่มตัวอย่างต้องออกเสียงคำว่า ปรากฏการณ์

สถานการณ์ที่ 3 สถานการณ์การประชุม

ผู้บริหารกล่าวถึงการกระทำที่สื่อถึงการทุจริตภายในองค์กร ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่ผิด_____ โดยผู้ที่กระทำสิ่งที่สื่อถึงการทุจริตจะต้องได้รับโทษอย่างร้ายแรง

กลุ่มตัวอย่างต้องออกเสียงคำว่า ศีลธรรม

สถานการณ์ที่ 4 สถานการณ์การอ่านบทความที่ได้รับการตีพิมพ์

การศึกษาด้าน_____เป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้เข้าใจจิตใจและพฤติกรรมของมนุษย์
กลุ่มตัวอย่างต้องออกเสียงคำว่า จิตวิทยา

สถานการณ์ที่ 5 สถานการณ์การประชุม

ผู้บริหารกล่าวถึง_____หลักขององค์กร
กลุ่มตัวอย่างต้องออกเสียงคำว่า ปรัชญา

สถานการณ์ที่ 6 สถานการณ์การแถลงการณ์

นายกรัฐมนตรีกล่าวคำแถลงการณ์ว่า_____ที่ดีเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาประเทศ
กลุ่มตัวอย่างต้องออกเสียงคำว่า อุดมการณ์

สถานการณ์ที่ 7 สถานการณ์การประชุม

ผู้บริหารกล่าวถึง_____ในการขยายกลุ่มลูกค้ากลุ่มใหม่
กลุ่มตัวอย่างต้องออกเสียงคำว่า กลวิธี

สถานการณ์ที่ 8 สถานการณ์การรายงานข่าว

ผู้ประกาศข่าวรายงานข่าวว่าคืนที่ผ่านมาเกิดเหตุร้ายกระหน่ำยิงหน้าสถานบันเทิงชื่อ
ดงจังหวัด_____

กลุ่มตัวอย่างต้องออกเสียงคำว่า เพชรบุรี

สถานการณ์ที่ 9 สถานการณ์การอ่านบทความที่ได้รับการตีพิมพ์

มนุษย์เป็นสัตว์สังคมจำเป็นต้องใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่น ฉะนั้นคนเราควรจะมี_____ที่ดี
กับผู้อื่นเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตในสังคม

กลุ่มตัวอย่างต้องออกเสียงคำว่า มนุษย์สัมพันธ์

สถานการณ์ที่ 10 สถานการณ์การอ่านบทความที่ได้รับการตีพิมพ์

สมุนไพรไทยมี_____อย่างมากจึงนิยมนำมาใช้เป็นส่วนประกอบของยาแผนปัจจุบัน
กลุ่มตัวอย่างต้องออกเสียงคำว่า คุณประโยชน์

เครื่องมือสำหรับวัดเจตคติไม่เป็นทางการ

2. การสนทนา ถาม - ตอบ ที่รวบรวมคำถามไว้จำนวน 10 ข้อ โดยคำถามในแต่ละข้อจะประกอบด้วยตัวเลือก 2 ตัวเลือก นั่นคือตัวเลือกที่เป็นคำภาษาไทยที่ใช้ในการวิจัยและตัวเลือกที่ไม่ใช่คำภาษาไทยที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งเมื่อผู้วิจัยถามคำถาม และบอกตัวเลือกให้กลุ่มตัวอย่างฟังแล้ว กลุ่มตัวอย่างจะต้องเลือกตอบตัวเลือกที่ถูกต้อง ทั้งนี้ในตัวเลือกแต่ละข้อผู้วิจัยได้ให้ตัวเลือกที่ถูกต้องไว้ เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างสามารถตอบได้อย่างรวดเร็ว โดยการสนทนาถาม - ตอบเป็นเครื่องมือที่บ่งบอกถึงสถานการณ์ที่ไม่มีความเป็นทางการ ทำให้กลุ่มตัวอย่างไม่ต้องระมัดระวังในการออกเสียง ผู้วิจัยจึงจัดให้การสนทนา ถาม - ตอบ เป็นเครื่องมือสำหรับวัดเจตคติไม่เป็นทางการ โดยรายละเอียดการสนทนา ถาม - ตอบ ทั้ง 10 ข้อมีดังนี้

ข้อที่ 1 “7 วัน เท่ากับอะไร”

ก.1 สัปดาห์

ข.1 ปี

กลุ่มตัวอย่างต้องเลือกตัวเลือก ก.1 สัปดาห์

ข้อที่ 2 “สุริยุปราคา จันทรุปราคา เขาเรียกว่าเป็นอะไรทางวิทยาศาสตร์”

ก.สภาวะเรือนกระจก

ข.ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ

กลุ่มตัวอย่างต้องเลือกตัวเลือก ข.ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ

ข้อที่ 3 “คำว่าจริยธรรมมาคู่กับคำว่าอะไร”

ก.ศีลธรรม

ข.ศีล 5

กลุ่มตัวอย่างต้องเลือกตัวเลือก ก.ศีลธรรม

ข้อที่ 4 “ถ้าอยากจะได้ศึกษาเกี่ยวกับจิตใจและพฤติกรรมของมนุษย์ เราควรจะเลือกศึกษาในสาขาวิชาอะไร”

ก.วิศวกรรมศาสตร์

ข.จิตวิทยา

กลุ่มตัวอย่างต้องเลือกตัวเลือก ข.จิตวิทยา

ข้อที่ 5 “ชื่อของหลักการ 3 ห่วง 2 เงื่อนไขของร.9 มีชื่ออะไรบ้าง”

ก.ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

ข.สภาวะเรือนกระจก

กลุ่มตัวอย่างต้องเลือกตัวเลือก ก.ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

ข้อที่ 6 “คนที่มุ่งมั่นในการทำบางสิ่ง เรียกว่าเป็นคนมีอะไร”

ก.อุดมสุข

ข.อุดมการณ์

กลุ่มตัวอย่างต้องเลือกตัวเลือก ข.อุดมการณ์

ข้อที่ 7 “วิธีการในการดำเนินแผนงาน เราจะใช้คำไหนแทนคำว่าวิธีการได้เธอ”

ก.กลวิธี

ข.กรงจักร

กลุ่มตัวอย่างต้องเลือกตัวเลือก ก.กลวิธี

ข้อที่ 8 “สถานที่ท่องเที่ยวอย่างอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน วัดถ้ำเขาย้อย หาดชะอำ อยู่จังหวัดอะไรในประเทศไทย”

ก.เชียงใหม่

ข.เพชรบุรี

กลุ่มตัวอย่างต้องเลือกตัวเลือก ข.เพชรบุรี

ข้อที่ 9 “คนที่มีลักษณะนิสัยเป็นมิตรหรือเข้ากับคนอื่นได้ง่าย เขาจะเรียกคนเหล่านี้ว่าอะไร”

ก.มนุษย์สัมพันธ์

ข.เยื่อหยิ่ง

กลุ่มตัวอย่างต้องเลือกตัวเลือก ก.มนุษย์สัมพันธ์

ข้อที่ 10 “การที่เรากินอาหารที่ดีต่อสุขภาพ เราจะเรียกอาหารนั้นมีสิ่งใดต่อร่างกายของเรา”

ก.ไม่มีประโยชน์

ข.คุณประโยชน์

กลุ่มตัวอย่างต้องเลือกตัวเลือก ข.คุณประโยชน์

เครื่องมือที่ใช้ในการบันทึกข้อมูลของการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย

ส่วนที่ 1 เป็นส่วนของการบันทึกข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ชื่อ – นามสกุล เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ แผนก และช่วงรายได้ ดังภาพประกอบ 1

อันดับที่ _____
บันทึกข้อมูล ณ วันที่ _____ เดือน _____ พ.ศ. _____
ชื่อ - นามสกุล (นาย/นาง/นางสาว) _____
เพศ _____
อายุ _____ ปี
ระดับการศึกษา _____
อาชีพ _____
แผนก _____
ช่วงรายได้ _____

ภาพประกอบ 1 แสดงแบบบันทึกข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 เป็นส่วนของการบันทึกข้อมูลของการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มตัวอย่างคำภาษาไทยที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ ทั้งหมด 10 คำ โดยผู้วิจัยจะทำเครื่องหมาย ☒ ลงในช่องที่ตรงกับการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่าง ดังตาราง 4 และตาราง 5

ตาราง 4 แสดงแบบบันทึกข้อมูลของการออกเสียงในวัจนลีลาเป็นทางการ

สถานการณ์	คำภาษาไทย	แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์	ไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์
1	สัปดาห์		
2	ปรากฏการณ์		
3	ศีลธรรม		
4	จิตวิทยา		
5	ปรัชญา		
6	อุดมการณ์		
7	กลวิธี		
8	เพชรบุรี		
9	มนุษย์สัมพันธ์		
10	คุณประโยชน์		

ตาราง 5 แสดงแบบบันทึกข้อมูลของการออกเสียงในวัจนลีลาไม่เป็นทางการ

ข้อ	คำภาษาไทย	แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์	ไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์
1	สัปดาห์		
2	ปรากฏการณ์		
3	ศีลธรรม		
4	จิตวิทยา		
5	ปรัชญา		
6	อุดมการณ์		
7	กลวิธี		
8	เพชรบุรี		
9	มนุษย์สัมพันธ์		
10	คุณประโยชน์		

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ในเบื้องต้นผู้วิจัยจะหาผู้บอกภาษาที่เป็นคนไทยเจ้าของภาษาที่ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน เกิดและมีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร ไม่เคยย้ายไปอยู่ภูมิลำเนาอื่น และจะต้องไม่มีความบกพร่องทางอวัยวะที่ใช้สำหรับการออกเสียง เมื่อได้ผู้บอกภาษาที่มีคุณลักษณะตรงกับที่ตั้งไว้แล้ว ผู้วิจัยจะทักทาย แนะนำตัว และบอกกับผู้บอกภาษาเกี่ยวกับการเก็บข้อมูลเรื่องการออกเสียง

2. เมื่อผู้บอกภาษายินยอมเป็นกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย ผู้วิจัยจะให้เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย (Participant Information Sheet) เพื่อชี้แจงรายละเอียดเพิ่มเติม และหนังสือให้ความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัย (Informed Consent Form) เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างกรอกข้อมูลส่วนตัวและเซ็นยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

3. ผู้วิจัยเก็บข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างลงแบบบันทึกข้อมูล

4. ผู้วิจัยเริ่มเก็บข้อมูลด้วยการสนทนา ถาม - ตอบ ซึ่งผู้วิจัยจะถามคำถาม โดยในแต่ละข้อคำถามจะประกอบด้วย 2 ตัวเลือก 1 ในตัวเลือกนั้นจะมีกลุ่มตัวอย่างคำภาษาไทยที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์อยู่ด้วย และกลุ่มตัวอย่างจะต้องตอบตัวเลือกนั้นเมื่อกลุ่มตัวอย่างออกเสียง ผู้วิจัยจะบันทึกข้อมูลที่ได้ลงแบบบันทึกข้อมูลของการออกเสียงในวันสัปดาห์ไม่เป็นทางการ

5. หยุดพักเป็นเวลา 5 นาที เพื่อให้ผู้วิจัยจะเตรียมสำหรับการเก็บข้อมูลในขั้นตอนต่อไป

6. ผู้วิจัยเริ่มเก็บข้อมูลด้วยการอ่านบัตร์รายการคำ ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวถึงสถานการณ์จำนวน 10 สถานการณ์ ซึ่งจะอธิบายสถานการณ์นั้นให้กลุ่มตัวอย่างฟัง แล้วค่อยๆ บัตร์รายการคำที่สัมพันธ์กับสถานการณ์ให้กลุ่มตัวอย่างดู เมื่อกลุ่มตัวอย่างอ่านออกเสียง ผู้วิจัยจะบันทึกข้อมูลที่ได้ลงแบบบันทึกข้อมูลของการออกเสียงในวันสัปดาห์เป็นทางการ

เนื่องจากวิธีการเก็บข้อมูลทั้ง 2 วิธีนี้จะเชื่อมโยงกับวันสัปดาห์ทั้ง 2 แบบที่ผู้วิจัยกำหนดไว้คือ วันสัปดาห์เป็นทางการที่เก็บข้อมูลด้วยการอ่านบัตร์รายการคำและวันสัปดาห์ไม่เป็นทางการที่เก็บข้อมูลด้วยการสนทนา ถาม - ตอบกับกลุ่มตัวอย่าง โดยบรรยากาศในขณะที่เก็บข้อมูลจะคล้ายกับการสนทนาทั่วไป ลักษณะการใช้คำจะไม่มีความเป็นทางการทั้งสิ้น เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างรู้สึกผ่อนคลายขณะออกเสียงมากที่สุด ซึ่งระยะเวลาในการเก็บข้อมูลตั้งแต่ที่ผู้วิจัย เริ่มทักทาย แนะนำตัว และกรอกข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างไปจนถึงขั้นตอนการเก็บข้อมูลและสิ้นสุดการเก็บข้อมูลจะไม่เกิน 20 นาที

การจัดกระทำข้อมูล

หลังจากที่ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 140 คนแล้ว ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้มาจัดกระทำข้อมูลออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 คือ การจัดกระทำข้อมูลจากปัจจัยด้านรายได้เพื่อตรวจสอบว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างของช่วงรายได้ทั้ง 3 กลุ่ม คือ รายได้ต่ำ รายได้ปานกลาง และรายได้สูง ในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 140 คนมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละช่วงรายได้เท่าใด และแจกแจงความถี่ของการออกเสียงในกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม

ส่วนที่ 2 คือ การจัดกระทำข้อมูลจากปัจจัยด้านเพศ เพื่อตรวจสอบว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างเพศชายและจำนวนกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 140 คนมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละเพศเท่าใด และแจกแจงความถี่ของการออกเสียงเช่นเดียวกันกับการจัดกระทำข้อมูลจากปัจจัยด้านรายได้

ส่วนที่ 3 คือ การจัดกระทำข้อมูลจากปัจจัยด้านวันลีลา คือ วันลีลาเป็นทางการ และวันลีลาไม่เป็นทางการ เพื่อตรวจสอบว่าในแต่ละวันลีลา กลุ่มตัวอย่างมีการแปรเสี่ยงที่มีการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์เท่าใด และกลุ่มตัวอย่างไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์เท่าใด และแจกแจงความถี่ของการออกเสียงเช่นเดียวกันกับการจัดกระทำข้อมูลจากปัจจัยด้านรายได้และปัจจัยด้านเพศ

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อผู้วิจัยจัดกระทำข้อมูลตามแต่ละปัจจัยทางสังคมแล้ว ผู้วิจัยจะนำข้อมูลจากปัจจัยด้านรายได้มาวิเคราะห์ เพื่อตรวจสอบว่ากลุ่มตัวอย่างในแต่ละช่วงรายได้ปรากฏการออกเสียงในรูปแบบใดบ้างทั้งการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์และการไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ และยังนำข้อมูลจากปัจจัยด้านเพศมาวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 เพศปรากฏการออกเสียงในรูปแบบใด ทั้งการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์และการไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ อีกทั้งข้อมูลจากปัจจัยด้านวันลีลาที่ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบเดียวกับปัจจัยด้านรายได้และปัจจัยด้านเพศ

หลังจากนั้น ผู้วิจัยจะนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ โดยใช้การวิเคราะห์ทางสถิติ 2 วิธี คือ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA หรือ f-test) ในปัจจัยด้านรายได้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างปัจจัยด้านรายได้มีจำนวน 3 กลุ่ม และการวิเคราะห์ทีเทส (Independent Samples t-test) ในปัจจัยด้านเพศและปัจจัยด้านวันลีลา เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างปัจจัยด้านเพศและปัจจัยด้านวันลีลามีจำนวน 2 กลุ่ม อีกทั้งยังใช้การวิเคราะห์ไคสแควร์ (Chi-Square Test)

เพื่อวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างคำภาษาไทยแต่ละคำ ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 10 คำ ผ่านโปรแกรมสถิติ SPSS (Statistical Package for the Social Science) รุ่น 22 แล้วจึงนำข้อมูลจากปัจจัยทางสังคม ทั้ง 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านรายได้ ปัจจัยด้านเพศและปัจจัยด้านวุฒิการศึกษามาวิเคราะห์ร่วมกันเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่าง 3 ปัจจัยว่ามีความสัมพันธ์ต่อการแปรเปลี่ยนที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ อย่างไร

บทที่ 4

ผลการวิจัย

บทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงผลการวิจัยของการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย โดยคัดเลือกคำที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 10 คำ และปัจจัยทางสังคม 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม คือ รายได้ ปัจจัยด้านเพศ คือ เพศชาย และเพศหญิง และปัจจัยด้านวจนลีลา คือ วจนลีลาเป็นทางการและวจนลีลาไม่เป็นทางการ ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 140 คน และนำข้อมูลไปประมวลผลเพื่อหาค่าสำคัญทางสถิติ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA หรือ f-test) ในปัจจัยด้านรายได้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างปัจจัยด้านรายได้มีจำนวน 3 กลุ่ม และใช้การวิเคราะห์ทีเทส (Independent Samples t-test) ในปัจจัยด้านเพศและปัจจัยด้านวจนลีลา เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างปัจจัยด้านเพศและปัจจัยด้านวจนลีลามีจำนวน 2 กลุ่ม อีกทั้งยังใช้การวิเคราะห์ไคสแควร์ (Chi-Square Test) เพื่อวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างคำภาษาไทยแต่ละคำ ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 10 คำ ผ่านโปรแกรมสถิติ SPSS (Statistical Package for the Social Science) รุ่น 22

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิจัยดังนี้

สัญลักษณ์และตัวอักษรย่อที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิจัย

N	หมายถึง	จำนวน (คน) ของกลุ่มตัวอย่าง
df	หมายถึง	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
F	หมายถึง	ความถี่
$\bar{X}$	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย
Mean Differences	หมายถึง	ผลต่างค่าเฉลี่ย
S.D.	หมายถึง	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
SE	หมายถึง	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
Sig.	หมายถึง	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ

ผู้วิจัยแบ่งผลการวิจัยออกเป็น 3 ส่วน ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 เป็นส่วนผลการวิจัยจากภูมิหลังกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 เป็นส่วนผลการวิจัยจากข้อมูลของปัจจัยทางสังคม

ส่วนที่ 3 เป็นส่วนผลการวิจัยจากข้อมูลของคำภาษาไทย จำนวน 10 คำ

ผลการวิจัยจากภูมิลักษณ์กลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิจัยภูมิลักษณ์กลุ่มตัวอย่างของปัจจัยด้านรายได้ จำนวน 3 กลุ่ม และปัจจัยด้านเพศ จำนวน 2 กลุ่ม ซึ่งจะนำเสนอผลในตารางแสดงจำนวน (คน) และความถี่ร้อยละ ดังตาราง 6

ตาราง 6 แสดงภูมิลักษณ์กลุ่มตัวอย่างของปัจจัยด้านรายได้และปัจจัยด้านเพศ

ตัวแปร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ช่วงรายได้		
รายได้ต่ำ	59	42.1
รายได้ปานกลาง	44	31.4
รายได้สูง	37	26.4
เฉลี่ยรวม	140	100.0
เพศ		
ชาย	67	47.8
หญิง	73	52.1
เฉลี่ยรวม	140	100.0

จากตาราง 6 ปัจจัยด้านรายได้พบว่า รายได้ต่ำ มีจำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 42.1 รายได้ปานกลาง มีจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 31.4 และรายได้สูง มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 26.4

ปัจจัยด้านเพศพบว่า เพศชาย มีจำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 47.8 และเพศหญิง มีจำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 52.1

ผลการวิจัยจากข้อมูลของปัจจัยทางสังคม

การนำเสนอผลการวิจัยจากข้อมูลของปัจจัยทางสังคมทั้ง 2 ด้าน ผู้วิจัยจะจำแนกการนำเสนอข้อมูลออกเป็น 2 ส่วนหลัก คือ ผลการวิจัยจากข้อมูลของปัจจัยด้านรายได้ ผลการวิจัยจากข้อมูลของปัจจัยด้านเพศตามลำดับ ซึ่งในแต่ละส่วนจะจำแนกออกเป็นผลการวิจัยย่อย โดยแบ่งผลการวิจัยเป็นวัจนลีลาเป็นทางการและวัจนลีลาไม่เป็นทางการ ซึ่งรายละเอียดในแต่ละส่วนมีดังนี้

ผลการวิจัยจากข้อมูลของปัจจัยด้านรายได้

ผู้วิจัยจำแนกผลการวิจัยของปัจจัยด้านรายได้เป็น 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 การทดสอบสมมติฐานของการวิจัย ส่วนที่ 2 ภาพรวมการแปรเสียงของแต่ละช่วงรายได้ และส่วนที่ 3 ตารางเปรียบเทียบการแปรเสียงของแต่ละช่วงรายได้ ดังนี้

ส่วนที่ 1 การทดสอบสมมติฐานของปัจจัยด้านรายได้

Hypothesis Test Summary				
	Null Hypothesis	Test	Sig.	Decision
1	The distribution of ไม่ทาง_แทรก is the same across categories of income.	Independent-Samples Kruskal-Wallis Test	.011	Reject the null hypothesis.
2	The distribution of ไม่ทาง_ไม่แทรก is the same across categories of income.	Independent-Samples Kruskal-Wallis Test	.011	Reject the null hypothesis.
3	The distribution of ทาง_แทรก is the same across categories of income.	Independent-Samples Kruskal-Wallis Test	.002	Reject the null hypothesis.
4	The distribution of ทาง_ไม่แทรก is the same across categories of income.	Independent-Samples Kruskal-Wallis Test	.002	Reject the null hypothesis.

Asymptotic significances are displayed. The significance level is .05.

ภาพประกอบ 2 แสดงการทดสอบสมมติฐานของปัจจัยด้านรายได้

จากภาพประกอบ 2 แสดงการทดสอบสมมติฐานของปัจจัยด้านรายได้ผ่านการทดสอบของคลัสคาล-วอลลิส (Kruskal-Wallis Test) โดยผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า การแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยของปัจจัยด้านรายได้ในวัจนลีลา

ไม่เป็นทางการปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกับการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยของปัจจัยด้านรายได้ในวัจนลีลาเป็นทางการปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 2 ภาพรวมการแปรเสียงของแต่ละช่วงรายได้

ในส่วนต่อไปเป็นส่วนของการนำเสนอภาพรวมการแปรเสียงของแต่ละช่วงรายได้ โดยพิจารณาผลการวิจัยจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และแบ่งผลการวิจัยออกเป็นวัจนลีลาเป็นทางการและวัจนลีลาไม่เป็นทางการตามลำดับ

การแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้ - วัจนลีลาเป็นทางการ

ตาราง 7 แสดงการแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้ในวัจนลีลาเป็นทางการ

ตัวแปรตาม	ตัวแปรต้น	N	$\bar{X}$	S.D.	SE
การแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์	รายได้ต่ำ	59	4.22	2.229	.290
	รายได้ปานกลาง	44	5.39	2.499	.377
	รายได้สูง	37	5.84	2.115	.348
	รวม	140	5.01	2.378	.201
การไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์	รายได้ต่ำ	59	5.78	2.229	.290
	รายได้ปานกลาง	44	4.61	2.499	.377
	รายได้สูง	37	4.16	2.115	.348
	รวม	140	4.99	2.378	.201

จากตาราง 7 การแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้ในวัจนลีลาเป็นทางการพบว่า รายได้ปานกลางและรายได้สูงจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่ารายได้ต่ำ ส่วนรายได้ต่ำจะไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่ารายได้ปานกลางและรายได้สูง ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของช่วงรายได้ทั้ง 3 กลุ่มกับการแปรเสียงที่มีแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย ค่าเฉลี่ยที่ได้ปรากฏผลที่ไม่แตกต่างกันมากนัก

การแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้ - วัจนลีลาไม่เป็นทางการ

ตาราง 8 แสดงการแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้ในวัจนลีลาไม่เป็นทางการ

ตัวแปรตาม	ตัวแปรต้น	N	$\bar{x}$	S.D.	SE
การแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์	รายได้ต่ำ	59	3.25	1.667	.217
	รายได้ปานกลาง	44	4.05	1.656	.250
	รายได้สูง	37	4.51	2.155	.354
	รวม	140	3.84	1.868	.158
การไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์	รายได้ต่ำ	59	6.75	1.667	.217
	รายได้ปานกลาง	44	5.95	1.656	.250
	รายได้สูง	37	5.49	2.155	.354
	รวม	140	6.16	1.868	.158

จากตาราง 8 การแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้ในวัจนลีลาไม่เป็นทางการพบว่า รายได้ปานกลางและรายได้สูงจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่ารายได้ต่ำ ส่วนรายได้ต่ำจะไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่ารายได้ปานกลางและรายได้สูง ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของช่วงรายได้ทั้ง 3 กลุ่มกับการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย ค่าเฉลี่ยที่ได้ปรากฏผลที่ไม่แตกต่างกันมากนัก

ส่วนที่ 3 ตารางเปรียบเทียบการแปรเสียงของแต่ละช่วงรายได้

การนำเสนอผลการวิจัยในส่วนที่ 3 ผู้วิจัยจะนำเสนอตารางเปรียบเทียบการแปรเสียงของแต่ละช่วงรายได้โดยใช้การเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparison Test) ซึ่งผู้วิจัยจะพิจารณาผลการวิจัยจากผลต่างค่าเฉลี่ย (Mean Difference) และแบ่งผลการวิจัยออกเป็น วัจนลีลาเป็นทางการและวัจนลีลาไม่เป็นทางการตามลำดับ

การแปรเสียง : การแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยของปัจจัยด้านรายได้ - วัจนลีลาเป็นทางการ

ตาราง 9 แสดงการแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้กับการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย - วัจนลีลาเป็นทางการ

ตัวแปรต้น		Mean Difference (I - J)	SE	Sig.
รายได้ต่ำ	รายได้ปานกลาง	-1.166*	.456	.041
	รายได้สูง	-1.617*	.480	.004
รายได้ปานกลาง	รายได้ต่ำ	1.166*	.456	.041
	รายได้สูง	-.451	.510	.677
รายได้สูง	รายได้ต่ำ	1.617*	.480	.004
	รายได้ปานกลาง	.451	.510	.677

*ผลต่างค่าเฉลี่ยมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากตาราง 9 การแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้กับการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย - วัจนลีลาเป็นทางการตามวิธีการทดสอบความแตกต่างรายคู่ของเชฟเฟ (Scheffé's method) พบว่า จากช่วงรายได้ทั้ง 3 ช่วงมีความแตกต่างอย่างน้อย 2 คู่ นั่นคือ คู่รายได้ต่ำกับรายได้ปานกลาง และคู่รายได้ต่ำกับรายได้สูงที่ปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในทางกลับกันคู่รายได้ปานกลางกับรายได้สูงพบว่า ไม่ปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

**การแปรเสียง : การไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยของปัจจัย
ด้านรายได้ – วจนลีลาเป็นทางการ**

ตาราง 10 แสดงการแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้กับการไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำ
ภาษาไทย - วจนลีลาเป็นทางการ

ตัวแปรต้น		Mean Difference (I - J)	SE	Sig.
รายได้ต่ำ	รายได้ปานกลาง	1.166*	.456	.041
	รายได้สูง	1.617*	.480	.004
รายได้ปานกลาง	รายได้ต่ำ	-1.166*	.456	.041
	รายได้สูง	-.451	.510	.677
รายได้สูง	รายได้ต่ำ	-1.617*	.480	.004
	รายได้ปานกลาง	-.451	.510	.677

*ผลต่างค่าเฉลี่ยมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากตาราง 10 การแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้กับการไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย - วจนลีลาเป็นทางการตามวิธีการทดสอบความแตกต่างรายคู่ของเชฟเฟ (Scheffé's method) พบว่า จากช่วงรายได้ทั้ง 3 ช่วงมีความแตกต่างอย่างน้อย 2 คู่ นั่นคือ คู่รายได้ต่ำกับรายได้ปานกลาง และคู่รายได้ต่ำกับรายได้สูงปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในทางกลับกันคู่รายได้ปานกลางกับรายได้สูงพบว่า ไม่ปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยจากตาราง 9 และตาราง 10 พบว่า การแปรเสียงที่มีการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย คู่รายได้ต่ำกับรายได้ปานกลาง และคู่รายได้ต่ำกับรายได้สูงปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เช่นเดียวกับการแปรเสียงที่ไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย คู่รายได้ต่ำกับรายได้ปานกลางและคู่รายได้ต่ำกับรายได้สูงก็ปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนคู่รายได้ปานกลางกับรายได้สูง ไม่ว่าจะเป็นการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยก็ไม่ปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

**การแปรเสียง : การแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยของปัจจัยด้าน
รายได้ - วัจนลีลาไม่เป็นทางการ**

ตาราง 11 แสดงการแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้กับการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำ
ภาษาไทย - วัจนลีลาไม่เป็นทางการ

ตัวแปรต้น		Mean Difference (I - J)	SE	Sig.
รายได้ต่ำ	รายได้ปานกลาง	-.791	.331	.055
	รายได้สูง	-1.259*	.416	.011
รายได้ปานกลาง	รายได้ต่ำ	.791	.331	.055
	รายได้สูง	-.468	.433	.629
รายได้สูง	รายได้ต่ำ	1.259*	.416	.011
	รายได้ปานกลาง	.468	.433	.629

*ผลค่าเฉลี่ยมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากตาราง 11 การแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้กับการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์
ในคำภาษาไทย - วัจนลีลาไม่เป็นทางการตามวิธีการทดสอบความแตกต่างรายคู่ของ Dunnett T3
พบว่า จากช่วงรายได้ทั้ง 3 ช่วงมีความแตกต่างอย่างน้อย 1 คู่ นั่นคือ คู่รายได้ต่ำกับรายได้สูง
ปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในทางกลับกันรายได้ปานกลางเมื่อเปรียบเทียบกับรายได้
ต่ำและรายได้สูงพบว่า ไม่ปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กับช่วงรายได้อื่น

**การแปรเสียง : การไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยของปัจจัย
ด้านรายได้ - วจนลีลาไม่เป็นทางการ**

ตาราง 12 แสดงการแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้กับการไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำ
ภาษาไทย - วจนลีลาไม่เป็นทางการ

ตัวแปรต้น		Mean Difference (I - J)	SE	Sig.
รายได้ต่ำ	รายได้ปานกลาง	.791	.331	.055
	รายได้สูง	1.259*	.416	.011
รายได้ปานกลาง	รายได้ต่ำ	-.791	.331	.055
	รายได้สูง	.468	.433	.629
รายได้สูง	รายได้ต่ำ	-1.259*	.416	.011
	รายได้ปานกลาง	-.468	.433	.629

*ผลต่างค่าเฉลี่ยมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากตาราง 12 การแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้กับการไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย - วจนลีลาไม่เป็นทางการตามวิธีการทดสอบความแตกต่างรายคู่ของ Dunnett T3 พบว่า จากช่วงรายได้ทั้ง 3 ช่วงมีความแตกต่างอย่างน้อย 1 คู่ นั่นคือ คู่รายได้ต่ำกับรายได้สูงปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในทางกลับกันรายได้ปานกลางเมื่อเปรียบเทียบกับรายได้ต่ำและรายได้สูงพบว่า ไม่ปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กับช่วงรายได้อื่น

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยจากตาราง 11 และตาราง 12 พบว่า การแปรเสียงที่มีการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย คู่รายได้ต่ำและรายได้สูงปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เช่นเดียวกับการแปรเสียงที่ไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ คู่รายได้ต่ำและรายได้สูงก็ปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนรายได้ปานกลาง ไม่ว่าจะเป็นการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย ก็ไม่ปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ดังนั้นสามารถสรุปผลการวิจัยจากตาราง 9 ถึง ตาราง 12 ได้ว่า ในวจนลีลาเป็นทางการคู่รายได้ต่ำกับรายได้ปานกลาง/รายได้สูงส่งผลต่อการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย ส่วนวจนลีลาไม่เป็นทางการ คู่รายได้ต่ำกับรายได้สูงส่งผลต่อการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย

ผลการวิจัยจากข้อมูลของปัจจัยด้านเพศ

ผู้วิจัยจำแนกผลการวิจัยของปัจจัยด้านเพศออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 การทดสอบการกระจายของข้อมูล (Tests of Normality) ส่วนที่ 2 การทดสอบสมมติฐานของการวิจัย ส่วนที่ 3 ภาพรวมการแปรเสียงของแต่ละเพศ และส่วนที่ 4 ตารางเปรียบเทียบการแปรเสียงของแต่ละช่วงรายได้ ดังนี้

ส่วนที่ 1 การทดสอบการกระจายของข้อมูล (Tests of Normality)

ในเบื้องต้นผู้วิจัยนำข้อมูลไปพิจารณาด้วยการวิเคราะห์ด้วยสถิติ Kolmogorov-Smirnov^a และการวิเคราะห์ด้วยสถิติ Shapiro-Wilk เพื่อเปรียบเทียบการกระจายของข้อมูล และดูว่าผลที่ได้จะมีการแจกแจง/โค้งแบบปกติหรือไม่ ซึ่งผลที่ได้พบว่า ค่า Sig. น้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงแปลผลได้ว่า กลุ่มตัวอย่างปรากฏผลการกระจายของข้อมูลแบบไม่เป็นโค้งปกติ ดังภาพประกอบ 3

	Kolmogorov-Smirnov ^a			Shapiro-Wilk		
	Statistic	df	Sig.	Statistic	df	Sig.
ไม่หาง_แทรก	.142	140	.000	.956	140	.000
ไม่หาง_ไม่แทรก	.142	140	.000	.956	140	.000
หาง_แทรก	.113	140	.000	.971	140	.004
หาง_ไม่แทรก	.113	140	.000	.971	140	.004

a. Lilliefors Significance Correction

ภาพประกอบ 3 แสดงการทดสอบการกระจายของข้อมูล (Tests of Normality)

ดังนั้นเมื่อผลที่ได้ปรากฏการกระจายของข้อมูลแบบไม่เป็นโค้งปกติ ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ด้วยการทดสอบนอนพารามेटริก (Nonparametric Test) ในการทดสอบแมน-วิทนี (Mann-Whitney U Test) ที่ใช้สำหรับการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 กลุ่ม ดังแสดงในส่วนต่อไป

ส่วนที่ 2 การทดสอบสมมติฐานของปัจจัยด้านเพศ

	Null Hypothesis	Test	Sig.	Decision
1	The distribution of ไม่ทาง_แทรก is the same across categories of เพศ.	Independent-Samples Mann-Whitney U Test	.198	Retain the null hypothesis.
2	The distribution of ไม่ทาง_ไม่แทรก is the same across categories of เพศ.	Independent-Samples Mann-Whitney U Test	.198	Retain the null hypothesis.
3	The distribution of ทาง_แทรก is the same across categories of เพศ.	Independent-Samples Mann-Whitney U Test	.782	Retain the null hypothesis.
4	The distribution of ทาง_ไม่แทรก is the same across categories of เพศ.	Independent-Samples Mann-Whitney U Test	.782	Retain the null hypothesis.

Asymptotic significances are displayed. The significance level is .05.

ภาพประกอบ 4 แสดงการทดสอบสมมติฐานของปัจจัยด้านเพศ

จากภาพประกอบ 4 แสดงการทดสอบสมมติฐานของปัจจัยด้านเพศผ่านการทดสอบแมน-วิทนี (Mann-Whitney U Test) โดยผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า การแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยของปัจจัยด้านเพศในวัจนลีลาไม่เป็นการไม่ปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกับการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยของปัจจัยด้านเพศในวัจนลีลาเป็นการไม่ปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 3 ภาพรวมการแปรเสียงของแต่ละเพศ

ในส่วนต่อไปเป็นส่วนของการนำเสนอภาพรวมการแปรเสียงของแต่ละเพศ โดยพิจารณาผลการวิจัยจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และแบ่งผลการวิจัยออกเป็นวัจนลีลาเป็นการและวัจนลีลาไม่เป็นการตามลำดับ

การแปรเสียงของปัจจัยด้านเพศ - วัจนลีลาเป็นทางการ

ตาราง 13 แสดงการแปรเสียงของปัจจัยด้านเพศในวัจนลีลาเป็นทางการ

ตัวแปรตาม	ตัวแปรต้น	N	$\bar{X}$	S.D.	SE
การแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์	เพศชาย	67	4.98	2.573	.314
	เพศหญิง	73	5.01	2.188	.256
การไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์	เพศชาย	67	5.01	2.573	.314
	เพศหญิง	73	4.98	2.188	.256

จากตาราง 13 พบว่า เพศหญิงจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าเพศชายในวัจนลีลาเป็นทางการ ส่วนเพศชายจะไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าเพศหญิงในวัจนลีลาเป็นทางการ ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของเพศทั้ง 2 กลุ่มภายในการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย ค่าเฉลี่ยที่ได้ปรากฏผลที่ไม่แตกต่างกันมากนัก

การแปรเสียงของปัจจัยด้านเพศ - วัจนลีลาไม่เป็นทางการ

ตาราง 14 แสดงการแปรเสียงของปัจจัยด้านเพศในวัจนลีลาไม่เป็นทางการ

ตัวแปรตาม	ตัวแปรต้น	N	$\bar{X}$	S.D.	SE
การแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์	เพศชาย	67	3.65	2.026	.247
	เพศหญิง	73	3.95	1.661	.194
การไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์	เพศชาย	67	6.34	2.026	.247
	เพศหญิง	73	6.04	1.661	.194

จากตาราง 14 พบว่า เพศหญิงจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าเพศชายในวัจนลีลาไม่เป็นทางการ ส่วนเพศชายจะไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าเพศหญิงในวัจนลีลาไม่เป็นทางการ ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของเพศทั้ง 2 กลุ่มภายในการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย ค่าเฉลี่ยที่ได้ปรากฏผลที่ไม่แตกต่างกันมากนัก

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยจากตาราง 13 และตาราง 14 พบว่า เพศชายจะไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยทั้งในวัจนลีลาเป็นทางการและวัจนลีลาไม่เป็นทางการ ส่วนเพศหญิงมักจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยทั้งในวัจนลีลาเป็นทางการและวัจนลีลาไม่เป็นทางการเช่นเดียวกัน

ส่วนต่อไปผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิจัยจากข้อมูลของคำภาษาไทยแต่ละคำ ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 10 คำที่มาจากการวิเคราะห์ไคสแควร์ (Chi-Square Test) เพื่อหาว่าแต่ละปัจจัยทางสังคมจะส่งผลกระทบต่อการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยอย่างไร

ผลการวิจัยจากข้อมูลของคำภาษาไทย จำนวน 10 คำ

การนำเสนอผลการวิจัยจากข้อมูลของคำภาษาไทย จำนวน 10 คำ ผู้วิจัยจะจำแนกการนำเสนอข้อมูลออกเป็น 3 ส่วนหลัก คือ ผลการวิจัยจากข้อมูลของปัจจัยด้านรายได้ ผลการวิจัยจากข้อมูลของปัจจัยด้านเพศ และผลการวิจัยจากข้อมูลของปัจจัยด้านวัจนลีลาตามลำดับ ซึ่งจะจำแนกออกเป็นผลการวิจัยย่อยที่แบ่งเป็นวัจนลีลาเป็นทางการและวัจนลีลาไม่เป็นทางการ ซึ่งรายละเอียดในแต่ละส่วนมีดังนี้

ผลการวิจัยจากข้อมูลของปัจจัยด้านรายได้

ผู้วิจัยจำแนกผลการวิจัยของปัจจัยด้านรายได้ออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 การแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้ในวัจนลีลาเป็นทางการ และส่วนที่ 2 การแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้ในวัจนลีลาไม่เป็นทางการ ดังนี้

ส่วนที่ 1 การแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้ – วัจนลีลาเป็นทางการ

ผลการวิจัยการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยในวัจนลีลาเป็นทางการ พบว่า การออกเสียงคำว่า ปราบฏการณ (X²_(df = 2, 140) = 7.107, p = .029) และมนุษย์สัมพันธ์ (X²_(df = 2, 140) = 18.800, p = .000) ปัจจัยด้านรายได้นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการออกเสียงของคำว่า สัปดาห์ (X²_(df = 2, 140) = 1.712, p = .425) ศีลธรรม (X²_(df = 2, 140) = 3.920, p = .141) จิตวิทยา (X²_(df = 2, 140) = 1.679, p = .432) ปรัชญา (X²_(df = 2, 140) = 0.45, p = .978) อุดมการณ์ (X²_(df = 2, 140) = 1.347, p = .510) กลวิธี (X²_(df = 2, 140) = 5.313, p = .070) เพชรบุรี (X²_(df = 2, 140) = 2.706, p = .258) และคำว่า คุณประโยชน์ (X²_(df = 2, 140) = 2.105, p = .349) ไม่ปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตาราง 15

ตาราง 15 (ต่อ)

คำภาษาไทย	การแปรเสียง	ช่วงรายได้						รวม	
		รายได้ต่ำ		รายได้ปานกลาง		รายได้สูง			
		n	%	n	%	n	%	n	%
กลวิธี	แทรก CV	45	76.3	25	56.8	28	75.7	98	70.0
	ไม่แทรก CV	14	23.7	19	43.2	9	24.3	42	30.0
	รวม	59	100.0	44	100.0	37	100.0	140	100.0
Chi-Square = 5.313, df = 2, p-value = .070									
เพชรบุรี	แทรก CV	21	35.6	16	36.4	19	51.4	56	40.0
	ไม่แทรก CV	38	64.4	28	63.6	18	48.6	84	60.0
	รวม	59	100.0	44	100.0	37	100.0	140	100.0
Chi-Square = 2.706, df = 2, p-value = .258									
มนุษย์สัมพันธ์	แทรก CV	23	39.0	30	68.2	30	81.1	83	59.3
	ไม่แทรก CV	36	61.0	14	31.8	7	18.9	57	40.7
	รวม	59	100.0	44	100.0	37	100.0	140	100.0
Chi-Square = 18.800, df = 2, p-value = .000									
คุณประโยชน์	แทรก CV	36	61.0	24	54.5	26	70.3	86	61.4
	ไม่แทรก CV	23	39.0	20	45.5	11	29.7	54	38.6
	รวม	59	100.0	44	100.0	37	100.0	140	100.0
Chi-Square = 2.105, df = 2, p-value = .349									

โดยเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านรายได้ – วจนลีลาเป็นทางการกับการแปรเสียง พบว่า ในวจนลีลาเป็นทางการ รายได้ต่ำ รายได้ปานกลาง รายได้สูงมีอัตราส่วนคนที่ไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยน้อยกว่าอัตราส่วนคนที่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยของการออกเสียงคำว่า ศีลธรรม และมีอัตราส่วนคนที่ไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าอัตราส่วนคนที่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยของการออกเสียงคำว่า อุดมการณ์ แต่การแปรเสียงของรายได้สูงพบว่า มีอัตราส่วนคนที่ไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยน้อยกว่าอัตราส่วนคนที่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยของการออกเสียงคำว่า กลวิธี และมนุษย์สัมพันธ์ ซึ่งสามารถสรุปคำภาษาไทยที่มีนัยสำคัญทางสถิติได้ดังตาราง 16

ตาราง 16 แสดงคำภาษาไทยที่มีนัยสำคัญทางสถิติของปัจจัยด้านรายได้ในวังนลลิตาเป็นทางการ

ตัวแปรต้น	มีนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
ช่วงรายได้		สัปดาห์
	ปรากฏการณ์	
		ศีลธรรม
		จิตวิทยา
		ปรัชญา
		อุดมการณ์
		กลวิธี
		เพชรบุรี
	มนุษย์สัมพันธ์	
		คุณประโยชน์

ส่วนที่ 2 การแปรเสียงของปัจจัยด้านรายได้ – วังนลลิตาไม่เป็นทางการ

ผลการวิจัยการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยกับวังนลลิตาไม่เป็นทางการ พบว่า การออกเสียงคำว่า สัปดาห์ ($\chi^2_{(df=2, 140)} = 6.661$, $p = .036$) จิตวิทยา ($\chi^2_{(df=2, 140)} = 8.326$, $p = .016$) อุดมการณ์ ($\chi^2_{(df=2, 140)} = 8.534$, $p = .014$) และคำว่า มนุษย์สัมพันธ์ ($\chi^2_{(df=2, 140)} = 13.464$, $p = .001$) ปัจจัยด้านรายได้ปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการออกเสียงคำว่า ปรากฏการณ์ ($\chi^2_{(df=2, 140)} = .956$, $p = .620$) ศีลธรรม ($\chi^2_{(df=2, 140)} = 2.672$, $p = .263$) ปรัชญา ($\chi^2_{(df=2, 140)} = .085$, $p = .958$) กลวิธี ($\chi^2_{(df=2, 140)} = 1.433$, $p = .488$) เพชรบุรี ($\chi^2_{(df=2, 140)} = 3.531$, $p = .171$) และคำว่า คุณประโยชน์ ($\chi^2_{(df=2, 140)} = 3.160$, $p = .206$) ปัจจัยด้านรายได้ไม่ปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตาราง 17

ตาราง 17 (ต่อ)

คำภาษาไทย	การแปรเสียง	ช่วงรายได้						รวม	
		รายได้ต่ำ		รายได้ปานกลาง		รายได้สูง			
		n	%	n	%	n	%	n	%
กลวิธี	แทรก CV	36	61.0	24	54.5	25	67.6	85	60.7
	ไม่แทรก CV	23	39.0	20	45.5	12	32.4	55	39.3
	รวม	59	100.0	44	100.0	37	100.0	140	100.0
Chi-Square = 1.433, df = 2, p-value = .488									
เพชรบุรี	แทรก CV	9	15.3	7	15.9	11	29.7	27	19.3
	ไม่แทรก CV	50	84.7	37	84.1	26	70.3	113	80.7
	รวม	59	100.0	44	100.0	37	100.0	140	100.0
Chi-Square = 3.531, df = 2, p-value = .171									
มนุษย์สัมพันธ์	แทรก CV	17	28.8	28	63.6	20	54.1	65	46.4
	ไม่แทรก CV	42	71.2	16	36.4	17	45.9	75	53.6
	รวม	59	100.0	44	100.0	37	100.0	140	100.0
Chi-Square = 13.464, df = 2, p-value = .001									
คุณประโยชน์	แทรก CV	28	47.5	19	43.2	23	62.2	70	50.0
	ไม่แทรก CV	31	52.5	25	56.8	14	37.8	70	50.0
	รวม	59	100.0	44	100.0	37	100.0	140	100.0
Chi-Square = 3.160, df = 2, p-value = .206									

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านรายได้ - ทัศนคติไม่เป็นทางการกับการแปรเสียง พบว่า ในทัศนคติไม่เป็นทางการ รายได้ต่ำ รายได้ปานกลาง รายได้สูงมีอัตราส่วนคนที่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าอัตราส่วนคนที่ไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยของการออกเสียง คำว่า ศีลธรรม และมีอัตราส่วนคนที่ไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าอัตราส่วนคนที่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยของการออกเสียงคำว่า สัปดาห์ ปรากฏการณ์ เพชรบุรี และอุดมการณ์ ซึ่งสามารถสรุปคำภาษาไทยที่มีนัยสำคัญทางสถิติได้ดังตาราง 18

ตาราง 18 แสดงคำภาษาไทยที่มีนัยสำคัญทางสถิติของปัจจัยด้านรายได้ในวังนลิลลาไม่
เป็นการ

ตัวแปรต้น	มีนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
ช่วงรายได้	สัปดาห์	
		ปรากฏการณ์
		ศีลธรรม
	จิตวิทยา	
		ปรัชญา
	อุดมการณ์	
		กลวิธี
		เพชรบุรี
	มนุษยสัมพันธ์	
		คุณประโยชน์

ผลการวิจัยจากข้อมูลของปัจจัยด้านเพศ

ผู้วิจัยจำแนกผลการวิจัยของปัจจัยด้านเพศออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 การแปร
เสียงของปัจจัยด้านเพศในวังนลิลลาเป็นการ และส่วนที่ 2 การแปรเสียงของปัจจัยด้านเพศ
ในวังนลิลลาไม่เป็นการ ดังนี้

ส่วนที่ 1 การแปรเสียงของปัจจัยด้านเพศ – วังนลิลลาเป็นการ

ผลการวิจัยการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ใน
คำภาษาไทยในวังนลิลลาเป็นการ พบว่า การออกเสียงคำว่า กลวิธี ($\chi^2_{(df=1, 140)} = 5.072, p =$
.024) ปัจจัยด้านเพศปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการออกเสียงคำว่า สัปดาห์
($\chi^2_{(df=1, 140)} = .302, p = .582$) ปรากฏการณ์ ($\chi^2_{(df=1, 140)} = .001, p = .971$) ศีลธรรม ($\chi^2_{(df=2,$
140) = .777, $p = .378$) จิตวิทยา ($\chi^2_{(df=1, 140)} = .001, p = .971$) ปรัชญา ($\chi^2_{(df=1, 140)} = .092,$
 $p = .762$) อุดมการณ์ ($\chi^2_{(df=1, 140)} = .510, p = .554$) เพชรบุรี ($\chi^2_{(df=1, 140)} = .005, p = .945$)
มนุษยสัมพันธ์ ($\chi^2_{(df=1, 140)} = .878, p = .349$) และคำว่า คุณประโยชน์ ($\chi^2_{(df=1, 140)} = .410, p =$
.522) ปัจจัยด้านเพศไม่ปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตาราง 19

ตาราง 19 (ต่อ)

คำภาษาไทย	การแปรเสียง	เพศ				รวม	
		ชาย		หญิง			
		n	%	n	%	n	%
กลวิธี	แทรก CV	53	79.1	45	61.6	98	70.0
	ไม่แทรก CV	14	20.9	28	38.4	42	30.0
	รวม	67	100.0	73	100.0	140	100.0
Chi-Square = 5.072, df = 1, p-value = .024							
เพชรบุรี	แทรก CV	27	40.3	29	39.7	56	40.0
	ไม่แทรก CV	40	59.3	44	60.3	84	60.0
	รวม	67	100.0	73	100.0	140	100.0
Chi-Square = .005, df = 1, p-value = .945							
มนุษยสัมพันธ์	แทรก CV	37	55.2	46	63.0	83	59.3
	ไม่แทรก CV	30	44.8	27	37.0	57	40.7
	รวม	67	100.0	73	100.0	140	100.0
Chi-Square = .878, df = 1, p-value = .349							
คุณประโยชน์	แทรก CV	43	64.2	43	58.9	86	61.4
	ไม่แทรก CV	24	35.8	30	41.1	54	38.6
	รวม	67	100.0	73	100.0	140	100.0
Chi-Square = .410, df = 1, p-value = .522							

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านเพศ - วจนลีลาเป็นทางการกับการแปรเสียง พบว่า ในวจนลีลาเป็นทางการ ทั้งเพศชายและเพศหญิงมีอัตราส่วนของคนที่ไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าอัตราส่วนของคนที่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยของการออกเสียงคำว่า สัปดาห์ ปรากฏการณ์ จิตวิทยา ปรัชญา อุดมการณ์ และคำว่า เพชรบุรี และมีอัตราส่วนของคนที่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าอัตราส่วนของคนที่ไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยของการออกเสียงคำว่า ศีลธรรม กลวิธี มนุษย์สัมพันธ์ และคำว่า คุณประโยชน์

ดังนั้นจากตาราง 19 พบว่า ในวัจนลีลาเป็นทางการคนส่วนมากไม่ว่าจะเพศชายหรือเพศหญิงมักจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยของการออกเสียงคำว่า ศีลธรรม ส่วนการออกเสียงของคำว่า อุดมการณ์ คนส่วนมากไม่ว่าจะเพศชายหรือเพศหญิงมักจะไม่มีแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย ซึ่งสามารถสรุปคำภาษาไทยที่มีนัยสำคัญทางสถิติได้ดังตาราง 20

ตาราง 20 แสดงคำภาษาไทยที่มีนัยสำคัญทางสถิติของปัจจัยด้านเพศในวัจนลีลาเป็นทางการ

ตัวแปรต้น	มีนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
เพศ		สัปดาห์
		ปรากฏการณ์
		ศีลธรรม
		จิตวิทยา
		ปรัชญา
		อุดมการณ์
	กลวิธี	
		เพชรบุรี
		มนุษย์สัมพันธ์
		คุณประโยชน์

ส่วนที่ 2 การแปรเสียงของปัจจัยด้านเพศ - วัจนลีลาไม่เป็นทางการ

ผลการวิจัยการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยกับวัจนลีลาไม่เป็นทางการ พบว่า การออกเสียงคำว่า มนุษย์สัมพันธ์ ($\chi^2_{(df=1, 140)} = 4.292, p = .038$) ปัจจัยด้านเพศปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการออกเสียงคำว่า สัปดาห์ ($\chi^2_{(df=1, 140)} = .993, p = .319$) ปรากฏการณ์ ($\chi^2_{(df=1, 140)} = .666, p = .415$) ศีลธรรม ($\chi^2_{(df=1, 140)} = .038, p = .845$) จิตวิทยา ($\chi^2_{(df=1, 140)} = .012, p = .911$) ปรัชญา ($\chi^2_{(df=1, 140)} = .039, p = .843$) อุดมการณ์ ($\chi^2_{(df=1, 140)} = .435, p = .510$) กลวิธี ($\chi^2_{(df=1, 140)} = .210, p = .647$) เพชรบุรี ($\chi^2_{(df=1, 140)} = .156, p = .693$) และคำว่า คุณประโยชน์ ($\chi^2_{(df=1, 140)} = 1.403, p = .236$) ปัจจัยด้านเพศไม่ปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตาราง 21

ตาราง 21 (ต่อ)

คำภาษาไทย	การแปรเสียง	เพศ				รวม	
		ชาย		หญิง			
		n	%	n	%	n	%
กลวิธี	แทรก CV	42	62.7	43	58.9	85	60.7
	ไม่แทรก CV	25	37.3	30	41.1	55	39.3
	รวม	67	100.0	73	100.0	140	100.0
Chi-Square = .210, df = 1, p-value = .647							
เพชรบุรี	แทรก CV	12	17.9	15	20.5	27	19.3
	ไม่แทรก CV	55	82.1	58	79.5	113	80.7
	รวม	67	100.0	73	100.0	140	100.0
Chi-Square = .156, df = 1, p-value = .693							
มนุษย์สัมพันธ์	แทรก CV	25	37.3	40	54.8	65	46.4
	ไม่แทรก CV	42	62.7	33	45.2	75	53.6
	รวม	67	100.0	73	100.0	140	100.0
Chi-Square = 4.292, df = 1, p-value = .038							
คุณประโยชน์	แทรก CV	37	55.2	33	45.2	70	50.0
	ไม่แทรก CV	30	44.8	40	54.8	70	50.0
	รวม	67	100.0	73	100.0	140	100.0
Chi-Square = 1.403, df = 1, p-value = .236							

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านเพศ - วจนลีลาไม่เป็นทางการ พบว่าในวจนลีลาไม่เป็นทางการ ทั้งเพศชายและเพศหญิงมีอัตราส่วนของคนที่ไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าอัตราส่วนของคนที่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยของการออกเสียงคำว่า ปรากฏการณ์ จิตวิทยา ปรัชญา อุดมการณ์ เพชรบุรี และคำว่า มนุษย์สัมพันธ์ และมีอัตราส่วนของคนที่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าอัตราส่วนของคนที่ไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยของการออกเสียงคำว่า สัปดาห์ ศีลธรรม และคำว่า กลวิธี ส่วนการแปรเสียงของคำว่า คุณประโยชน์ พบว่าเพศชายจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์มากกว่าเพศหญิงในวจนลีลาไม่เป็นทางการ

ดังนั้นจากตาราง 21 พบว่า ในวัจนลีลาไม่เป็นทางการคนส่วนมากไม่ว่าจะเพศชายหรือเพศหญิงมักจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยของการออกเสียงคำว่า ศีลธรรม ส่วนการออกเสียงของคำว่า สัปดาห์ และอุดมการณ์ คนส่วนมากไม่ว่าจะเพศชายหรือเพศหญิงมักจะไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย ซึ่งสามารถสรุปคำภาษาไทยที่มีนัยสำคัญทางสถิติได้ดังตาราง 22

ตาราง 22 แสดงคำภาษาไทยที่มีนัยสำคัญทางสถิติของปัจจัยด้านเพศกับวัจนลีลาไม่เป็นทางการ

ตัวแปรต้น	มีนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
เพศ		สัปดาห์
		ปรากฏการณ์
		ศีลธรรม
		จิตวิทยา
		ปรัชญา
		อุดมการณ์
		กลวิธี
		เพชรบุรี
	มนุษย์สัมพันธ์	
		คุณประโยชน์

ผลการวิจัยจากข้อมูลของปัจจัยด้านวัจนลีลา

การนำเสนอผลการวิจัยในส่วนนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิจัยของปัจจัยด้านวัจนลีลาโดยไม่จำแนกออกเป็นวัจนลีลาเป็นทางการและวัจนลีลาไม่เป็นทางการ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ผลการวิจัยการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยกับปัจจัยด้านวัจนลีลาทั้ง 2 วัจนลีลา พบว่า การออกเสียงคำว่า สัปดาห์ ($\chi^2_{(df=2, 140)} = 23.414, p = .000$) ปรากฏการณ์ ($\chi^2_{(df=2, 140)} = 12.218, p = .000$) อุดมการณ์ ($\chi^2_{(df=2, 140)} = 9.542, p = .002$) เพชรบุรี ($\chi^2_{(df=2, 140)} = 14.402, p = .000$) และคำว่า มนุษย์สัมพันธ์ ($\chi^2_{(df=2, 140)} = 4.644, p = .031$) ปัจจัยด้านวัจนลีลาปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการออกเสียงของคำว่า ศีลธรรม ($\chi^2_{(df=2, 140)} = .134, p = .714$) จิตวิทยา ($\chi^2_{(df=2, 140)} = 1.458, p = .227$) ปรัชญา ($\chi^2_{(df=2, 140)} = .014, p = .905$) กลวิธี ($\chi^2_{(df=2, 140)} = 2.666, p = .103$) และคำว่า

ตาราง 23 (ต่อ)

คำภาษาไทย	การแปรเสียง	วจนลีลา				รวม	
		วจนลีลาเป็นทางการ		วจนลีลาไม่เป็นทางการ			
		n	%	n	%	n	%
กลวิธี	แทรก CV	98	70.0	85	60.7	183	65.4
	ไม่แทรก CV	42	30.0	55	39.3	97	34.6
	รวม	140	100.0	140	100.0	280	100.0
Chi-Square = 2.666, df = 2, p-value = .103							
เพชรบุรี	แทรก CV	56	40.0	27	19.3	83	29.6
	ไม่แทรก CV	84	60.0	113	80.7	197	70.4
	รวม	140	100.0	140	100.0	280	100.0
Chi-Square = 14.402, df = 2, p-value = .000							
มนุษย์สัมพันธ์	แทรก CV	83	59.3	65	46.4	148	52.9
	ไม่แทรก CV	57	40.7	75	53.6	132	47.1
	รวม	140	100.0	140	100.0	280	100.0
Chi-Square = 4.644, df = 2, p-value = .031							
คุณประโยชน์	แทรก CV	86	61.4	70	50.0	156	55.7
	ไม่แทรก CV	54	38.6	70	50.0	124	44.3
	รวม	140	100.0	140	100.0	280	100.0
Chi-Square = 3.706, df = 2, p-value = .054							

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านวจนลีลากับการแปรเสียง พบว่า ในวจนลีลาเป็นทางการ อัตราส่วนคนที่ไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยต่อ อัตราส่วนของคนที่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยของการออกเสียงคำว่า สัปดาห์ ปรากฏการณ์ อุดมการณ์ เพชรบุรี และมนุษย์สัมพันธ์ น้อยกว่าในวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ กล่าวคือในการออกเสียงคำดังกล่าว คนส่วนใหญ่ไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในวจนลีลา ไม่เป็นทางการมากกว่าวจนลีลาแบบเป็นทางการ ส่วนการออกเสียงของคำว่า ศีลธรรม กลวิธี และ คุณประโยชน์ ในวจนลีลาเป็นทางการและวจนลีลาไม่เป็นทางการ คนส่วนใหญ่จะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์มากกว่าไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ ซึ่งสามารถสรุปคำภาษาไทยที่มี นัยสำคัญทางสถิติได้ดังตาราง 24

ตาราง 24 แสดงคำภาษาไทยที่มีนัยสำคัญทางสถิติของปัจจัยด้านวจนลีลา

ตัวแปรต้น	มีนัยสำคัญทางสถิติ	ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
วจนลีลา	สัปดาห์	
	ปรากฏการณ์	
		ศีลธรรม
		จิตวิทยา
		ปรัชญา
	อุดมการณ์	
		กลวิธี
	เพชรบุรี	
	มนุษยสัมพันธ์	
		คุณประโยชน์

ในส่วนต่อไป ผู้วิจัยจะนำเสนอภาพรวมของการแปรเสียงที่มีการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์หรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยกับปัจจัยทางสังคม ดังนี้

ตาราง 25 แสดงภาพรวมของการแปรเสียงกับปัจจัยทางสังคม

ตัวแปรต้น	ตัวแปรตาม	วจนลีลาเป็นทางการ	วจนลีลาไม่เป็นทางการ
ช่วงรายได้	แทรก CV	ศีลธรรม* จิตวิทยา มนุษยสัมพันธ์ คุณประโยชน์	ศีลธรรม* กลวิธี คุณประโยชน์
	ไม่แทรก CV	สัปดาห์ ปรากฏการณ์ ปรัชญา อุดมการณ์* กลวิธี เพชรบุรี	สัปดาห์ ปรากฏการณ์ จิตวิทยา ปรัชญา อุดมการณ์* เพชรบุรี มนุษยสัมพันธ์ คุณประโยชน์
	แทรก CV	ศีลธรรม* กลวิธี มนุษยสัมพันธ์ คุณประโยชน์	ศีลธรรม* คุณประโยชน์
	ไม่แทรก CV	สัปดาห์ ปรากฏการณ์ จิตวิทยา ปรัชญา อุดมการณ์* เพชรบุรี	สัปดาห์ ปรากฏการณ์ อุดมการณ์* เพชรบุรี จิตวิทยา ปรัชญา มนุษยสัมพันธ์ คุณประโยชน์

ตาราง 25 (ต่อ)

ตัวแปรต้น	ตัวแปรตาม	วัจนลีลาเป็นทางการ	วัจนลีลาไม่เป็นทางการ
	แทรก CV	ศีลธรรม* กลวิธี มนุษยสัมพันธ์ คุณประโยชน์	ศีลธรรม* กลวิธี คุณประโยชน์
วัจนลีลา	ไม่แทรก CV	สัปดาห์ ปรากฏการณ์จิตวิทยา ปรัชญา อุดมการณ์* เพชรบุรี	สัปดาห์ ปรากฏการณ์จิตวิทยา ปรัชญา อุดมการณ์* เพชรบุรี มนุษยสัมพันธ์ คุณประโยชน์

จากตาราง 25 แสดงภาพรวมของการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย โดยพิจารณาจากทุกปัจจัยทางสังคม คือ ปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม คือ รายได้ ปัจจัยด้านเพศ คือ เพศชาย และเพศหญิง และปัจจัยด้านวัจนลีลา คือ วัจนลีลาเป็นทางการ และวัจนลีลาไม่เป็นทางการ พบว่า ในการออกเสียงของคำว่า ศีลธรรม กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์มากกว่าการไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ และการออกเสียงของคำว่า อุดมการณ์ กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มจะไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์มากกว่าการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ ส่วนการออกเสียงของคำว่า คุณประโยชน์ กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มจะแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในอัตราที่ไม่แตกต่างกันมากนัก

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อวิเคราะห์การแปรเสี่ยงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสี่ยง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย โดยพิจารณาปัจจัยทางสังคม 3 ด้าน ได้แก่

1.1 ปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม คือ รายได้

1.2 ปัจจัยด้านเพศ คือ เพศชาย และเพศหญิง

1.3 ปัจจัยด้านวจนลีลา คือ วจนลีลาเป็นทางการและวจนลีลาไม่เป็นทางการ

2. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางสังคม คือ ปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม คือ รายได้ ปัจจัยด้านเพศ และปัจจัยด้านวจนลีลา คือ วจนลีลาเป็นทางการและวจนลีลาไม่เป็นทางการ กับการแปรเสี่ยงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสี่ยง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย

สมมติฐานของการวิจัย

1. รายได้ต่ำจะไม่แทรกเสี่ยง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่ารายได้ปานกลาง และรายได้สูง ส่วนรายได้ปานกลางและรายได้สูงจะแทรกเสี่ยง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่ารายได้ต่ำ

2. เพศชายจะไม่แทรกเสี่ยง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าเพศหญิง

3. วจนลีลาเป็นทางการจะแทรกเสี่ยง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าวจนลีลาไม่เป็นทางการ และวจนลีลาไม่เป็นทางการจะไม่แทรกเสี่ยง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าวจนลีลาเป็นทางการ

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ ดังนี้

1. ผลการวิจัยของกลุ่มตัวอย่างจากปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม คือ รายได้ พบว่า รายได้ต่ำ มีจำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 42.1 รายได้ปานกลาง มีจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 31.4 และรายได้สูง มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 26.4 ตามลำดับ ส่วนผลการวิจัยของกลุ่มตัวอย่างจากปัจจัยด้านเพศ คือ เพศชาย และเพศหญิง พบว่า เพศหญิง

มีจำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 52.1 และเพศชาย มีจำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 47.8 ตามลำดับ

2. ผลการวิจัยจากปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม คือ รายได้กับการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย พบว่ารายได้ต่ำจะไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่ารายได้ปานกลางและรายได้สูง ส่วนรายได้ปานกลางและรายได้สูงจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่ารายได้ต่ำจากทั้ง 2 วัจนลีลา คือ วัจนลีลาเป็นทางการและวัจนลีลาไม่เป็นทางการ

3. ผลการวิจัยจากปัจจัยด้านเพศ คือ เพศชาย และเพศหญิงกับการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย พบว่า เพศชายจะไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าเพศหญิง และเพศหญิงจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าเพศชายจากทั้ง 2 วัจนลีลา คือ วัจนลีลาเป็นทางการและวัจนลีลาไม่เป็นทางการ

4. ผลการวิจัยจากปัจจัยด้านวัจนลีลา คือ วัจนลีลาเป็นทางการ และวัจนลีลาไม่เป็นทางการกับการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย พบว่า วัจนลีลาเป็นทางการจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าวัจนลีลาไม่เป็นทางการ และวัจนลีลาไม่เป็นทางการจะไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์มากกว่าวัจนลีลาเป็นทางการ

5. ผลการวิจัยจากปัจจัยทางสังคมทั้ง 3 ด้าน การแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์กับกลุ่มตัวอย่างคำภาษาไทย จำนวน 10 คำ พบว่า

5.1 ปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม คือ รายได้ ส่งผลต่อการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย จำนวน 10 คำ ของคำว่า สัปดาห์ ปรากฏการณ์ จิตวิทยา อุดมการณ์ และมนุษย์สัมพันธ์ ปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2 ปัจจัยด้านเพศ คือ เพศชาย และเพศหญิง ส่งผลต่อการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย จำนวน 10 คำ ของคำว่า กลวิธี และ มนุษย์สัมพันธ์ ปรากฏนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.3 ปัจจัยด้านวจนลีลา คือ วจนลีลาเป็นทางการและวจนลีลาไม่เป็นทางการ ส่งผลต่อการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย จำนวน 10 คำ ของคำว่า สัปดาห์ ปราบฏการณ อุดมการณ เพชรบุรี และมนุษย์สัมพันธ์ ปราบกุนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์เกี่ยวกับความหลากหลายของการออกเสียงคำภาษาไทยที่พิจารณาตามปัจจัยทางสังคม 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม คือ รายได้ ปัจจัยด้านเพศ คือ เพศชาย และเพศหญิง และปัจจัยด้านวจนลีลา คือ วจนลีลาเป็นทางการและวจนลีลาไม่เป็นทางการ สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ 2 ส่วนดังนี้

ผลการวิจัยจากปัจจัยทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทย

ผลการวิจัยจากสมมติฐานของการวิจัย 1 พบว่าผลการวิจัยเป็นจริง โดยรายได้ต่ำจะไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่ารายได้ปานกลางและรายได้สูง ส่วนรายได้ปานกลางและรายได้สูงจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่ารายได้ต่ำจากทั้ง 2 วจนลีลา ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับ Labov (1966) ที่กล่าวเกี่ยวกับการออกเสียง /r/ ที่ผู้พูดชนชั้นสูงจะออกเสียงชัดเจนมากกว่าผู้พูดในชนชั้นอื่น เนื่องจากการออกเสียง /r/ ที่ชัดเจนในภาษาอังกฤษเปรียบเสมือนการใช้รูปแบบภาษาที่มีศักดิ์ศรี (prestige) ทำให้ผู้พูดเป็นที่ยอมรับในสังคม ซึ่งอาจเปรียบได้กับรูปแบบการใช้ภาษาในงานวิจัยนี้ โดยที่ผู้พูดในสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับสูงมักจะใช้รูปแบบภาษาที่มีศักดิ์ศรีและถูกต้องตามมาตรฐานอยู่เสมอ เช่น เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่มีความเป็นทางการ รายได้ปานกลางและรายได้สูงมักจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์อยู่เสมอ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างอาจเข้าใจว่าการแปรเสียงที่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์จะเป็นการออกเสียงที่มักปรากฏในสถานการณ์เป็นทางการ ส่วนการแปรเสียงที่ไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์จะเป็นการออกเสียงที่มักปรากฏในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ หรือที่เรียกว่าการตัดคำ (clipping) ของคำเดิม โดยในการออกเสียงเมื่อตัดคำออกจะส่งผลให้มีการออกเสียงคำ ๆ นั้นที่สั้นลง เช่น ในภาษาอังกฤษ คำว่า *advertisement* ตัดเหลือเพียง *ad*, คำว่า *brassiere* ตัดเหลือเพียง *bra* และคำว่า *refrigerator* ตัดเหลือเพียง *fridge* เป็นต้น แต่การตัดคำนี้ไม่ได้ส่งผลต่อประเภทของคำหรือความหมายของคำแต่อย่างใด (Aronoff & Fudeman, 2011)

นอกจากนี้งานวิจัยของ Levy Abitbol et al. (2018) ที่กล่าวในประเด็นเกี่ยวกับเครือข่ายทางสังคมกับความคล้ายคลึง (Homophily) จะส่งผลต่อการใช้ภาษาของกลุ่มตัวอย่าง โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับเดียวกันจะปรากฏตัวแปรภาษาที่คล้ายคลึงกันมากที่สุดยังสนับสนุนผลของการวิจัยนี้ เนื่องจากรายได้ปานกลางและรายได้สูงจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากที่สุดซึ่งเป็นตัวแปรภาษาเดียวกัน นั่นคือการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยจากทั้ง 2 วัจนลีลา ส่วนรายได้ต่ำจะปรากฏตัวแปรภาษาที่แตกต่างกัน คือ การไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากที่สุดจากทั้ง 2 วัจนลีลา และยังสามารถเชื่อมโยงกับประเด็นอื่นได้ดังนี้ รายได้ปานกลางและรายได้สูงที่ประกอบอาชีพที่ต้องใช้ภาษาให้อยู่ในรูปแบบที่เป็นมาตรฐานอยู่เสมอ เช่น ผู้บริหารและ/หรือผู้ที่มีตำแหน่งสูงสุดในบริษัท และพนักงานบริษัท มักจะปรากฏรูปภาษาในลักษณะเดียวกันเป็นจำนวนมาก แต่รายได้ต่ำที่ประกอบอาชีพ ค้าขาย ลูกจ้าง พนักงานรักษาความสะอาด พนักงานรักษาความปลอดภัย และอื่น ๆ ไม่ต้องใช้ภาษาให้อยู่ในรูปแบบที่เป็นมาตรฐานมากเท่ากับ 2 กลุ่มตัวอย่างข้างต้น

ผลการวิจัยจากสมมติฐานของการวิจัย 2 พบว่าผลการวิจัยเป็นจริง โดยเพศชายจะไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าเพศหญิง และเพศหญิงจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าเพศชาย ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ Gray (2012) ที่ว่าเพศชายมักจะไม่ตระหนักถึงรูปแบบการใช้ภาษาเทียบเท่าเพศหญิงที่ตระหนักถึงรูปแบบการใช้ภาษาไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใดเสมอ รูปแบบการใช้ภาษาของเพศชายที่ผู้วิจัยหมายถึงคือรูปแบบการออกเสียง กล่าวคือ ในงานวิจัยนี้ เพศชายจะไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าเพศหญิง โดยการไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยอาจสอดคล้องกับการตัดคำ (clipping) ของคำเดิมออกเพื่อร่นเวลาในการออกเสียงหรือการสนทนาให้จบเร็วที่สุด ซึ่งจะแตกต่างจากเพศหญิงที่ไม่่ว่าจะอยู่ในวัจนลีลาเป็นทางการหรือวัจนลีลาไม่เป็นทางการก็มักจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยในอัตราส่วนที่มากกว่าเพศชาย โดยสามารถคาดคะเนได้ว่าการที่เพศหญิงปรากฏการแปรเสียงที่มีการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์นั้นจะสื่อถึงรูปแบบการใช้ภาษาที่ถูกต้องกับสถานการณ์ที่มีความเป็นทางการและสถานการณ์ที่ไม่มีความเป็นทางการ ดังนั้นผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มนี้มีเพียงเพศหญิงที่ตระหนักถึงรูปแบบการใช้ภาษาในทุกวัจนลีลา แตกต่างจากเพศชายที่ไม่ได้ตระหนักถึงความแตกต่างของสถานการณ์ความเป็นทางการที่อาจส่งผลต่อการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยเทียบเท่ากับเพศหญิง

ผลการวิจัยจากสมมติฐานของการวิจัย 3 พบว่าผลการวิจัยเป็นจริง โดยวัจนลีลาเป็นทางการจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยมากกว่าวัจนลีลาไม่เป็นทางการ และวัจนลีลาไม่เป็นทางการจะไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์มากกว่าวัจนลีลาเป็นทางการ สอดคล้องกับคำกล่าวของ Chambers et al. (2001) ที่กล่าวว่า การเปลี่ยนวัจนลีลาจะก่อให้เกิดรูปแบบการใช้ภาษาที่หลากหลาย เช่น 1) การเปลี่ยนวัจนลีลาโดยเจตนา (deliberate) ที่ผู้พูดจะตระหนักถึงการใช้ภาษาในการสื่อสารกับคู่สนทนาของตน 2) การเปลี่ยนวัจนลีลาในช่วงสั้น (short-lived) ที่ผู้พูดเปลี่ยนรูปแบบการใช้ภาษาจากวัจนลีลาเป็นทางการสู่วัจนลีลาไม่เป็นทางการ และ 3) การเปลี่ยนวัจนลีลาโดยแพร่หลาย (extensive) ที่ส่งผลต่อรูปแบบการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน ซึ่งเมื่อพิจารณาจากผลการวิจัยจะพบว่า ผลการวิจัยนั้นสอดคล้องกับคำกล่าวทั้ง 3 ข้อข้างต้น ทั้งนี้เป็นเพราะว่ากลุ่มตัวอย่างตระหนักได้ว่าตนเองกำลังอยู่ในสถานการณ์ที่มีความเป็นทางการมากน้อยเพียงใด โดยเมื่ออยู่ในวัจนลีลาเป็นทางการจะแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยในความถี่สูง ส่วนในวัจนลีลาไม่เป็นทางการจะไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในคำภาษาไทยในความถี่สูงเช่นเดียวกัน อีกทั้งผลการวิจัยยังสอดคล้องกับคำกล่าวของ Joos (1967) ที่ให้นิยามของคำว่า วัจนลีลา ว่าเป็นรูปแบบภาษาที่มีลักษณะความเป็นทางการแตกต่างกันและปราศจากกฎเกณฑ์ที่ผู้พูดจำเป็นต้องใช้เพียงวัจนลีลาเดียวในการสนทนา โดยที่ผลการวิจัยของวัจนลีลาเป็นทางการสอดคล้องกับการนิยามวัจนลีลาเป็นทางการของ Joos ที่ว่า วัจนลีลาเป็นทางการจะไม่มีการตัดคำทิ้งจากประโยค หลีกเลี่ยงการใช้คำซ้ำ และเน้นการออกเสียงที่ชัดเจน ส่วนผลการวิจัยของวัจนลีลาไม่เป็นทางการสอดคล้องกับการนิยามวัจนลีลาไม่เป็นทางการของ Joos เช่นเดียวกัน นั่นคือวัจนลีลาไม่เป็นทางการไม่เคร่งครัดตามกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์และการออกเสียง รวมถึงการออกเสียงอาจจะเร็วและไม่ชัดเจนในวัจนลีลาไม่เป็นทางการ

ผลการวิจัยจากกลุ่มตัวอย่างคำภาษาไทย จำนวน 10 คำ

พบว่าการแปรเสียงที่จะเกิดขึ้นในอนาคตของกลุ่มตัวอย่าง คำภาษาไทย จำนวน 10 คำ พบว่า การออกเสียงของคำว่า จิตวิทยา ปรัชญา กลวิธี มนุษย์สัมพันธ์ และคำว่า คุณประโยชน์ จะปรากฏการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์และการไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ในอัตราความถี่ที่เท่ากัน นั่นคือ ในอนาคตการแปรเสียงของคำเหล่านี้จะมีทั้งการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ โดยการแปรเสียงที่เกิดขึ้นจะไม่ปรากฏเพียงแค่รูปแบบเดียว ส่วนการออกเสียงของคำว่า สัปดาห์ ปรากฏการณ์ อุดมการณ์ และคำว่า เพชรบุรี จะไม่ปรากฏการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ อีกทั้งการออกเสียงของคำว่า ศีลธรรม ผู้วิจัยคาดคะเนการแปรเสียงที่จะเกิดขึ้นใน

อนาคตไว้ว่าการแปรเสียงของคำนี้จะมีเพียงการแทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ โดยไม่ปรากฏการไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์อีกต่อไป

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งต่อไปควรเลือกปัจจัยทางสังคมมาใช้ในการวิจัยมากขึ้น เช่น ระดับการศึกษา อาชีพ หรืออายุ อีกทั้งควรเลือกศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่มีความหลากหลายทางเพศ หรือ LGBTQ+ เพื่อดูว่าปัจจัยทางสังคมที่นอกเหนือจากที่ผู้วิจัยใช้ในการวิจัยครั้งนี้ส่งผลต่อการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์หรือไม่ อย่างไร

บรรณานุกรม

- Aronoff, M., & Fudeman, K. (2011). *What is Morphology?* : Wiley.
- Astika, S. (2018). *THE ANALYSIS OF SPEECH STYLE USED IN KICK ANDY TALKSHOW*.
- Battistella, E. L. (2005). *Bad language : are some words better than others?* Oxford: Oxford University Press.
- Bell, A. (2014). *The Guidebook to Sociolinguistics*. Hoboken: Wiley.
- Brown, L. (2015). Revisiting “polite” –yo and “deferential” –supnita speech style shifting in Korean from the viewpoint of indexicality. *Journal of Pragmatics*, 79, 43-59.
doi:<https://doi.org/10.1016/j.pragma.2015.01.009>
- Cameron, D. (2005). *The feminist critique of language : a reader*. London: Routledge.
- Chambers, J. K., Schilling-Estes, N., & Trudgill, P. (2001). *The Handbook of language variation and change*. Oxford: Blackwell Publishing.
- DiCanio, C., & Whalen, D. H. (2015). *The interaction of vowel length and speech style in an Arapaho speech corpus*. Paper presented at the ICPhS.
- Gray, J. (2012). *Men are from Mars, women are from Venus : get seriously involved with the classic guide to surviving the opposite sex*.
- Hazen, K. (2015). *An introduction to language*.
- Joos, M. (1967). *The five clocks : [a linguistic excursion into the 5 styles of English usage]*. New York, NY: Harcourt, Brace & World.
- Levy Abitbol, J., Karsai, M., Magué, J.-P., Chevrot, J.-P., & Fleury, E. (2018). Socioeconomic Dependencies of Linguistic Patterns in Twitter: A Multivariate Analysis. arXiv:1804.01155. Retrieved from <https://ui.adsabs.harvard.edu/abs/2018arXiv180401155L>
- Llamas, C. (2006). *The Routledge companion to sociolinguistics*: New York.
- Okamoto, S. (2008). Speech style and the use of regional (Yamaguchi) and Standard Japanese in conversations. In (pp. 229-250).
- Ruangjaroon, S. (2020). Variation of Oral and Nasal Stops by English and Japanese Learners of Thai. *Journal of the Southeast Asian Linguistics Society*, 13.

Wardhaugh, R. (2015). *An introduction to sociolinguistics* (7th ed.. ed.): Hoboken, NJ : John Wiley & Sons Inc.

Yaguchi, M., Iyeiri, Y., & Baba, Y. (2010). Speech style and gender distinctions in the use of very and real/really: An analysis of the Corpus of Spoken Professional American English. *Journal of Pragmatics*, 42(3), 585-597.

doi:<https://doi.org/10.1016/j.pragma.2009.08.002>

ณิรวลัย ปั่นทอง. (2557). การออกเสียงภาษาอังกฤษในการพูดและอ่านออกเสียงของนักเรียนโรงเรียนสองภาษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6, ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 : กรณีศึกษา. (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต วิทยานิพนธ์). Retrieved from <http://www.lib.ku.ac.th/KUthesis/2557/neerawan-pun-all.pdf>

นิตยา, ก. (2560). ปัญหาการใช้ภาษาไทย = *Problems in Thai usage* THA 2104 (TH 246) (พิมพ์ครั้งที่ 2.. ed.): กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ปาลิรัฐ ทรัพย์ปรง. (2537). การแปรของเสียง (h) ในภาษาถิ่นสงขลา เขตชุมชนเมืองตามปัจจัยทางสังคม. (วิทยานิพนธ์). สำนักงานวิทยทรัพยากร. Retrieved from <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/32474>

พนิดา ธนันทน์. (2545). ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ ร, ล ในการพูดและการเขียนสะกดคำ : การศึกษาแนวภาษาศาสตร์สังคม. (อักษรศาสตรมหาบัณฑิต วิทยานิพนธ์). สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.

พิมพ์ระวี เรืองวัฒณี. (2551). การแปรทางสังคมของพยัญชนะควบกล้ำ (kw) และ (khw) ในภาษาไทยถิ่น ตำบลบ้านแพรง อำเภอบ้านแพรง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. (อักษรศาสตรมหาบัณฑิต วิทยานิพนธ์). สำนักงานวิทยทรัพยากร.

อมรา, ป. (2554). ทฤษฎีไวยากรณ์ = *Grammatical theories* (พิมพ์ครั้งที่ 3.. ed.): กรุงเทพฯ : เอเอสพี.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบบันทึกข้อมูลของการออกเสียงในวัจนลีลาเป็นทางการ

แบบบันทึกข้อมูลของการออกเสียงในวัจนลีลาเป็นทางการ

บันทึกข้อมูล ณ วันที่ เดือน พ.ศ.

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไป

ชื่อ - นามสกุล (นาย/นาง/นางสาว)

เพศ

อายุ ปี

ระดับการศึกษา

อาชีพ

แผนก

ช่วงรายได้

ส่วนที่ 2 ตารางแบบบันทึกข้อมูลของการออกเสียงในวัจนลีลาเป็นทางการ

สถานการณ์	คำภาษาไทย	แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์	ไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์
1	สัปดาห์		
2	ปรากฏการณ์		
3	ศีลธรรม		
4	จิตวิทยา		
5	ปรัชญา		
6	อุดมการณ์		
7	กลวิธี		
8	เพชรบุรี		
9	มนุษย์สัมพันธ์		
10	คุณประโยชน์		

ภาคผนวก ข

แบบบันทึกข้อมูลของการออกเสียงในวัจนลีลาไม่เป็นทางการ

แบบบันทึกข้อมูลของการออกเสียงในวัจนลีลาไม่เป็นทางการ

บันทึกข้อมูล ณ วันที่ เดือน พ.ศ.

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไป

ชื่อ - นามสกุล (นาย/นาง/นางสาว)

เพศ

อายุ ปี

ระดับการศึกษา

อาชีพ

แผนก

รายได้ต่อเดือน

ส่วนที่ 2 ตารางแบบบันทึกข้อมูลของการออกเสียงในวัจนลีลาไม่เป็นทางการ

ข้อ	คำภาษาไทย	แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์	ไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์
1	สัปดาห์		
2	ปรากฏการณ์		
3	ศีลธรรม		
4	จิตวิทยา		
5	ปรัชญา		
6	อุดมการณ์		
7	กลวิธี		
8	เพชรบุรี		
9	มนุษยสัมพันธ์		
10	คุณประโยชน์		

ภาคผนวก ค

ตารางข้อมูลการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ของปัจจัยด้านเพศ

จากวจนลีลาเป็นทางการและวจนลีลาไม่เป็นทางการ

คนที่	เพศ	วัจนลีลาเป็นทางการ		วัจนลีลาไม่เป็นทางการ	
		แทรกเสียง CV	ไม่แทรกเสียง CV	แทรกเสียง CV	ไม่แทรกเสียง CV
1	หญิง	3	7	8	2
2	หญิง	5	5	8	2
3	หญิง	4	6	5	5
4	หญิง	4	6	6	4
5	หญิง	6	4	5	5
6	หญิง	5	5	5	5
7	หญิง	8	2	6	4
8	หญิง	5	5	3	7
9	หญิง	2	8	5	5
10	หญิง	3	7	2	8
11	หญิง	5	5	3	7
12	หญิง	3	7	2	8
13	หญิง	6	4	4	6
14	หญิง	6	4	5	5
15	หญิง	6	4	5	5
16	หญิง	5	5	5	5
17	หญิง	2	8	2	8
18	หญิง	4	6	2	8
19	หญิง	6	4	3	7
20	หญิง	4	6	4	6
21	หญิง	3	7	2	8
22	หญิง	9	1	6	4
23	หญิง	6	4	3	7
24	หญิง	4	6	4	6
25	หญิง	3	7	3	7
26	หญิง	6	4	6	4
27	หญิง	4	6	3	7
28	หญิง	4	6	3	7
29	หญิง	8	2	4	6
30	หญิง	5	5	5	5
31	หญิง	2	8	2	8

ตาราง (ต่อ)

คนที่	เพศ	วัจนลีลาเป็นทางการ		วัจนลีลาไม่เป็นทางการ	
		แทรกเสียง CV	ไม่แทรกเสียง CV	แทรกเสียง CV	ไม่แทรกเสียง CV
32	หญิง	5	5	4	6
33	หญิง	5	5	3	7
34	หญิง	5	5	4	6
35	หญิง	8	2	6	4
36	หญิง	7	3	4	6
37	หญิง	4	6	4	6
38	หญิง	1	9	1	9
39	หญิง	3	7	3	7
40	หญิง	4	6	3	7
41	หญิง	3	7	2	8
42	หญิง	3	7	4	6
43	หญิง	7	3	4	6
44	หญิง	4	6	4	6
45	หญิง	7	3	2	8
46	หญิง	0	10	5	5
47	หญิง	6	4	1	9
48	หญิง	0	10	5	5
49	หญิง	3	7	4	6
50	หญิง	7	3	4	6
51	หญิง	8	2	6	4
52	หญิง	6	4	5	5
53	หญิง	8	2	6	4
54	หญิง	9	1	2	8
55	หญิง	3	7	3	7
56	หญิง	6	4	2	8
57	หญิง	10	0	3	7
58	หญิง	6	4	5	5
59	หญิง	7	3	7	3
60	หญิง	7	3	6	4

ตาราง (ต่อ)

คนที่	เพศ	วัจนลีลาเป็นทางการ		วัจนลีลาไม่เป็นทางการ	
		แทรกเสียง CV	ไม่แทรกเสียง CV	แทรกเสียง CV	ไม่แทรกเสียง CV
61	หญิง	5	5	3	7
62	หญิง	8	2	6	4
63	หญิง	5	5	5	5
64	หญิง	8	2	6	4
65	หญิง	4	6	4	6
66	หญิง	5	5	2	8
67	หญิง	1	9	1	9
68	หญิง	8	2	4	6
69	หญิง	7	3	5	5
70	หญิง	2	8	3	7
71	หญิง	3	7	3	7
72	หญิง	5	5	5	5
73	หญิง	7	3	5	5
74	ชาย	4	6	2	8
75	ชาย	8	2	6	4
76	ชาย	8	2	6	4
77	ชาย	6	4	1	9
78	ชาย	1	9	1	9
79	ชาย	3	7	3	7
80	ชาย	4	6	4	6
81	ชาย	4	6	2	8
82	ชาย	5	5	3	7
83	ชาย	2	8	1	9
84	ชาย	2	8	3	7
85	ชาย	7	3	3	7
86	ชาย	9	1	9	1
87	ชาย	4	6	5	5
88	ชาย	7	3	3	7
89	ชาย	1	9	1	9

ตาราง (ต่อ)

คนที่	เพศ	วัจนลีลาเป็นทางการ		วัจนลีลาไม่เป็นทางการ	
		แทรกเสียง CV	ไม่แทรกเสียง CV	แทรกเสียง CV	ไม่แทรกเสียง CV
90	ชาย	7	3	6	4
91	ชาย	9	1	3	7
92	ชาย	7	3	5	5
93	ชาย	1	9	3	7
94	ชาย	2	8	2	8
95	ชาย	3	7	3	7
96	ชาย	7	3	5	5
97	ชาย	4	6	3	7
98	ชาย	2	8	2	8
99	ชาย	2	8	3	7
100	ชาย	1	9	1	9
101	ชาย	4	6	1	9
102	ชาย	5	5	4	6
103	ชาย	4	6	5	5
104	ชาย	2	8	4	6
105	ชาย	8	2	0	10
106	ชาย	2	8	4	6
107	ชาย	2	8	3	7
108	ชาย	7	3	5	5
109	ชาย	3	7	3	7
110	ชาย	4	6	6	4
111	ชาย	4	6	5	5
112	ชาย	5	5	3	7
113	ชาย	7	3	4	6
114	ชาย	2	8	1	9
115	ชาย	3	7	1	9
116	ชาย	8	2	5	5
117	ชาย	4	6	2	8
118	ชาย	3	7	4	6

ตาราง (ต่อ)

คนที่	เพศ	วัจนลีลาเป็นทางการ		วัจนลีลาไม่เป็นทางการ	
		แทรกเสียง CV	ไม่แทรกเสียง CV	แทรกเสียง CV	ไม่แทรกเสียง CV
119	ชาย	2	8	2	8
120	ชาย	5	5	5	5
121	ชาย	8	2	4	6
122	ชาย	6	4	2	8
123	ชาย	9	1	5	5
124	ชาย	1	9	0	10
125	ชาย	9	1	5	5
126	ชาย	9	1	9	1
127	ชาย	3	7	2	8
128	ชาย	3	7	3	7
129	ชาย	5	5	3	7
130	ชาย	10	0	5	5
131	ชาย	6	4	3	7
132	ชาย	4	6	3	7
133	ชาย	7	3	5	5
134	ชาย	6	4	5	5
135	ชาย	7	3	6	4
136	ชาย	3	7	3	7
137	ชาย	10	0	8	2
138	ชาย	6	4	9	1
139	ชาย	9	1	4	6
140	ชาย	6	4	5	5

ภาคผนวก ง

ตารางข้อมูลการแปรเสียงที่มีการแทรกหรือไม่แทรกเสียง CV ระหว่างพยางค์ของปัจจัยด้านรายได้

จากวจนลีลาเป็นทางการและวจนลีลาไม่เป็นทางการ

คนที่	ช่วงรายได้	วัจนลีลาเป็นทางการ		วัจนลีลาไม่เป็นทางการ	
		แทรกเสียง CV	ไม่แทรกเสียง CV	แทรกเสียง CV	ไม่แทรกเสียง CV
1	รายได้ต่ำ	3	7	8	2
2	รายได้ต่ำ	5	5	3	7
3	รายได้ต่ำ	5	5	5	5
4	รายได้ต่ำ	6	4	5	5
5	รายได้ต่ำ	6	4	5	5
6	รายได้ต่ำ	4	6	1	9
7	รายได้ต่ำ	1	9	3	7
8	รายได้ต่ำ	4	6	4	6
9	รายได้ต่ำ	8	2	5	5
10	รายได้ต่ำ	5	5	2	8
11	รายได้ต่ำ	2	8	2	8
12	รายได้ต่ำ	2	8	3	7
13	รายได้ต่ำ	3	7	4	6
14	รายได้ต่ำ	5	5	5	5
15	รายได้ต่ำ	5	5	3	7
16	รายได้ต่ำ	7	3	3	7
17	รายได้ต่ำ	7	3	4	6
18	รายได้ต่ำ	2	8	3	7
19	รายได้ต่ำ	4	6	4	6
20	รายได้ต่ำ	2	8	1	9
21	รายได้ต่ำ	1	9	1	9
22	รายได้ต่ำ	1	9	1	9
23	รายได้ต่ำ	4	6	4	6
24	รายได้ต่ำ	5	5	5	5
25	รายได้ต่ำ	4	6	4	6
26	รายได้ต่ำ	2	8	0	10
27	รายได้ต่ำ	8	2	4	6
28	รายได้ต่ำ	3	7	3	7
29	รายได้ต่ำ	2	8	3	7
30	รายได้ต่ำ	7	3	5	5
31	รายได้ต่ำ	3	7	3	7

ตาราง (ต่อ)

คนที่	ช่วงรายได้	วันลילהเป็นทางการ		วันลילהไม่เป็นทางการ	
		แทรกเสียง CV	ไม่แทรกเสียง CV	แทรกเสียง CV	ไม่แทรกเสียง CV
32	รายได้ต่ำ	4	6	6	4
33	รายได้ต่ำ	4	6	5	5
34	รายได้ต่ำ	4	6	3	7
35	รายได้ต่ำ	5	5	3	7
36	รายได้ต่ำ	3	7	2	8
37	รายได้ต่ำ	3	7	4	6
38	รายได้ต่ำ	7	3	4	6
39	รายได้ต่ำ	2	8	0	10
40	รายได้ต่ำ	0	10	1	9
41	รายได้ต่ำ	3	7	4	6
42	รายได้ต่ำ	3	7	1	9
43	รายได้ต่ำ	4	6	2	8
44	รายได้ต่ำ	5	5	5	5
45	รายได้ต่ำ	8	2	6	4
46	รายได้ต่ำ	1	9	0	10
47	รายได้ต่ำ	9	1	2	8
48	รายได้ต่ำ	3	7	3	7
49	รายได้ต่ำ	6	4	2	8
50	รายได้ต่ำ	10	0	3	7
51	รายได้ต่ำ	6	4	5	5
52	รายได้ต่ำ	4	6	4	6
53	รายได้ต่ำ	4	6	2	8
54	รายได้ต่ำ	5	5	2	8
55	รายได้ต่ำ	1	9	1	9
56	รายได้ต่ำ	7	3	5	5
57	รายได้ต่ำ	2	8	3	7
58	รายได้ต่ำ	3	7	3	7
59	รายได้ต่ำ	7	3	5	5
60	รายได้ปานกลาง	7	3	6	4

ตาราง (ต่อ)

คนที่	ช่วงรายได้	วัจนลีลาเป็นทางการ		วัจนลีลาไม่เป็นทางการ	
		แทรกเสียง CV	ไม่แทรกเสียง CV	แทรกเสียง CV	ไม่แทรกเสียง CV
61	รายได้ปานกลาง	5	5	8	2
62	รายได้ปานกลาง	4	6	5	5
63	รายได้ปานกลาง	4	6	6	4
64	รายได้ปานกลาง	6	4	5	5
65	รายได้ปานกลาง	6	4	1	9
66	รายได้ปานกลาง	5	5	5	5
67	รายได้ปานกลาง	8	2	6	4
68	รายได้ปานกลาง	5	5	3	7
69	รายได้ปานกลาง	2	8	5	5
70	รายได้ปานกลาง	1	9	1	9
71	รายได้ปานกลาง	3	7	2	8
72	รายได้ปานกลาง	3	7	3	7
73	รายได้ปานกลาง	4	6	4	6
74	รายได้ปานกลาง	6	4	4	6
75	รายได้ปานกลาง	2	8	3	7
76	รายได้ปานกลาง	2	8	2	8
77	รายได้ปานกลาง	7	3	3	7
78	รายได้ปานกลาง	4	6	4	6
79	รายได้ปานกลาง	3	7	2	8
80	รายได้ปานกลาง	7	3	3	7
81	รายได้ปานกลาง	9	1	6	4
82	รายได้ปานกลาง	6	4	3	7
83	รายได้ปานกลาง	4	6	4	6
84	รายได้ปานกลาง	6	4	6	4
85	รายได้ปานกลาง	9	1	3	7
86	รายได้ปานกลาง	1	9	3	7
87	รายได้ปานกลาง	5	5	4	6
88	รายได้ปานกลาง	7	3	5	5
89	รายได้ปานกลาง	7	3	4	6

ตาราง (ต่อ)

คนที่	ช่วงรายได้	วัจนลีลาเป็นทางการ		วัจนลีลาไม่เป็นทางการ	
		แทรกเสียง CV	ไม่แทรกเสียง CV	แทรกเสียง CV	ไม่แทรกเสียง CV
90	รายได้ปานกลาง	0	10	1	9
91	รายได้ปานกลาง	6	4	5	5
92	รายได้ปานกลาง	7	3	4	6
93	รายได้ปานกลาง	8	2	6	4
94	รายได้ปานกลาง	6	4	5	5
95	รายได้ปานกลาง	3	7	4	6
96	รายได้ปานกลาง	2	8	2	8
97	รายได้ปานกลาง	8	2	4	6
98	รายได้ปานกลาง	6	4	2	8
99	รายได้ปานกลาง	9	1	5	5
100	รายได้ปานกลาง	9	1	5	5
101	รายได้ปานกลาง	7	3	3	7
102	รายได้ปานกลาง	8	2	6	4
103	รายได้ปานกลาง	10	0	7	3
104	รายได้สูง	8	2	4	6
105	รายได้สูง	6	4	5	5
106	รายได้สูง	4	6	2	8
107	รายได้สูง	8	2	6	4
108	รายได้สูง	8	2	6	4
109	รายได้สูง	4	6	2	8
110	รายได้สูง	3	7	2	8
111	รายได้สูง	2	8	1	9
112	รายได้สูง	5	5	5	5
113	รายได้สูง	9	1	9	1
114	รายได้สูง	4	6	2	8
115	รายได้สูง	6	4	3	7
116	รายได้สูง	3	7	3	7
117	รายได้สูง	4	6	3	7
118	รายได้สูง	7	3	6	4

ตาราง (ต่อ)

คนที่	ช่วงรายได้	วัลณลีลาเป็นทางการ		วัลณลีลาไม่เป็นทางการ	
		แทรกเสียง CV	ไม่แทรกเสียง CV	แทรกเสียง CV	ไม่แทรกเสียง CV
119	รายได้สูง	7	3	5	5
120	รายได้สูง	5	5	3	7
121	รายได้สูง	4	6	2	8
122	รายได้สูง	8	2	6	4
123	รายได้สูง	4	6	2	8
124	รายได้สูง	8	2	5	5
125	รายได้สูง	9	1	9	1
126	รายได้สูง	7	3	7	3
127	รายได้สูง	7	3	6	4
128	รายได้สูง	3	7	2	8
129	รายได้สูง	3	7	3	7
130	รายได้สูง	5	5	3	7
131	รายได้สูง	5	5	5	5
132	รายได้สูง	8	2	6	4
133	รายได้สูง	6	4	5	5
134	รายได้สูง	7	3	5	5
135	รายได้สูง	5	5	5	5
136	รายได้สูง	3	2	3	7
137	รายได้สูง	10	0	8	2
138	รายได้สูง	6	4	9	1
139	รายได้สูง	9	1	4	6
140	รายได้สูง	6	4	5	5

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	ธัญญ์แอนนา ทองเจือ
วัน เดือน ปี เกิด	28 พฤษภาคม 2541
สถานที่เกิด	ประเทศสหรัฐอเมริกา
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2562 ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาปรัชญาและศาสนา จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ที่อยู่ปัจจุบัน	951 ซอยอ่อนนุช 19 ถนนอ่อนนุช แขวงสวนหลวง เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร 10250

